

Cướp Bạn Gái

Contents

Cướp Bạn Gái	1
1. Chương 1: Đính Hôn	2
2. Chương 2: Tiếng Sét Giữa Quán Bar	4
3. Chương 3: Thì Ra Là Nhà Người	6
4. Chương 4: Theo Đuổi	9
5. Chương 5: Cô Bạn Gái Thứ N	13
6. Chương 6: Bộ Mặt Thật Của Hắn	17
7. Chương 7: Đệ Nhị Mỹ Nam	20
8. Chương 8: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	25
9. Chương 9: Chiến Tranh!	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11: Cuộc Hẹn	35
12. Chương 12: Anh Sẽ Không Bao Giờ Tìm Thấy Em Nữa...mãi Mãi...	38
13. Chương 13: Gặp Lại	40
14. Chương 14: Quầy Bar Cũ	44
15. Chương 15: Tổng Tài Họ Trịnh	47
16. Chương 16: Lời Cầu Hôn	50
17. Chương 17: Đám Cưới	53
18. Chương 18: Đường Mẫn	57
19. Chương 19: Hiến Thân	60
20. Chương 20: Hạ Tiểu Khiết Đã Biến Mất	63
21. Chương 21: Đau	66
22. Chương 22: Bạch Mã Hoàng Tử Và Công Chúa	70

Cướp Bạn Gái

Giới thiệu

Truyện là những chuỗi những yêu ghét giận hờn của các cô cậu bé, tuổi học trò trong sáng, ngây thơ,

1. Chương 1: Đỉnh Hôn

- vở kịch về chàng romeo và nàng Juliet có lẽ là vở kịch về tình yêu nổi tiếng nhất lịch sử, câu chuyện thấm đẫm nước mắt và màu này đã khiến biết bao con người phải rơi lệ...

Giờ Ngữ Văn, giáo sư Phương Tân đầu tóc bạc phơ đi đi lại lại trên bục, đôi mắt của ông đã thấp thoáng những giọt nước mắt. Dưới kia, gần như toàn bộ nữ sinh đang chống tay mơ màng về chàng hoàng tử cười ngựa trắng... Bỗng nhiên

- Chắc họ đã cắt nhầm cả hành trước đó nên mới khóc dữ vậy đó, hoặc ớt cay cũng không đến nỗi nào, thưa giáo sư!

Có tiếng cười khúc khích của mấy nam sinh ra về đồng tình làm giáo sư Phương Tân bực mình nện cuốn sách xuống bàn

- Ai? Ai vừa nói đó?

Con mắt sáng quắc của ông quét như camera khắp lớp học làm mấy học sinh giật mình, rồi dừng lại ở bàn cuối.

- Thưa giáo sư, là em!

Một nữ sinh ngồi đó lên tiếng, có vẻ như chẳng sợ hãi gì ánh mắt khủng bố đó.

- Nếu trò muốn có ý kiến gì, mời trò đứng dậy chứ đừng nhả vào cổ họng tôi mà ngồi chồm hổm trong đó, thưa cô Hạ Tiểu Khiết!

Nữ sinh được kêu là Hạ Tiểu Khiết kia uể oải đứng dậy, vặn người rằng rắc chứng tỏ lúc này đến giờ cô ta ngủ, hay ít nhất cô ta cũng nằm bẹp trên bàn.

- Vâng, thưa giáo sư! Nghe kĩ ra hai chữ “ giáo sư” kia có nét gì mỉa mai

- Trò có ý kiến gì về bài giảng của tôi?

Giáo sư cố gắng để không quát lên, toàn bộ học sinh hết nhìn thầy lạ nhìn nữ sinh kia như đang xem một trận quần vợt hấp dẫn.

- Em chỉ thấy tình yêu giữa Romeo và Juliet rất cần phải lên án, chứ không phải là ngợi ca nó! Hạ Tiểu Khiết đồng ý nói.

- Mời trò tiếp tục! Bàn tay cầm phấn của giáo sư Phương Tân chợt run lên.

- Đơn giản là....

Hạ Tiểu Khiết nhún vai, phớt lờ khuôn mặt sắp bùng nổ ra của giáo sư.

- Nàng Juliet hình như mới 13, 14 tuổi gì đó, còn Romeo mới 16, trong khi báo chí truyền hình nói ầm ầm ra đó cái chuyện không nên yêu sớm, vậy mà trong nhà trường lại truyền bá việc này

Giáo sư Phương Tân, dĩ nhiên, cứng họng không biết nói gì hơn.

- và lại, số lượng vụ tử tử vì tình gia tăng một cách chóng mặt có lẽ cũng vì học sinh được học qua vở kịch này, có ý nghĩ đi tìm tình yêu bất hủ...- Tiểu Khiết hùng hồn nói tiếp

- Này, trò tưởng tình yêu của Romeo và Juliet tầm thường như hai cái ống nghiệm của trò đổ ập vào nhau là sinh ra chất mới chắc! Giáo sư Phương Tân hừ một cái, chẳng có gì để nói thêm với cô học sinh mới sinh ra đã biết đánh vần chữ Toán này

- Ô, thưa giáo sư, phải có thêm chất xúc tác, điều kiện phản ứng và...

Tất cả học sinh chăm chú theo dõi cuộc chiến tranh không có hồi kết, rồi lại đi làm việc của mình, để lại hai kẻ một già một trẻ một trên bực một dưới lớp đóp chất nhau. Bởi đơn giản: Quen rồi!

Nhớ lại hôm kia, Hạ Tiểu Khiết lớn tiếng phê bình thơ tình của Puskin khiến người đọc càng thêm buồn chán, “thức đẩy người ta đau khổ vì thứ gọi là tình yêu”

Hôm trước nữa, cả hai suýt nữa lôi nhau lên phòng hiểu trưởng chỉ vì tranh cãi xem Lý Bạch có phải là thằng điên thừa mực thừa giấy lúc nào cũng làm thơ không..

Hôm trước trước nữa....

- Tiểu thư...Tiểu thư ... lão gia kêu tiểu thư lên phòng nói chuyện.

Bà quản gia già nua khẽ gọi, nhưng chỉ dám đứng ở cửa phòng thí nghiệm vì người bình thường chỉ cần bước vào đó chưa chắc tính mạng đã được bảo đảm

Hạ Tiểu Khiết, toàn thân bọc kín mít chỉ lòi ra đôi mắt, tay cầm hai ống nghiệm sắp đổ vào nhau, đôi mắt đó nhú lại bực bội

- Không gặp! Không thấy con đang bận à!

- Nhưng mà...

Tiểu Khiết lừ mắt một cái, cái lừ mắt mà mọi người trong nhà đều hiểu là “Im lặng”

- Nhưng mà đây là một chuyện rất qua trọng...

- Quan trọng đến mấy cũng không bằng việc Cu hay Zn tan trong axit tốt hơn.- Nó lại quay về đồng dụng cụ của mình

- Liên quan đến việc đính hôn giữa tiểu thư và thiếu gia nhà họ Trịnh đó! Bà quản gia bắt lực kêu lên Im lặng.

Chỉ có thể nghe tiếng hóa chất sôi xèo xèo trên lửa đèn cồn.

Bà quản gia chột đồ mồ hôi lạnh.

- Chết tiệt! Hạ Tiểu Khiết rít lên như rắn độc

Xưa nay, việc đính hôn hay kết hôn giữa các thiếu gia/tiểu thư con nhà giàu có là chuyện rất bình thường, giúp các tập đoàn thêm gắn bó khăng khít với nhau hơn. Tất cả con cháu nhà họ Hạ đều kết hôn theo kiểu thể này, tất nhiên có một số ngoại lệ, cho dù biết vậy nhưng Hạ lão gia vẫn thấy cực kỳ bất an khi cô con gái cưng xông xộc vào phòng.

Cô con gái duy nhất này là điều đau đầu nhất của ông, nó không hề giống với bất cứ ai ông biết.

Ông dĩ nhiên rất tự hào về bộ óc thiên tài của nó, nhưng ngoài việc tính chữ số thứ n của số pi hay chứng minh dãy điện hóa có một số sai lầm thì chẳng biết làm gì hơn. Thơ văn á? Lũ nói láo không biết ngưng mồm, $1+1$ có khi kêu bằng 0! Hội họa ư? chẳng phải máy ảnh có đó sao! Âm nhạc? Tiếng guitar và tiếng cưa gỗ chẳng qua chỉ là âm thanh với độ mạnh yếu khác nhau tác động vào màng nhĩ người mà thôi!

- Ba!

Hạ Tiểu Khiết chưa đến cửa hung dữ thét lên làm Hạ lão gia suýt nữa té nhào xuống sàn nhà

- Ba tính bán con gái à?

Mồ hôi lạnh đã bắt đầu chảy sau lưng Hạ lão gia nhưng ông vẫn cố gắng bày ra vẻ mặt nghiêm khắc.

- Bán? Con nói gì mà khó nghe vậy!

Tiểu Khiết hừ lạnh một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, xưa nay nó vốn rất cứng đầu cứng cổ, ngay cả cha mình cũng không nằm ngoài danh sách “cần phải chỉnh sửa”

- Vậy việc đính hôn với thiếu gia nhà họ Trịnh thì ba giải thích sao đây? Hay đó là việc của một chị em song sinh nào đó giống hệt con tên là Hạ Tiểu Khiết?

- Ta gọi con lên đây cũng là vì chuyện này! Làm ơn ngồi xuống tử tế và nghe ba nói

Cho dù mọi việc đều có thể nghe theo con gái nhưng việc đại sự này phải làm cho rõ ràng.

Tiểu Khiết buông mình cái phịch xuống ghế sa long

- Được, bây giờ có gì xin ba nói mau đi

- Tiểu Khiết, ba không ép buộc con, chỉ là ba và bác Trịnh Âu, chủ tịch tập đoàn nhà họ Trịnh định cho con và coi trai bác ấy tìm hiểu chút đỉnh, sau đó...

- Bế vào nhà thơ làm đám cưới luôn thể?

Hạ lão gia tức giận, hiển nhiên bó tay với lối nói không biết phép tắc của Tiểu Khiết.

- Tìm hiểu xong thì làm bạn cũng không đến nỗi tệ, ba nghe nói cậu Trịnh Y Tử này được lắm.

“Nghe nói”, chắc ba nó cũng chưa thấy thằng cha Trịnh Y Tử kia tròn méo béo gầy ra sao nhưng biết rõ tập đoàn họ Trịnh kia có bao nhiêu nhân dân tệ, bao nhiêu đô la trong tay.

- Chắc là cái dạng hút thuốc lá như lò đốt, đúp 3 năm không lên nổi lớp, cái mặt lúc nào cũng hình lên... rất là hợp ý ba

- Tiểu Khiết!

Hạ lão gia tức giận đập bàn một cái rầm.

Hồi mới vào trung học, rất nhiều nam sinh trong trường mê mẩn khuôn mặt dễ thương của nó nên danh sách theo đuổi còn nhiều hơn nguyên tố hóa học trong bảng tuần hoàn, nó còn lạ gì mấy kiểu công tử bột như vậy nữa. Tất nhiên sau nào cái danh sách đó ngắn dần và bây giờ không còn một ai, khi họ phát hiện ra nó cơ bản không đánh vần được hai chữ “tình yêu”

- ba đừng tưởng con không biết đập bàn, chỉ là con sợ đau tay thôi(>. - Hôn ước này đã được định từ mười mấy năm trước! Con không thể cãi!

Mặt Hạ lão gia bắt đầu đỏ lên, mặt Tiểu Khiết cũng chẳng kém gì ba mình, môi nó mím chặt lại, hai tai bắt đầu bốc khói.

- Cái gì mà không thể! Cái gì mà hôn ước từ đời tám hoánh tự nhiên bới lại, rõ là không có việc gì là mà.

- Sao con cứng đầu thế hả?

Hạ lão gia lại quát lên, cơn giận đã lên đến cực điểm

- Đây là chuyện của ba, của ông già Trịnh Âu kia và cậu con trai quý tử của ông ta, nếu mà con chấp nhận việc này thì xin lộn ngược ba chữ Hạ Tiểu Khiết! Ba mà ép con nữa con đánh thuốc mê ba rồi cho ba cưới cái tên thần kinh kia đấy!

- Đây!

Chưa đợi hạ lão gia quát mắng gì thêm, nó phóng ra khỏi phòng với tốc độ tên lửa bắn, không thềm đếm xỉa đến bà quản gia đang thập thò ở cửa.

Đánh thuốc mê ba mình, chỉ duy nhất Hạ Tiểu Khiết này mới nghĩ được.

2. Chương 2: Tiếng Sét Giữa Quán Bar

- Cậu uống đến ly thứ 3 rồi đấy, có chuyện gì nói xem nào?

Châu Vũ Lâm sốt ruột nó, tay cầm ly rượu vang vẫn còn hơn nửa.

Đừng tưởng Hạ Tiểu Khiết là hạng con ngoan trò giỏi gì cho cam, lúc nào có chuyện gì không vừa ý là nó lại mò đến bar cho đến khi nào say xỉn không nhớ đường về mới thôi.

- Không nói tở về đây nghe, đang có một dãy anh chàng đẹp trai đang chờ vinh hạnh đi chơi với tở đấy!

Tiểu Khiết xì một tiếng đầy vẻ khinh bỉ, tiếp tục nhâm nhi rượu, một lúc sau mới khạc ra mấy tiếng

- Vừa cãi nhau với lão già xong, tức muốn đập đầu vào đầu gối bông mà chết.

- Ông nói sao?

Vũ Lâm không quan tâm cho lắm, trận cãi nhau nào chẳng kết thúc bằng việc Hạ lão gia chịu thua.

- Đính hôn!

“ Phụt”

Toàn bộ rượu trong mồm Vũ Lâm được tống ra ngoài hết, cậu ta không thèm để ý đến hình tượng thực nữ của mình hét toáng lên:

- Cậu? Đính hôn? Ừm...

- Bộ cậu bị điên hả? hét lên làm gì?

Tiểu Khiết rít lên khe khẽ, một mặt tươi cười vẻ ngây thơ vô tội với đám người hiếu kì đang nhìn chăm chăm vào mình.

- Ôi, lạy chúa , lạy thánh ala, lạy phật tổ, lạy ... Cậu đính hôn? Mới mười bảy tuổi thôi đấy! Châu Vũ Lâm lấy tay vuốt vuốt ngực

- Chính xác là 17 năm 3 tháng 2 ngày...- Hạ Tiểu Khiết lại nhấp một ngụm rượu- Ông già thích thằng cha kia tự mình đi mà lấy nó, xã hội này nam yêu nam không phải là chuyện xấu!

Cùng lắm hết cách nó sẽ đi du học ở nước ngoài, với cái đầu của nó các trường đại học danh tiếng đều mời đến, lo cho từ đầu đến chân. Đôi mắt của Tiểu Khiết nheo lại một cách nguy hiểm, chính thằng cha kia đã bắt nó đi tha phương cầu thực thế này đây.

Vũ Lâm rùng mình trước ánh mắt khủng bố đó, không tự giác rùng mình một cái

- Nhưng mà lấy ai mới được chứ?

- tên là gì nhỉ, quên bég đi rồi, hẳn là thiếu gia nhà họ Trịnh, Trịnh... Trịnh Y Tử!

Ba chữ sau cùng được thốt lên, Châu Vũ Lâm tựa như nghe sét đánh bên tai, một dòng nước rất khả nghi chảy ra từ khoé miệng(mọi người tự hiểu nha)

- Hạ Tiểu Khiết! Cậu trúng số độc đắc rồi đấy! Trịnh Y Tử, cậu biết hẳn là ai không?

Cậu ta reo lên kích động, tay túm lấy cổ áo của Tiểu Khiết, chưa đợi câu trả lời Vũ Lâm đã tuôn một tràng

- Đệ nhất mỹ nam của cấp trung học đấy, cậu chưa nghe câu nhất Y Tử nhì Trương Hàn sao? Hẳn ta đứng trong thập đại mỹ nam Bắc Kinh nữa kia!

Cái gì mà đệ nhất mỹ nam? Thập đại mỹ nam Bắc Kinh? Nghe chương tai thôi rồi, chắc chắn cũng do mấy đứa con gái hám trai bày ra chứ gì!

- Ê, buông ra! Cái gì đây... Nước miếng! Châu Vũ Lâm!- Tiểu Khiết rống lên- Ghê quá đi mất! Buông tở ra!

- Này, khi hẳn đến nhà cậu thì hãy gọi ngay cho tở, tở cam đoan sẽ có mặt trong 10 s!

- Chắc gì hẳn là tên Y Tử mỹ nam kia, trong Bắc Kinh này thiếu gì kẻ kêu là Trịnh Y Tử!

- Yên tâm, theo cuốn “ mỹ nam” do các tiền bối sưu tầm, thì trong Bắc Kinh này chỉ duy nhất một người tên như vậy, hẳn là thiếu gia nhà họ Trịnh thì càng chắc chắn nữa!

Lại còn “ mỹ nam” nữa, nếu nghe thêm chắc Tiểu Khiết ngất xỉu ngay tại đây. Lật đặt mãi mới gỡ được cô Vũ Lâm mắt sáng trưng như đèn ô tô, nó khật khưỡng đi vào WC , bỗng cảm thấy cái gì hơi bất thường

- Quái lạ.. Nền nhà này, hình như... Ma sát trượt hơi lớn... Á!!!!

Chưa kịp nhắm tính xem lực ma sát này có thắng nổi các lực khác không, nó mất đà trượt dài và kêu thét lên một tiếng...

Hệ số ma sát này đúng là quá lớn mà... Cái đà này không què chân què tay cũng gãy xương sống...

Ngay lúc đó thì một bóng người nhanh như chớp bay lại gần... Mọi người trong bar ồ lên hứng thú...

Đôi mắt đang nhắm tịt lại vì hoảng sợ của Tiểu Khiết mở ra, đập vào là...

Một tiếng sét nổ một cái bùm ngay giữa bar.

Sao trên đời này lại có người đập trai đến thế nhỉ, khuôn mặt trắng tinh nhưng lại không có nét trẻ con, ngược lại toát lên vẻ menly thật khó cưỡng lại, đôi mắt nhìn xanh thăm thẳm ai nài vào cứ đắm đuối vào đó mãi, khoé miệng đang nhếch lên thành một nụ cười... Ngay cả phái nữ cũng phải phát ghen mà!

Trong khi đó, Trịnh Y Tử cũng nín thở.

Dường như tất cả những thứ khác đều mờ đi, chỉ duy nhất cô gái trước mặt hắn có thể trông rõ.

Tim hắn đập thình thịch như muốn phọt ra khỏi lồng ngực, chưa bao giờ có cảm giác lạ như thế này.

Cô gái này không phải là quá đẹp, nhưng lại có nét riêng rất độc đáo...

Cả hai đắm đuối nhìn nhau mãi, cho đến khi có tiếng ai thét lên

- Tiểu Khiết! Cậu có sao không?

Cùng lúc đó Hạ Tiểu Khiết cảm giác có cái gì thật ấm chảy vào miệng, tanh tanh..

Máu mũi?

Nó chảy máu mũi?

3. Chương 3: Thì Ra Là Nhà Người

- Cậu... chảy máu mũi rồi kìa...

Vũ Lâm hốt hoảng la lên, vô tình liếc nhìn người đứng bên cạnh một cái.

Ngay lập tức, cậu ta hiểu lí do khiến Tiểu Khiết chảy máu mũi, và cậu ta còn tệ hơn nữa

- Ê! Vũ Lâm ! Tỉnh lại mau!- Bây giờ đến lượt Tiểu Khiết phải ôm lấy Vũ Lâm.

Thật là mất mặt! Tự dưng ngất trai lại chảy cả máu mũi! Chưa bao giờ thấy nhục nhã như thế này!

- Thật xin... Xin lỗi...- Mặt Tiểu Khiết bắt đầu đỏ bừng bừng và nó không có gan nhìn mặt tên kia thêm nữa

- Không có gì!

Trịnh Y Tử cố gắng nín cười, dĩ nhiên đã quen thuộc với cảnh tượng này lắm rồi, nhưng vẫn thấy buồn cười. Hắn móc ra một chiếc khăn trong túi áo

- Này, cần phải cầm máu!

Tiểu Khiết bất đắc dĩ nhận lấy và phát hiện ra máu chảy càng tệ hơn, đơn giản tay người này cũng rất đẹp!

Trịnh Y Tử thản nhiên ngấm khuôn mặt đỏ bừng bừng nhưng vẫn không giấu được nét xinh xắn làm tim hắn đập mạnh hơn nữa.

Vừa lúc đó có ai chạy lại, nhìn thấy cảnh tượng một cô chảy máu mũi, một cô khác gần như ngất xỉu không khỏi lắc đầu.

- Trịnh Y Tử, Cậu đang làm gì ở đây thế? Mau nhập cuộc thôi!

Trịnh Y Tử?

Khuôn mặt đang đỏ bừng lên của Tiểu Khiết bỗng nhiên đen lại.

Vũ Lâm nói ở Bắc Kinh này chỉ có hán tên là Trịnh Y Tử!

Trịnh Y Tử là đệ nhất mỹ nam, người này cũng hết sức đẹp trai!

- Chính hán... Chính hán là Trịnh Y Tử đấy! - Vũ Lâm cuối cùng cũng tỉnh lại khẽ thì thầm vào tai nó.

Ngay lập tức tên đứng trước mặt này chẳng có dáng vẻ đẹp trai gì nữa, ngược lại hán hết sức xấu xí, tên ***** , tên bại hoại tên thần kinh! Nó thậm chí nguyện rửa!

Có lẽ tại đèn ở bar hơi mờ mờ nên Trịnh Y Tử hiểu nhầm cái nhìn đầy sát khí đó thành đăm đuổi mê muội, hán bỗng dưng thấy lòng thật vui vẻ.

- Tôi có thể mời em một ly rượu được không? Hán nở một nụ cười gọi là “ trăm trận trăm thắng” khi đi tán gái.

Nhưng bây giờ trong mắt Tiểu Khiết nụ cười đó gọi là “ gai mắt ngứa mũi”. Vũ Lâm ở bên cạnh gật đầu liên tục như gà mổ thóc, thấy nó không động đậy gì liền kéo lấy áo giật giật(Oh my god)

- Vâng, được thôi! Tiểu Khiết cũng nở một nụ cười đáp lễ.

Nụ cười đó làm Trịnh Y Tử như ngẩn ngơ mất mấy giây, dĩ nhiên hán không hề biết nụ cười kia luôn báo hiệu điều bất hạnh xảy ra với một ai đó.

Tiểu Khiết không thèm liếc mắt nhìn hán nữa cái nữa, lạnh lạnh đi theo.

Tất nhiên Trịnh Y Tử và người bạn của hán hơi kinh ngạc, không thể tin người vừa xịt máu mũi vừa nãy lại có vẻ không để ý đến hán nữa.

- Đồ quỷ, cậu định giở trò gì nữa đây? Vũ Lâm linh tính điều gì đó không hay

- Trò gì là trò gì, tớ không có hiểu! Nó làm mặt ngây thơ

- Làm gì nhưng làm tổn hại đến khuôn mặt Trịnh Y Tử là tớ với cậu cắt đứt tình bạn 15 năm đấy!

Đây gọi là tấm gương điển hình vì trai quên bạn, khuôn mặt hán ư? Nó không hèn đến vậy, dù lấy axit đặc tạt vào khuôn mặt đẹp trai kia sướng phải biết(Ôi, dã man quá)

- Tôi có thể biết hai em được không?

Giọng nói của Trịnh Y Tử bên cạnh khiến nó giật mình, bất giác ngược lên nhìn trúng cả khuôn mặt đẹp trai kia.

Ôi, thật sự không muốn xịt máu mũi một lần nào nữa đâu!

- Tôi tên là Châu Vũ Lâm! Vũ Lâm vội trả lời- Còn cô ấy là Hạ Tiểu Khiết!

Tiểu Khiết trừng mắt nhìn cậu ta một cái cảnh cáo. Nhưng Trịnh Y Tử vẫn như bị trúng tà, chẳng nhận ra sự nhấn mạnh đầy cố ý vào ba chữ “ Hạ Tiểu Khiết” kia cũng như ẩn tượng một tí về cái tên, vẫn cười ngây ngốc

- Đúng là tên đẹp mà người cũng rất đẹp!

Đẹp con bà cụ tổ ấy, Tiểu Khiết rửa thầm, kết luận một điều là nó còn khá hơn hán, ít nhất cũng biết người sẽ đính hôn với hán kêu là gì, tất nhiên, chỉ biết có từng đó.

Vũ Lâm thở dài trong bụng, đúng là đồ ngốc mà, nhưng cái thở dài kia bị hắt văng ngay khi nhìn thấy bạn bè của Trịnh Y Tử đang ngồi quây quần tại một cái bàn.

- Tiểu Khiết, nhìn xem, cái nhìn mặc áo đồ ấy là đệ tam mỹ nam, tên là Doãn Đức Trương, còn người phanh ngực kia cũng nằm trong top đó, hán kêu là Vương Mạc Hy, còn người ngồi cạnh cửa sổ là đệ nhị, Trương Hàn

Nghe Vũ Lâm kích động thì thầm vào tai nó, nước miếng toan chảy ra lần nữa, Tiểu Khiết không khỏi bật cười.

Đệ nhất mỹ nam? nghe buồn nôn thật sự.

- Hai em ngồi đi! Trịnh Y Tử tất nhiên không thể biết trong đầu nó đang nghĩ gì, niềm nở

Cái gì mà đệ tam mỹ nam, đệ tứ mỹ nam, đệ N mỹ nam... đưa mắt nhìn nó, âm thầm đánh giá, đôi mắt liếc từ trên xuống dưới không bỏ sót chỗ nào(Chỗ nào là chỗ nào)

- Trịnh Y Tử, cậu có vẻ hơi quá đáng rồi đấy!

Doãn Đức Trương nhìn nó và phá lên cười.

- Vị hôn thê cậu vút ở xó nào rồi?

Đôi mắt Trịnh Y Tử bắn ra tia sát khí, tỏ ra vẻ mặt ngây thơ

- Hôn thê nào nhỉ?

Không ai để ý thế vị đệ nhị mỹ nam ngồi cạnh cửa sổ kia có vẻ kinh ngạc, dù vẫn ra dáng nhàn nhã lạnh lùng uống rượu, một nét xảo trá bỗng lướt qua mặt hắn. Trịnh Y Tử vốn dĩ không biết mặt người đính ước với mình mà,... có cơ hội để trả thù tên Y Tử lấy mất vị trí mỹ nam đầu bảng rồi đây.

Ngay khi Doãn Đức Trương biết điều ngậm miệng lại, Trương Hàn vẻ như vô tình nói

- Bố cậu chưa nói cho cậu biết cậu và tiểu thư nhà họ Hạ vốn có hôn ước với nhau?

Tên Trương Hàn chết tiệt, Trịnh Y Tử nghiêng răng kèn kẹt.

- Anh có vị hôn thê rồi? Tiểu Khiết nói, giọng tỏ vẻ giận dữ như bị người yêu phản bội

- Tiểu Khiết à...- Trịnh Y Tử vội nở một nụ cười trấn an “ người đẹp”- Anh chẳng biết gì về hôn ước cả, thời đại nào mà có chuyện này hả em?

Thời đại nào, thời đại hai chúng ta đang sống sờ sờ ra đây, nói đâu xa. Tuy trong lòng đã muốn băm tên này thành nghìn mảnh rồi xem nó có tan trong axit đặc không, nhưng Hạ Tiểu Khiết vẫn mang bộ mặt giận dữ.

- Anh đã có hôn ước với “ người ta” rồi mà còn...

Câu nói lấp lửng kia làm Vũ Lâm bỗng sặc sụa, ho sù sụ cảnh báo.

- Hôn ước giữa anh với cô ta...

Người nào đó vô tình nói lần thứ 2

- Đã được định sẵn, nghe nói cô tiểu thư nhà họ Hạ kia xinh lắm.

- Xinh?

Trịnh Y Tử trợn mắt

- Cậu có biết cô ta như thế nào không, nghe nói tiểu thư nhà họ Hạ kia học rất giỏi, mà học giỏi thế nào chẳng kính cận dày cộp, tóc thắt bím như khủng... Mặt mày mụn nhọt đầu, niềng răng vô duyên...

Hắn không để ý vẻ mặt của Tiểu Khiết càng ngày càng đen, Vũ Lâm lại tiếp tục ho khan như kiểu viêm phổi chết sắp nơi, Trương Hàn nhếch mép cười khẩy...vẫn thao thao bất tuyệt. Vì “ người yêu sét đánh”, hắn phải đắc tội với “vị hôn thê” vậy...

- ... Cái hạng như vậy, có cho anh cũng không thèm... Cái đồ như thế muốn làm vị hôn thê của anh thì tu thêm vài kiếp nữa!

Khả năng nhẫn nhịn của Tiểu Khiết đến đây là chấm dứt!

- Khá lắm... Khá lắm ...

Nó vỗ tay mấy tiếng làm Trịnh Y Tử phải dừng lại, hắn bây giờ mới thấy vẻ mặt của Tiểu Khiết trông rất khó coi.

- Không cần tu thêm kiếp nào nữa, kiếp này luôn này! Nó hừ lạnh một tiếng- Phải nói xui tám đời mới đụng cả một gã vô lại như anh

- Tiểu Khiết... Em...- Hắn bối rối, hắn đã làm gì sai

Tiểu Khiết phun thêm vài tiếng nữa.

- Tiểu Khiết! Hạ Tiểu Khiết! Là Hạ, Hạ, anh biết chưa? HẢ?

Trí óc của Trịnh Y Tử bỗng sáng ra, chẳng trách cái tên này hắn nghe hơi quen... chính là tên người con gái kia...

- Cái thá như anh cho tôi cũng không thềm!

- Tiểu Khiết! Tiểu Khiết!

Trịnh Y Tử vội kêu lên nhưng đã quá muộn, Hạ Tiểu Khiết đã chạy đi mất, không quên đóng cửa một cái rầm.

- Ái chà... Thật sự Tiểu Khiết bị cận nhưng cậu ấy đeo kính áp tròng, mà kiểu tóc anh nói cậu ấy mới nhìn thấy đã buồn nôn...

Vũ Lâm bình thần đứng dậy, trong khi tất cả mọi người đều dành ánh mắt của mình cho kẻ còn lại trong 2 người.

- Chậc, tôi đã cảnh báo anh rồi mà không nghe!

Đi qua Trịnh Y Tử đang ngây ngốc đứng đó, Vũ Lâm không dám nhìn thẳng mặt anh ta mà đi thẳng một mạch.

Im lặng.

Không ai nói gì cả.

Bỗng nhiên kẻ ngồi gần cửa sổ phá lên cười sảng sặc, ôm bụng mà cười.

- Trương Hàn, nói đi... Có phải cậu đã biết Hạ Tiểu Khiết chính là tiểu thư họ Hạ kia? Trịnh Y Tử trừng mắt nhìn anh ta

- Haha... Biết hay không biết... Không phải... Quan trọng...

Trương Hàn vẫn cười như điên, con nhóc Tử Khiết kia rất thú vị, và Trương Hàn rất có hứng thú đạt được bất cứ cái gì Trịnh Y Tử muốn.

- Tớ sẽ giết cậu!!!!

4. Chương 4: Theo Đuổi

- Tiểu thư...Tiểu thư

- Hả? Cái gì cơ?

Hạ Tiểu Khiết bỗng giật mình, hiện lên trước mắt nó là khuôn mặt của bà Lý quản gia. Liếc nhìn quyển sách dày vĩ đại ở tay mà không vô lấy một chữ, nó thầm mắng cái tên kia.

- Có người cần gặp tiểu thư!

Nhìn điệu bộ nghiêng răng kèn kẹt của cô chủ, bà Lý mặt sớm không còn một giọt máu.

- Gặp ta? Có xưng tên không?

- Có, hần bảo hần tên là Trịnh Y Tử, người sắp đính ước với tiểu thư

Gì cơ? Trịnh Y Tử? Sao tự đứng lại mò đến đây? Lại còn xưng là người sắp đính ước nữa chứ. Nó đã đánh giá thấp độ trơ mắt dày về mặt hoá học của tên này.

Nó kéo rèm cửa sổ ra, tuy xa nhưng vẫn nhìn rõ tên bệnh nào kia đang đứng tạo dáng trước cổng nhà, và nếu không nhầm thì hần đang cầm một bó hoa hồng đỏ chói, trông vô cùng bệnh hoạn.

- Không gặp! -Hai chữ thật ngắn gọn

- Vâng, để già đi nói với cậu ta

Nhìn cái vẻ mặt hồ hởi của bà Lý, Tiểu Khiết không khỏi ngao ngán. Cái tên Trịnh Y Tử này đúng là già trẻ lớn bé đều không tha tuốt luốt, không biết đi trên đường chó mèo cái có bu quanh không biết.

1 lát sau, bà Lý trở lên

- Trịnh thiếu gia bảo kiểu gì cũng phải gặp tiểu thư

- Ta nói không gặp

Một lát sau nữa

- Tiểu thư không gặp cậu ta sẽ đứng mãi ở đó

- Hừ, thích đứng cho đứng, lát nữa kêu cảnh sát đến hốt bịch rác này đi!

Cuối cùng, bà Lý lắc lè rề từng bước, thâm thương cho cái chán già khốn khổ của mình và cái cậu đẹp trai kia đã đắc tội với tiểu thư., về mặt gần như là van xin

- Tiểu thư của tôi à, gặp cậu ta chút xíu đi, già trông cậu ta tội nghiệp lắm!

Tội nghiệp? Chắc lại sử dụng mỹ nam kế cũ rích chứ gì, hôm nay không gạo chắc hần đứng lì ở đó thật.

Khi đó, Trịnh Y Tử đang tắc lưỡi khen thầm ngôi biệt thự của Hạ gia, quả là nhà nào chủ nhân nấy, nhà đẹp chủ nhân cũng đẹp. Đứng lâu cũng hơi mỏi chân, hần tựa người vào chiếc xe ô tô bóng lộn, trông đẹp trai đến nỗi làm mấy bà cô đi đường suýt nữa ngất xỉu.

Người ta thường nói “ nhất đẹp trai, nhì chai mặt” không sai, 1 lúc sau đã thấy Hạ Tiểu Khiết lò dò đi ra, trông cấu kính hết mức. Cho dù cấu kính nhưng vẫn phải nói là xinh đẹp vô cùng (Anh này mê muội rồi)

- Trịnh thiếu gia hôm nay đến nhà thật vinh hạnh cho Tiểu Khiết, không biết có việc gì vậy?

Hạ Tiểu Khiết cười toét tận mang tai, nhưng vốn là người không giỏi đóng kịch, ngay sau đó lại khôi phục vẻ mặt như cũ.

- Trịnh Y Tử kia, muốn nói gì thì phải nói nhanh lên, tôi còn 5 quyển sách phải đọc xong đây!

- Khiết nhi, anh...

- Nói là Hạ Tiểu Khiết, nếu không tôi vào nhà đấy!

Khiết nhi? Ngay cả ruột gan trong bụng cũng phải rùng mình ớn lạnh một cái. Nó toan nhấc chân lên nhưng Trịnh Y Tử đã vội kêu lên

- Khoan đã, anh có chuyện muốn nói với em!

- Giữa tôi với anh không có chuyện gì để nói với nhau cả! -Tiểu Khiết nhìn hần bằng nửa con mắt- Mời Trịnh thiếu gia về cho!

Trịnh Y Tử dĩ nhiên không thể về được, hần ngoài giải nhất “ mỹ nam” ra còn ẵm luôn giải “ tán gái đỉnh của đỉnh” nữa.

- Tiểu Khiết à, anh thật sự rất xin lỗi em, nhưng tại sao em không nói cho anh biết em là người đã đính ước với anh? Em...

- Anh có bị mát không đây? ngay từ đầu tôi đã xưng tên là Hạ Tiểu Khiết rồi mà! – nó lạnh lùng cắt ngang.
Chẳng qua là lúc đó đầu óc hắn trở nên mê muội trống rỗng, lúc đó hắn ngẩng nhìn người ta nên nghe lỗ tai này chui qua lỗ tai khác mà thôi.

- Em bỏ qua cho anh một chút được không? Anh thật sự không cố ý, không cố ý chút nào hết. Bởi vì anh chỉ nghĩ đến mỗi mình em thôi. Em đã nghe câu vừa gặp đã yêu chưa? Anh thực sự lúc đó là như vậy đấy.

Thấy Tiểu Khiết cúi đầu không đáp, Trịnh Y Tử vô cùng tự hào khen thầm mình trong đầu, mặt ngọt chết ruồi to mà. Ấy, hắn không phải nói “ Khiết nhi” là một con ruồi đầu.

- Vậy nên... Em tha thứ cho anh nhé? Được không?

Tán giỏi, không hổ danh đệ nhất mỹ nam, bất quá qua tai Tiểu Khiết biến thành “ đệ nhất phiền phức”, “ đệ nhất biến thái” mà thôi. Hắn vốn không biết nó nghe mấy câu này đã nhảm tai từ lâu rồi, không hề có chút mảy may xúc động.

- Được rồi! Tôi nhận là được chứ gì!

Nó thô lỗ cầm lấy, đang tính toán xem lũ hoa này phải làm thế nào cho tơi tả, bỏ vào axit đặc cũng không đến nỗi tệ(thế mà người ta gọi là vùi hoa dập liễu các cô các bác ạ)

- Cảm ơn em!

Nụ cười được đánh giá “đẹp đến mê muội” của hắn bây giờ trong mắt Tiểu Khiết chẳng khác gì con quỷ.

- Xin lỗi cũng đã xin lỗi rồi, tặng hoa cũng tặng rồi, có tiết mục gì diễn nhanh giùm đi!- Nó tàn nhẫn xối một xô nước lạnh

Nụ cười đóng đá ngay trên mặt Trịnh Y Tử, miệng lưỡi gian xảo của hắn bây giờ bỏ chủ chạy đi đâu mất, chỉ lắp bắp được mấy từ

- Anh..chưa nói... xong

- Tôi không cần biết!

Mặt Tiểu Khiết lạnh tanh, nó huýt sáo một cái, ngay lập tức có con gì đó chạy xồng xộc từ trong nhà ra.

- Tiểu Y Tử à, Tiểu Y Tử... Tao có nhiệm vụ giao ày đây...

Mặt Trịnh Y Tử bỗng nhiên xám lại, lấy tên hắn đặt tên ột con chó? Tiểu Khiết không thèm đếm xỉa đến hắn nữa, vỗ vỗ đầu con vật

- Mà có thấy gã ngốc đứng đây không, tiễn khách giùm tao nha!

Con chó bégiê to bằng con bê sữa vài tiếng thị uy, nhe hàm răng đầy những chiếc nhọn hoắt ra, nhìn” gã ngốc” kia thèm thuồng...

Một tiếng hét thất thanh vang lên

- Anh yêu em nữa không?

- Tiểu Nhã, sao em lại nói vậy

Cô gái dựa đầu vào chàng trai, mặt phụng phịu hơn dỗi

- Người ta nói anh sắp đính hôn rồi à

Chàng trai khẽ mỉm cười, búng vào mũi cô gái một cái.

- Ngốc quá, sao em lại đi tin mấy thứ vớ vẩn ấy được

- Thật chứ? Hai mắt cô gái sáng lên.

Hai người đó, vâng, chàng trai chính là đệ nhất mỹ nam của chúng ta, còn cô gái kia là một trong đội ngũ bạn gái của hắn. Cả hai bận ngồi âu yếm nhau, không để ý thấy một người đang ngồi lặng lẽ gần đó,

Cho đến khi cô gái kia ông ẹo rời đi , kẻ kia mới từ trong bóng tối bước ra, việc đầu tiên là phá lên cười

- Cái gì mà tình yêu sét đánh, cái gì mà vừa gặp đã yêu, mà nói nhưng lời ấy không sợ mắc cỡ hòng mà chết à

Trịnh Y Tử không thèm nhìn người kia một cái, quay mặt đi hướng khác. Trương Hàn vốn cùng trường với Hạ Tiểu Khiết kia nên biết mặt là điều đương nhiên, lại còn ép Trịnh Y Tử nói xấu Khiết nhi trước mặt nàng nữa chứ.

Trương Hàn điềm nhiên kéo ghế ngồi, vươn tay lấy chai rượu gin trên bàn tự nhiên rót vào cốc mình.

- Đến đây làm gì? Trịnh Y Tử bắt đắc dĩ liếc hắn

- Vào bar không để uống rượu chứ làm cái gì nữa, may mắn chứng kiến một màn tình cảm ướt át làm lụt cả bar

- Nói nhiều!

- Sao? Khiết nhi của mày đâu rồi? Sao không thấy em đâu?

Trương Hàn liếc nhìn quanh như có thể thấy Hạ Tiểu Khiết bỗng nhiên hiện ra từ một xó xỉnh nào đó.

- Em đang ở nhà chứ ở đâu nữa, em tránh tao!

Tiểu Khiết mấy hôm nay trốn biệt trong nhà, chỉ còn hắn với con chó bec giê kia chiến đấu với nhau, cuối cùng phải muối mặt chuồn đi.

- Đã có theo em rồi còn hện hò với mấy cô này làm gì nữa! mày không sợ em biết à?

Lo gì, mấy hôm nay Trịnh Y Tử đã sai người giám sát biệt thự Hạ gia, chỉ cần có người bước ra sẽ thông báo cho hắn.

- Không ai nói làm sao Khiết Nhi biết được...- Hắn hàn nhĩ nói

- Tao tưởng mày nghiêm túc với em chứ?

Trịnh Y Tử không biết mình đang từ từ đút đầu vào thông lọng treo cổ đã được mắc sẵn, chỉ chờ đầu hắn thò vào.

- Nghiêm túc? Cho dù tao với em có đính hôn thì tao vẫn phải có bạn gái chứ? Vì một bông hoa mà bỏ luôn cả vườn hoa đẹp thì thật uổng! Vả lại, mày nghĩ em là ai chứ?

Hắn bận rửa xả, không để ý thấy khoé miệng Trương Hàn đang cong lên, ở tay hắn là một chiếc máy ghi âm sẵn.

- Người thì xấu, tính kiêu ngạo, lúc nào cũng học, học và học...mở miệng ra là axit với bazơ, đúng là đồ khủng mà... Em ấy tao chỉ có hứng thú tạm thời thôi, có được tao vứt liền ấy mà!

Tuy hắn biết chắc chắn mình với Hạ Tiểu Khiết không phải hứng thú tạm thời, cũng không phải có được rồi vứt nhưng chẳng lẽ thừa nhận trước mắt tên Trương Hàn đáng ghét kia

- Em như vậy thì cho tao đi!

- Tiểu Khiết... Mày nói cái gì?

- Ý tao là tao rất có hứng thú với em ấy!

Trương Hàn nhàn nhạt nói, hớp một ngụm rượu gin. Nghe “rầm” một cái, Trịnh Y Tử đập mạnh tay lên bàn khiến cốc chén trên đó rơi xuống vỡ loảng xoảng.

- Trương Hàn! Tao cấm mày!

Muốn có được Hạ Tiểu Khiết còn khó hơn lên trời, bây giờ tay Đệ nhị mỹ nam nhảy vô nữa khó gấp 10 lần lên trời.

- Cấm? Mày có quyền gì mà cấm tao?

- Bởi vì Tiểu Khiết là của tao!

- Còn lâu nhá, mày với ẻm đã có gì đâu, em vẫn còn cô đơn mà

Trương Hàn rất thích thú nhìn khuôn mặt đã đỏ lên đầy sự căm phẫn của Trịnh Y Tử, chọc giận tên này là một thú vui bất tận của hắn.

- Sắp rồi đấy! Mày quên chúng tao đã có hôn ước rồi à?

- Mày nghĩ Khiết Nhi của mày ngoan ngoãn ở nhà ày bồng đi chắc, tao đã đi điều tra em kĩ rồi! Ngay cả bố cũng phải nể em mấy phần!

Cái đó Trịnh Y Tử không cần mất công điều tra cũng biết, mới ngày hôm qua thôi, hắn gặp Hạ lão gia đi làm về, được Hạ lão gia mới vào ngồi chơi xơi nước, mới vào được nửa đường đã thấy Hạ Tiểu Khiết đứng lù lù ra đó. Nàng mới liếc một cái, ngay lập tức Hạ lão gia viện cớ công việc lùi đi mất, làm hắn bị con chó kia đuổi một vòng quanh.

- Mày... Mày... đừng có làm ầu! Tao không cho phép! Nhận thấy nguy cơ trước mắt, Trịnh Y Tử gầm lên

- Tao vẫn còn nhớ cái vụ mày cướp em hoa khôi Thành Viện trên tay tao đấy nhá!

- Hừ, vậy em người mẫu teen của Thánh Hạ tự dưng đòi chỉ tay tao chắc...

- Em A...

- Em B...

Cuối cùng...

- Tao vẫn cấm mày đụng đến Hạ Tiểu Khiết!

- Cứ chờ xem đi.

Ngay lúc đó, Hạ Tiểu Khiết đang đọc sách chợt hắc xì một cái, nếu biết có hai kẻ đang tranh giành mình như một món hàng chắc tức điên lên mất.

5. Chương 5: Cô Bạn Gái Thứ N

Hôm nay, tâm trạng của Tiểu Khiết vô cùng tốt. Trời xanh, hiu hiu thổi, không khí lành lạnh, càng tốt hơn nữa khi mấy ngày hôm nay chẳng thấy gã thần kinh kia đâu. Vừa bước chân xuống cổng trường, nó hít thở một hơi thật sáng khoái...Bỗng nhiên

- Tiểu Khiết!

Mới sáng ra đã ảo giác nghe tiếng Trịnh Y Tử, Tiểu Khiết điềm nhiên bước tiếp.

- Khiết Nhi!

Một người nhe hàm răng trắng ớn ra, giang hai tay chặn đường của nó.

- Từ từ đã nào, em làm gì mà vội thế!

Cái giọng kia làm nó suýt nữa buồn nôn

Rõ ràng là khuôn mặt đẹp trai khiến mỗi đêm nó toàn gặp ác mộng đang chườn ra đó.

- Anh làm gì ở đây?

Nó bất mãn nói, thể làm tâm trạng tốt đẹp nhanh chóng bị bốc hơi không còn dấu vết. Trời đột nhiên xám xịt, mây đen kéo tới, gió cũng trở thành gió độc, không khí tràn ngập mùi hôi thối.

Trịnh Y Tử vẫn trơ mặt trước sự chào đón không nồng nhiệt này, Khiết Nhi của hắn cho dù tức giận hay vui vẻ đều dễ thương hết trơn.

- Đi gặp em thôi!

- Gặp thì gặp rồi, không mau biến đi!

Nó toan vượt lên trước nhưng tên kia trước sau vẫn đứng một cục lù lù ở đó.

- Em không thấy anh đang mặc đồng phục trường Thành Viên à?

Trịnh Y Tử lại nhe răng cười, hôm qua, sau khi thấy gã Trương Hàn kia quyết tâm cướp Tiểu Khiết, hắn ngay lập tức làm thủ tục chuyển trường, ít nhất cũng có thể giám sát được nàng khi ở trường.

- Anh? Chuyển trường?- thậm mong việc này ngàn vạn lần không phải là thật

- Đúng, từ nay anh sẽ chuyển hẳn sang trường Thành Viên.- Trịnh Y Tử ưỡn ngực có cái logo của trường Thành Viên- Thành Viên có điều kiện học tập tốt hơn... Bla...Bla...

Nghe Trịnh Y Tử ba hoa chích choè một hồi, nó cũng rút gọn được đại ý lớn nhất là hắn sẽ học năm 12 ở trường Thành Viên. Thế là hết.

- Nói xong chưa? Từng nào tôi đi được đây? Nó lạnh lùng bực ngang

- Mới gặp nhau chút xíu mà sao em nỡ đuổi anh vậy? – Lại nhe răng tiếp

- Anh không cú? Được.

Nó liền rống lên

- Các bạn ơi! Đệ nhất mỹ nam Trịnh Y Tử ở đây nè! Mau lại khỏi hắn đi mất!!!

Toàn bộ mọi cái đầu đều quay lại.

Im lặng.

Và...

Bỏ mặc Trịnh Y Tử với đám đông mê trai nhốn nháo kia, nó xóc cặp lên đi vào lớp.

-

- Ê, bồ, này!

- Cái gì đây?

Tiểu Khiết nhú mày nhìn cái đĩa trên tay Vũ Lâm. Cậu ta ngồi phịch xuống ngay bên cạnh nó

- Biết chết liền à, thấy một em bên lớp 10 chạy lại, biểu gửi chị Hạ Tiểu Khiết 11 T. Còn bảo bồ phải nghe liền luôn.

Nó sầm soi cái đĩa mp3 kia, trong lòng ngổn ngang thắc mắc. May mắn hôm nay nó có đưa thiết bị đọc đĩa mp3 đi để làm mấy bài thuyết trình.

- Tiểu Khiết, cậu biết tớ mới thấy ai ngoài cổng đâu! Vũ Lâm nói thật hồ hởi

- Tạ Đình Phong hay Lưu Đức Hoa? Nó vẫn thờ ơ

- Tớ mới thấy Trịnh Y Tử !

- Ủ, tớ cũng thấy- nó thở hắt ra,

Ngoái phải, không thấy ai, quay sang trái, chỉ thấy cậu một sách đang vùi mặt với quyển sách dày cộp, lớp học vắng tanh, toàn bộ con gái đã đi ra ngoài sân trường hò hét cổ vũ rồi, còn tụi con trai đã sớm họp mặt để tìm cách đối phó với kẻ mới đến này.

- Tại sao hắn lại chuyển trường ta? Cậu có biết không? Vũ Lâm liếc nhìn nó một cái đầy ngụ ý

- Sao mà tớ biết được, tớ có phải là con giun trong bụng hắn đâu

- Thôi đi bồ, giả vờ ngây thơ! Bồ rõ hơn ai hết mà

Bỗng nhiên, lớp học và hành lang đột ngột xôn xao.

- ôi chào, sao trên đời này có người đẹp đến thế nhỉ? Cô gái A lắc đầu mê muội

- Quả là tuyệt mỹ, anh ấy cười một cái làm tớ suýt ngất! Cô gái B mơ mộng

- Mỗi lần anh ấy nói một câu, trái tim mình như loạn nhịp..- Cô gái C

- Mấy bồ có để ý không, anh ấy lúc đó cười với tớ đấy! Cô gái D hùng hổ, ngay lập tức có đông loạt tiếng phản bác

- Nằm mơ giữa ban ngày đi nha!- Cô gái E, F,...,X, Y, Z

Ngồi lọt thỏm giữa nhóm con gái kia, Tiểu Khiết thầm mắng mủ” Rõ là tên thần kinh, một lũ thần kinh, một tập đoàn thần kinh”. Nó chuẩn bị lôi cái đĩa mp3 kia ra nghe thì bỗng có ai hét lên ở ngoài cửa lớp.

- Ai tên là Hạ Tiểu Khiết?

Kể kia hét xong liền túm áo một người ở gần đó, quát

- Trong lớp này ai tên là Hạ Tiểu Khiết?

- Là... Là cái người ngồi bàn cuối kia...- Người kia run rẩy chỉ tay

Cái gì nữa đây?

Một nữ sinh mặc đồng phục của trường Thành Viện, mái tóc dài buông thả nhưng khuôn mặt đầy vẻ du côn. Cô ta cao ngạo bước tới, liếc nhìn nó một cái

- Cô tên là Hạ Tiểu Khiết?

Trong lòng Đường Mẫn đầy khinh bỉ, cái gì mà tiểu thư nhà họ Hạ chứ, nhan sắc dưới mức trung bình, không bằng một phần mười của mình, lại còn nghệt ra như đồ ngốc nữa chứ.

- Này, cô kia! Cô là ai mà đến chỉ thẳng vào mặt người ta thế hả? Không thấy vô duyên à? Vũ Lâm ở bên thấy chướng mắt vọt miệng nói

- Tôi đang hỏi cô ta, không đến lượt cô xen vào! Đường Mẫn nói, lườm Vũ Lâm một cái sắc lẹm.

- Này, cô mắc chứng gì à?- Vũ Lâm trừng mắt

- Đã nói chúng tôi nói chuyện, không cần cô phải thò mồm vào!

Hạ Tiểu Khiết bỗng chốc phát hỏa , khuôn mặt đột nhiên đen lại

- Cô là ai?

Tâm trạng của nó bây giờ phải nói là vô cùng tồi tệ bởi cái sự việc Trịnh Y Tử chuyển trường, tự dưng có con bé hỗn láo nào đây đột nhiên chạy đến chỉ chỉ trỏ trỏ.

- Lâm Tiểu Nhã, bạn gái chính thức của anh Trịnh Y Tử! – Đường Mẫn uốn ngược nói

- Cái gì cơ? Tiểu Khiết ngớ mặt ra

Đường Mẫn xì một tiếng đầy khinh miệt

- Cứ tưởng vị hôn thê của Trịnh Y Tử xinh đẹp cao quý lắm, ai ngờ chỉ là một con bé ngớ ngẩn.

Cô ta sừng sĩa, đi quanh chỗ ngồi một vòng, nhìn từ đầu đến chân sẫm soi

- Cơ bản là không xứng!

Ba tiếng “ Vị hôn thê” như đổ thêm cả tấn dầu vào lửa đang bốc cháy phừng phừng, ánh mắt của Tiểu Khiết trở nên lạnh lẽo không có độ ấm, làm Vũ Lâm ở bên cũng phải nuốt nước bọt sợ hãi.

- Cô kia, nếu trong vòng 3 s cô không rút khỏi trước mắt của tôi, thì đừng trách tôi không khách khí.

- Cô biết tôi là ai không? Cô biết Lâm gia không?

Vũ Lâm ở bên cười khan một tiếng, ai chẳng biết trên Bắc Kinh này Hạ gia là tập đoàn lớn nhất, Lâm gia là cái thá gì. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

- Dạng vô danh tiểu tốt tôi không thêm biết!

- Hạ Tiểu Khiết!

Đường Mẫn quát to đầy đe dọa, khác ra mấy tiếng

- Cô...Hứ, cô nghĩ mình là ai chứ! -

- Là ai còn hơn cái thá suốt ngày bám theo trai như miếng bã cao su mắc ở đế giày người ta như ai kia

- Cô ... Cô...

Đường Mẫn rít lên như rắn độc, vung tay lên một cái.

“ Bốp”

Vũ Lâm há hốc mồm, thầm lo sợ cho cô Đường Mẫn kia.

Mấy người ở gần đó lúc này đến giờ cười cợt bình phẩm, bây giờ cơ bản như đông đá.

Hạ Tiểu Khiết, ngoài cái biệt danh “ thần đông” ra, những người xung quanh còn phải khắc cốt ghi tâm 3 từ “ Bà la sát”.

- Có vẻ cô chán sống rồi đấy! Tiểu Khiết đứng dậy, nắm nhón tay in sâu trên mặt đỏ lôm, rát rạt

- Cô làm gì được tôi! – Đường Mẫn nghênh mặt lên- Rõ ràng là đồ hồ ly!

“ Bốp” Mọi người giật bắn người...

“ Bốp” Một số ngã từ trên ghế xuống...

....

Đánh xong đầy đủ 6 cái, Tiểu Khiết xoa xoa tay thoải mái, đánh nhanh đến nỗi Tiểu Nhã kia không có cơ hội phản kháng.

- Còn không mau đi! Nó cười ngạo nghễ

Biết đối thủ không dễ chơi, Tiểu Nhã đành phải cúi đầu ôm mặt chạy đi, ra đến cửa không quên ngoái lại

- Mày hãy đợi đó! Tao sẽ không bỏ qua ày đâu!

Không bỏ qua? Xem làm gì được nhau mà.

Ngay giờ ra chơi, ngay lúc tâm trạng Tiểu Khiết có khá hơn một tí, nhân nhả đem chiếc đĩa ra định nghe, bỗng cánh cửa lớp học bị đá ra không thương tiếc. Lại thêm một sinh nữ khí thế đầy trời hùng hổ đi vào, tất nhiên dừng lại ngay trước mặt nó.

- Cô chính là người sẽ đính hôn với Trịnh Y Tử, kêu là Hạ Tiểu Khiết?

- Đúng, chính là tôi...

Tiểu Khiết uể oải đáp, không khỏi thở dài một cái đầy mệt mỏi.

- Cô biết tôi là ai không?- Nữ sinh kia vênh mặt lên

- Không biết...- Nó lại lười nhác nói- và cũng không cần biết.

Nữ sinh kia tất nhiên tức giận thâm mặt, cô ta, Lý Vũ Băng, người mẫu teen từng làm rất nhiều người điên đảo, từng lên trang bìa một tạp chí khá nổi tiếng. Thế mà con bé Tiểu Khiết kia ngay cả trả lời cũng không thêm, đúng là đáng chết.

- Tôi là người yêu...

- Chính thức của Trịnh Y Tử, đúng không? Nó nhân nhả tiếp lời

- Đúng! Trịnh Y Tử sẽ không đính hôn với cô đâu, và chắc chắn sẽ vậy. Vì thế nên tôi khuyên cô trước đừng có hi vọng quá nhiều mà thất vọng.

Nó không trả lời, những lời nói như mẹ vỗ về con của cô ta lọt vào tai này rồi chui tọt vào tai kia, rớt bẹp xuống đất.

- Cô cơ bản không xứng đáng với Trịnh Y tử, biết điều rút lui đi

Lý Vũ Bằng lại nhẹ nhàng nói, nghe giọng nhân hậu tốt bụng biết bao.

- Ủ! Tiểu Khiết lại nhếch mép đáp

Lý Vũ Bằng kia cơ bản đã điên tiết nhưng vẫn ra sức “khuyên nhủ”

- Tôi chỉ không muốn làm cô tổn thương thôi, Cô nghe được hay không thì tùy cô thôi!

Nói xong, cô ta phất áo cao ngạo quay một vòng hết sức điệu đà rồi bỏ đi.

- Tiểu Khiết à, Tiểu Khiết...- Thấy nó không động đậy ư hử gì, Vũ Lâm giật giật áo- Cậu đừng có nghe...

Vừa lúc đó...

- Ai là Hạ Tiểu Khiết? Lại có thêm một nữ sinh nữa thập thò ở cửa

- CÚT!!!! CÚT HẾT CHO TÔI!

Nó rống lên và đâm thành thịch vào bàn.

6. Chương 6: Bộ Mặt Thật Của Hấn

- Lãng nhăng này!

Bạn gái này!

Hôn ước này!

Người yêu này!

...

Mỗi chữ “ này”, miếng cá thu ngon lành ở khay thoáng chốc biến thành đôi, thành 4,... một chốc thành những vụn li ti.

- Tiểu Khiết, miếng cá không có tội tình gì đâu, suy cho cùng nó rất gian nan vất vả vượt biển để vào khay thức ăn của cậu đấy, phải biết quý trọng chứ!- bao nhiêu thức mẹ thức ăn con ngon lành đã nuốt cứ chực vọt lên cổ họng khi Vũ Lâm phải chứng kiến cái cảnh này

- Nó có tội lớn vô cùng là dám ở trước mặt tớ vào lúc này!

- muốn hả giận ấy, thì kẻ kia cũng ở gần đây thôi...

Tiểu Khiết liếc nhìn theo ánh mắt của Vũ Lâm, một đám đông các cô gái đang bu quanh cái ai- cũng- biết- là- cái – gì ấy, thậm chí đánh nhau máu chảy đầu rơi chỉ để tranh cái ghế ở bên cạnh “cái đó” .

- Nếu tớ có thể vượt qua mấy lớp hàng rào đầy kẽm gai kia thì số phận hấn sẽ không hơn miếng cá thu này đâu. Tớ sẽ ... bầm bầm...chặt chặt...xào xào...

Nó lấy cái đĩa chọc chọc món rau chân vịt

- Đây, bỏ đi đâu thế?

- Vào lớp, bộ cậu nghĩ tớ có thể nuốt được bây giờ chắc

Thức ăn bây giờ nó rất muốn ăn ăn nhai nhai nuốt nuốt chính là cái tên kia. Lúc nó đi ngang qua dãy bàn, một cái chân được “ vô tình” thò ra...

- Á!!!!

Tiếng hét thất thanh như lợn bị chọc tiết của nó làm kinh động đến những người xung quanh, Vũ Lâm cũng rú lên, Trịnh Y Tử đang ba hoa chích choè với tập đoàn con gái bên cạnh chợt im lặng, vẻ mặt dường như đông cứng lại...

Tiểu Khiết cắn răng nén đau đớn đứng dậy nhưng mới được nửa đường đã khụy xuống...

Bị trật khớp chân rồi... Nó đau muốn khóc thét lên...

- Tiểu Khiết, cậu có làm sao không? Vũ Lâm chạy đến bên cạnh, trừng mắt nhìn chủ nhân của cái chân kia- Cô kia! Cô thật quá đáng!

Đường Mẫn vẫn trưng ra vẻ mặt vô (số) tội

- Tôi... Tôi thật sự không... cố ý... Cậu có ...

- Rõ ràng là cô cố ý! Còn xảo biện! Vũ Lâm cảm phần nói tiếp

- Nhưng mà cũng tại cô ta đi đứng không nhìn nữa, đâu phải hoàn toàn tại tôi

- Cô còn...

Tiểu Khiết rên lên một tiếng đau đớn, trong lòng thầm nguyện rửa tám mươi đời nhà họ Trịnh kia, cũng tại thằng cha kia nó mới bị làm cái bìa đỡ đạn ra nông nỗi này.

Bỗng, Tiểu Khiết có cảm giác bị nhắc bổng lên...

Vũ Lâm đang ngoác mồm định ***** rửa thứ hồ ly kia như bị đóng đinh luôn ở đó, đôi mắt của Đường Mẫn toé tia lửa điện...

Nó ngược lên nhìn, đập vào mắt là khuôn mặt đẹp trai quen thuộc, bây giờ không nở nụ cười thường lệ mà trở nên sa sầm vì lo lắng.

Trịnh Y Tử bế nó trên tay...

Tròng mắt của những người trong cangtín muốn rớt ra, ghen tị có, căm phẫn có, hận thù cũng có nốt

- Làm gì thế, bỏ tôi xuống nào! Nó giãy lên đành dạch

Đôi lông mày của hắn chợt nhíu lại

- Đừng cử động, sẽ làm vết thương thêm nặng đấy!

Nguyên văn những ánh mắt xung quanh đủ làm cái mạng nhỏ bé của nó đi hầu Diêm Vương rồi.

- Buông ra mau đi

Nó cực kì không thoải mái khi lọt thỏm giữa hai tay của Trịnh Y Tử, đầu dựa vào ngực hắn. Hắn vốn không gài mấy cúc áo sơ mi trên, phanh ngực ra... Tiểu Khiết muốn xị máu mũi thêm lần nữa...

- Đi đến bệnh xá!- Hắn quay sang Vũ Lâm- em có thể lấy cặp của Tiểu Khiết về được không? Cô ấy sẽ không trở lại lớp nữa

Vũ Lâm chỉ biết gật gật đầu, trợn mắt nhìn Trịnh Y Tử bế Hại Tiểu Khiết chạy như bay đến bệnh xá, đi được một quãng xa vẫn còn nghe thất tiếng nhì nhèo cầu Tiểu Khiết.

Trương Hàn ngồi cách đó không xa chợt mỉm cười, trò chơi thú vị sắp bắt đầu rồi đây.

- Bác sĩ... Bác sĩ...

Trịnh Y Tử đá văng cửa bệnh viện để nổi suýt sút bàn lề, không thấy bóng người, hắn lại rống lên

- Bác sĩ đâu rồi? Muốn bị đuổi việc hết phải không?

Một ông bác sĩ và y tá mặc áo blu trắng chạy vào, việc đầu tiên cô y tá không phải nhìn bệnh nhân mà nhìn người đang bế. Mặt cô ta bỗng đơ lại, một dòng nước lỏng chảy ra từ miệng và cô ta rất ưu ái dành một ánh mắt “thân thiện” nhìn bệnh nhân kia.

- Bị sao? Ruột thừa? Chảy mạch máu não? Đau tim? Ông bác sĩ vội nói

- Trật khớp chân.

Ông ta nhìn hẩn như kiểu nhìn người hành tinh

- Thế mà cậu lại hét lên như kiểu...

- Này, ông kia! Trịnh Y Tử đột nhiên nổi nóng- Không thấy bệnh nhân đang đau đớn vậy hả? Ông có lương tâm không đấy?

- Thôi được, thôi được rồi. Tôi xin cậu, bây giờ tôi mời cậu ra ngoài để tôi còn cấp cứu cho “bệnh nhân đang đau đớn” của cậu.

Liếc nhìn Tiểu Khiết mặt tái nhợt đang nằm trên giường kia, hẩn bắt đầu bước đi. Nhìn Khiết nhi của hẩn như thế, hẩn rất chỉ là đau lòng.

Đang đau muốn nổ tung đầu nhưng Tiểu Khiết không khỏi nhếch mép lên thành một nụ cười. Kể ra Tiểu Y Tử này cũng có lúc đáng yêu chứ?

Cuối cùng chân nó cũng được nắn lại, băng bó cẩn thận, bất chấp nghi ngờ của nó là cô y tá kia cố ý bỏ thuốc độc hay làm cái gì đó không, may mắn lương tâm nghề nghiệp của cô ta bỗng bừng tỉnh dậy. Nhàn nhã ngồi trên giường đã được mười phút chẳng thấy bóng dáng tên kia đâu, chắc lại đi cặp kè với em nào rồi, nghĩ đến đó đầu óc Tiểu Khiết chợt trống rỗng lạ kì.

Tuy nhiên, đến phút 11, cánh cửa lại bị đập văng không thương tiếc, nó trừng mắt về phía đó, chẳng hề tên này chưa tiến hoá hoàn toàn chỉ biết sử dụng chân, mới phát hiện ra hai tay hẩn đang ôm một đồng thứ linh kinh.

Hẩn lại giở trò gì nữa đây?

Trịnh Y Tử tiến về phía bàn gần giường và trút lên đó một đồng kẹo, nào là caramen, rồi chocolate, ô mai...

- Cái gì đây?

- Kẹo. Cho em.- Hẩn tỉnh bơ- chiều nay em phải ở lại đây mà.

Dù rất cảm động nhưng nó vẫn cau kinh.

- Đồ hâm! Ăn hết từng nay tôi thành con lợn à?

- Cũng tốt, lúc này bé em thấy nhẹ tênh- Hẩn cười ma mãnh- Phải béo lên sau này sinh em bé mới mập mập khoẻ mạnh đc chứ (hết biết anh này lun)

Phùng!

Khuôn mặt của Tiểu Khiết đỏ bừng lên, tí cảm động kia đã bốc hơi đi mất.

- Không được ám sát chống sắp cưới đấy nhé!

Trịnh Y Tử lách mình sang một bên để tránh một cái gối bay thẳng vào mặt.

- Như vậy là không tốt!

Lại thêm một cái nữa.

Tiểu Khiết bực mình với lại cái kẹo trên bàn, tưởng tượng đó là người mua nó mà cắn lấy cắn để.

Kể ra sô cô la cũng rất ngon, không đáng chút nào hết!

Bỗng nhiên, nó vô tình liếc xuống dưới chân. Nhìn cái chân đáng thương bị băng bó trắng tinh, Tiểu Khiết không khỏi tức giận

- Anh có biết ai làm tôi bị ngã không?

Trịnh Y Tử chột dạ nhưng vẫn cười hề hề

- Có lẽ người ta chỉ vô ý thôi, anh nghe nói cô ta hình như là nữ sinh lớp 12 thì phải

- Hình như cô ta tên là Đường Mẫn!

Tuy ngữ khí của Tiểu Khiết vô cùng nhẹ nhàng nhưng hắn có cảm giác như gió bão cấp 15 đang gào rít bên tai, bao nhiêu lời bay bướm đã bỏ đi đâu hết.

- Có lẽ... Có lẽ... vậy

- Thế à? Tôi còn biết không chỉ có Đường Mẫn thôi đâu, còn có Lý Vũ Bằng, rồi là Đồng Tiểu Nhã, rồi là... Vân vân và vân vân...

Tuy nhiên, nó không phải là người giỏi khích bác mĩa mai người khác, lát sau đã quát lên

- Đồ củ cải lẳng nhăng kia! Ai làm người đó chịu, mắc mớ gì anh cặp kè với bọn họ lại tự nhiên đến tìm tôi! Rõ là đồ dở hơi!

Trịnh Y Tử chỉ biết cười khổ như mấy cô đi thi hoa hậu, trong đầu đang nghĩ xem hắn có khi nào nói với n cô bạn gái của mình về Hạ Tiểu Khiết không, bỗng nhiên khuôn mặt vô cùng đẽo cạo của tên Trương Hàn kia hiện ra. Chắc chắn thằng khốn này đã giở trò quỷ!

- Những cô gái đó theo đuổi anh thôi, chứ anh có động lòng với họ tí nào đâu. Em biết đấy, có ai cấm họ bám lẳng nhăng theo anh đâu

Không có? Có kẻ ngu mới tin, cô nào cô nấy võ ngực đến nổi suýt gãy xương tự xưng ta đây là người yêu chính thức cơ mà.

- Được rồi, coi như anh giỏi tán, tôi hơi mệt, mời anh về lớp cho!- Nó lạnh lùng nói

- Chiều nay cô giáo tụi anh bị ốm, anh sẽ ở lại đây luôn! Trịnh Y Tử kéo cái ghế ngồi ngay cạnh giường.

Đúng là tấm gương con ngoan trò giỏi học sinh gương mẫu mà.

Không thèm đếm xỉa đến kẻ đuổi mãi không chịu đi kia, nó lôi cái đĩa của người lạ mặt kia từ trong túi áo ra nghe.

Một chất giọng rất quen vang lên:

“- Tiểu Nhã, sao em lại nói vậy?

...”

Khuôn mặt của nó chợt xám ngoét lại, ấy thế mà vẫn có đồ ngốc nhảy phốc lên giường, tóm lấy một bên tai nghe

- Xem em đang nghe cái gì nào!

“-...mở miệng ra là axit với bazơ... đồ khùng...”

Tai hắn như ù đi, mặt cũng bỗng chốc đen lại

“-...Có được là tao chán ngay í mà...”

7. Chương 7: Đệ Nhị Mỹ Nam

- Nghe anh giải thích đã..

- Im mồm! Tôi không muốn nghe bất cứ một cái gì hết!

- Tiểu Khiết à, anh thật sự....

- Tôi đã nói là tôi không nghe! Tuy tôi chỉ là một con khủng, là một con ngốc, mở miệng ra là axit và bazơ nhưng tôi vẫn có lòng tự trọng của tôi! Anh rõ chưa?

Nghe Tiểu Khiết nhắc lại y nguyên những lời trong giây phút ngu dốt nhất trong cuộc đời 18 năm của hắn, Trịnh Y Tử thất sự muốn khóc thét lên. Mà bây giờ mặt hắn cũng sắp thành như vậy rồi.

- Mọi chuyện không phải như em nghĩ đâu

- Anh còn muốn gì nữa đây! Tiểu Khiết phun vào mặt mặt từng chữ một- Nếu anh có hứng thú xin anh đi tìm người khác người bu quanh anh đây ra đó, cần gì đến tìm tôi!

- Em không hề giống những người khác!

Trịnh Y Tử cuối cùng không chịu nổi cũng phải rống lên

- Phải! Tôi không giống đấy, thì sao mà? Tôi ngu ngốc, tôi điên khùng, tôi dốt nát hơn người ta nên anh mặc sức làm gì cũng được, anh nghĩ như vậy. Phải không? Biết rõ kim loại đứng sau hidro còn mong nó phản ứng với HCl!

Cả hai mặt đối mặt, hét lên như kiểu cách nhau một sân bóng đá không bằng. Gần như toàn bộ hơn 4 nghìn học sinh bu đầy xung quanh, huyền não bình luận, những ánh đèn flash nhá lên, điện thoại quay quay chụp chụp.

- Xin lỗi anh, nhưng tôi chỉ là một bông hoa thối trong vườn hoa rất nhiều hoa đẹp của anh. Mời anh đi cho!

Nói xong, Tiểu Khiết hằm hằm bỏ vào trong, không quên đóng cửa một cái rầm. Bỏ lại một mình Trịnh Y Tử đứng ngây ngốc ở đấy một hồi rồi thất thểu bỏ đi. Hắn chợt nhận ra một khuôn mặt đang cười nhạo nhỏ ở gần đó.

- Mà? Chính mà đã làm phải không?

- Làm cái gì cơ?

Trương Hàn phớt lờ cái cảnh Trịnh Y Tử điên tiết túm lấy cổ áo sơ mi của hắn

- Mà còn giả vờ nữa, cái đĩa đó tự dưng mà có chấu? Lúc đó chỉ có mỗi hai chúng ta thôi!

- Ủ, đúng. tao đưa cho ẻm đấy, tao là người tôn trọng sự trung thực, có thêm vào chữa nào đâu!

Không thêm , chỉ cắt bớt đi để lại những đoạn thật kịch tính hấp dẫn thôi.

Vậy là những bà tám lại có đề tài mới để buôn. Đệ nhất và đệ nhị mỹ nam vốn...yêu nhau, Hạ Tiểu Khiết chen vô. Thế là Trương Hàn mới nói sự thật với cô ta, cả hắn và Trịnh Y Tử là gay, đồng thời đưa ra một chiếc đĩa bằng chứng lúc chỉ có hai người ở cùng với nhau.

Trong khi đó, một trong ba nhân vật chính của chúng ta vẫn ngồi trong lớp học.

- Chết này! Thăng hâm này! Đồ khủng này!

Con gấu treo cặp thoáng chốc bị chiếc kéo đâm thành những sợi bông bay lả tả.

Vũ Lâm ở bên cạnh mặt không còn một giọt máu, nhưng cuối cùng sự tò mò cuối cùng đã thắng sợ hãi.

- Tớ nghe người ta đồn...- Vũ Lâm ngập ngừng- ... Đồn...

- Đồn cái con bà ấy! Abcdefg...- Nó nhìn không được vắng tục một tràng

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

- Đây, nghe đi!

Ngồi nghe cẩn thận một hồi, Vũ Lâm nhìn không được đập bàn phẫn nộ

- Đáng chết!

- Ủ, đúng, tớ cũng thấy hần vô cùng đáng chết

- ...

- ...

Thế là cả hai đua nhau sỉ vả tên mặt dày vô liêm sỉ kia.

Nhân vật chính thứ hai, Trịnh Y Tử ngồi buồn buồn 3 tiết học, đến tiết thứ 4 “ theo tiếng gọi của mỹ nhân” chứng nào tật nấy đi hẹn hò..

Đệ nhị mỹ nam rất hài lòng về kết quả đạt được, nhàn nhã uống nước nhằm tính kế hoạch tiếp theo.

Sự thật tớ rất rất ghét tên Trịnh Y Tử này, và tớ không biết kết thúc truyện Tiểu Khiết sẽ thuộc về ai đây. Một phiếu cho Trương Hàn.

- Anh không hề yêu em... Chỉ yêu mỗi mình cô ta thôi..

Vừa mới nện bước chân vào công viên, Tiểu Khiết ngay lập tức đã nghe thấy tiếng con gái khóc nỉ non. Nó định phất áo đi thẳng, công viên này vốn cây xanh rậm rạp che khuất, rất thích hợp với những cặp tình nhân hẹn hò thân mật vào những tiết trống.

- Vũ Băng, em đừng khóc nữa được không?

Sao cái giọng này quen thế nhỉ? Cái tên Vũ Băng kia cũng nghe ở đâu rồi. Nó bất giác quay lại nhìn, kết quả không ngoài dự đoán, trên ghế đá tình yêu kia, một đôi nam nữ đang ngồi tựa vào nhau, cánh tay chàng trai đặt lên vai cô gái vô cùng thân mật. Tuy chỉ nhìn sau lưng thôi nhưng nó vẫn biết được hai người đó là ai.

Lòng nó chợt trống rỗng, định bước đi luôn nhưng không hiểu sao lại đứng nguyên ở đó.

- Hôm nay anh hạ mình xin lỗi, rõ ràng rất thích cô ta- lại tràn nước như một cái vôi bươm

Trịnh Y Tử tất nhiên dùng lời lẽ ngon ngọt để trấn an

- Em biết rõ giữa anh và Hạ Tiểu Khiết chỉ có hôn ước với nhau mà

- Anh phải tuân theo hôn ước kia ư?

- Giữa nhà họ Hạ và nhà anh vốn quan hệ với nhau rất tốt, anh không muốn vì anh mà bố anh khó xử. Em hiểu chứ?

- Anh nói thật đi, anh có thích Hạ Tiểu Khiết không?

Chưa đợi câu trả lời, nó lấy hai tay che tai lại và bước nhanh, chỉ sợ nghe thêm mấy s nữa nổi điên lên giết người

Thật giống một bộ phim hàn Quốc dài tập, hai người này vốn yêu nhau vô cùng thắm thiết, nhưng gia đình lại không cho phép. Để ngăn cấm, bố chàng trai đã bắt chàng phải thực hiện hôn ước với một cô gái khác môn đang hộ đối. Cô gái thứ 3 này dùng rất nhiều thủ đoạn để chia rẽ đôi uyên ương...

Chỉ khác trong phim không nói đến chàng trai này có n người yêu thắm thiết để chàng ta huỷ bỏ hôn ước .

Đi được một quãng nữa, Tiểu Khiết đã nhìn thấy một người ngồi sẵn trên chiếc ghế đá đã nói trong cuộc điện thoại. Thật khéo sắp đặt làm sao, muốn đến được đây thế nào cũng phải đi qua hai người kia.

Nghe tiếng bước chân, người đó quay lại

- Là anh? Nó thốt lên ngạc nhiên

Trước mặt nó chính là đệ nhị mỹ nam, Trương Hàn. Hồi ở quán bar, nó chưa kịp chiêm ngưỡng vẻ đẹp của vị đệ nhị này. Hần quả thực rất đẹp trai, lại toát ra cái gì đó lạnh lạnh hấp dẫn.

- Cô đã đến? Cô ngồi đi

Trương Hàn tuyệt nhiên không nở một nụ cười, lạnh lùng bí ẩn chính là một trong những sức hút của hắn. Tuy nhiên, Tiểu Khiết đã được tiêm phòng vắc xi tên “Trịnh Y Tử”, và lại niềm tin của nó đối với đệ N mỹ nam đã hết, nên tên này cũng rất...bình thường.

- Thôi khỏi- nó lắc lắc đầu- Anh là người vừa gọi cho tôi, cũng là người đưa cho tôi chiếc đĩa?

- Có thể nói như vậy.

Tiểu Khiết không cần vòng vo tam quốc, nói thẳng luôn

- Rất cuộc anh có mục đích gì?

- Mục đích? Tôi chẳng hiểu cô nói cái gì cả

Trương Hàn nhàn nhạt đáp lời, mặt tuyệt nhiên vẫn trở ra như gỗ. Nhưng trong bụng hắn, tim gan lòng phổi đã bắt đầu lộn lên. Con bé này, nó có phải là con gái không vậy?

- Gửi đĩa cho tôi không phải là sơ ý đấy chứ? Và...-Nó liếc nhìn đôi tình nhân xa tít tắp đầu kia- gọi tôi ra đây không phải chỉ ngồi ghế đá ngắm hoa? Cứ nói thẳng mục đích của anh ra đi.

Không hổ danh IQ 160, Trương Hàn khen thầm, mới liếc nhìn qua đã thấy âm mưu của hắn.

- Cho dù mục đích gì nữa, điều đó không phải có hại cho cô, đúng không? Nhờ tôi cô mới không trúng bẫy của Trịnh Y Tử kia, đáng lẽ ra nên cảm ơn tôi mới đúng.

- Tất nhiên không có hại cho tôi. Nhưng...- Nó nhếch mép cười- Tôi vốn không phải là người tùy ý để người khác sắp đặt, cũng không phải là con bài để anh trả đũa ai đó. Cho dù có anh hay không, tôi nghĩ mình vẫn đủ bản lĩnh để vượt qua.

Trương Hàn bỗng cứng họng, lần đầu tiên không biết nói gì hơn. Nhưng hắn đã che sự bối rối kia bằng một cái lắc đầu thoát nhìn hết sức cao siêu.

- Cái đó tuy cô thôi, tất nhiên ngoài mục đích như cô nói, tôi cũng muốn tốt cho cô...

- Xin miễn- Nó đột ngột ngắt lời, nói thật nhanh- Tôi không có hứng thú để nhận cái lòng tốt của anh. Chào anh!

Trương Hàn dường như không thể tin vào mắt mình khi cái bóng kia xa dần, không thềm ngoái lại nhìn hắn thêm một cái.

Con bé kia nó thuộc loài nào vậy?

Đi ngang qua đôi tình nhân đang bận âu yếm nhau kia, nó làm như vô tình liếc một cái.

- Ô, cứ tiếp tục nhé! Cứ xem tôi là không khí xung quanh hai vị là được!

Trịnh Y Tử buông Lý Vũ Băng ra như kiểu bị điện giật, trở mắt nhìn người đứng ở đằng trước .

- Cứ tự nhiên mà!

Tiểu Khiết nở một nụ cười rồi phóng vọt với tốc độ tên bắn.

WC ở đâu ta?

- Anh không hề yêu em... Chỉ yêu mỗi mình cô ta thôi..

Vừa mới nện bước chân vào công viên, Tiểu Khiết ngay lập tức đã nghe thấy tiếng con gái khóc nỉ non. Nó định phát áo đi thẳng,công viên này vốn cây xanh rậm rạp che khuất, rất thích hợp với những cặp tình nhân hẹn hò thân mật vào những tiết trống.

- Vũ Băng, em đừng khóc nữa được không?

Sao cái giọng này quen thế nhỉ? Cái tên Vũ Băng kia cũng nghe ở đâu rồi. Nó bất giác quay lại nhìn, kết quả không ngoài dự đoán, trên ghế đá tình yêu kia, một đôi nam nữ đang ngồi tựa vào nhau, cánh tay chàng trai đặt lên vai cô gái vô cùng thân mật. Tuy chỉ nhìn sau lưng thôi nhưng nó vẫn biết được hai người đó là ai.

Lòng nó chợt trống rỗng, định bước đi luôn nhưng không hiểu sao lại đứng nguyên ở đó.

- Hôm nay anh hạ mình xin lỗi, rõ ràng rất thích cô ta- lại tràn nước như một cái vôi bơm

Trịnh Y Tử tất nhiên dùng lời lẽ ngon ngọt để trấn an

- Em biết rõ giữa anh và Hạ Tiểu Khiết chỉ có hôn ước với nhau mà

- Anh phải tuân theo hôn ước kia ư?

- Giữa nhà họ Hạ và nhà anh vốn quan hệ với nhau rất tốt, anh không muốn vì anh mà bố anh khó xử. Em hiểu chứ?

- Anh nói thật đi, anh có thích Hạ Tiểu Khiết không?

Chưa đợi câu trả lời, nó lấy hai tay che tai lại và bước nhanh, chỉ sợ nghe thêm mấy s nữa nổi điên lên giết người

Thật giống một bộ phim hàn Quốc dài tập, hai người này vốn yêu nhau vô cùng thắm thiết, nhưng gia đình lại không cho phép. Để ngăn cấm, bố chàng trai đã bắt chàng phải thực hiện hôn ước với một cô gái khác môn đang họ đối. Cô gái thứ 3 này dùng rất nhiều thủ đoạn để chia rẽ đôi uyên ương...

Chỉ khác trong phim không nói đến chàng trai này có n người yêu thắm thiết để chàng ta huỷ bỏ hôn ước .

Đi được một quãng nữa, Tiểu Khiết đã nhìn thấy một người ngồi sẵn trên chiếc ghế đá đã nói trong cuộc điện thoại. Thật khéo sắp đặt làm sao, muốn đến được đây thế nào cũng phải đi qua hai người kia.

Nghe tiếng bước chân, người đó quay lại

- Là anh? Nó thốt lên ngạc nhiên

Trước mặt nó chính là đệ nhị mỹ nam, Trương Hàn. Hồi ở quán bar, nó chưa kịp chiêm ngưỡng vẻ đẹp của vị đệ nhị này. Hắn quả thực rất đẹp trai, lại toát ra cái gì đó lạnh lạnh hấp dẫn.

- Cô đã đến? Cô ngồi đi

Trương Hàn tuyệt nhiên không nở một nụ cười, lạnh lùng bí ẩn chính là một trong những sức hút của hắn. Tuy nhiên, Tiểu Khiết đã được tiêm phòng vắc xi tên “ Trịnh Y Tử”, và lại niềm tin của nó đối với đệ N mỹ nam đã hết, nên tên này cũng rất...bình thường.

- Thôi khỏi- nó lắc lắc đầu- Anh là người vừa gọi cho tôi, cũng là người đưa cho tôi chiếc đĩa?

- Có thể nói như vậy.

Tiểu Khiết không cần vòng vo tam quốc, nói thẳng luôn

- Rồi cuộc anh có mục đích gì?

- Mục đích? Tôi chẳng hiểu cô nói cái gì cả

Trương Hàn nhàn nhạt đáp lời, mặt tuyệt nhiên vẫn trở ra như gỗ. Nhưng trong bụng hắn, tim gan lòng phổi đã bắt đầu lộn lên. Con bé này, nó có phải là con gái không vậy?

- Gửi đĩa cho tôi không phải là sơ ý đấy chứ? Và...-Nó liếc nhìn đôi tình nhân xa tít tắp đầu kia- gọi tôi ra đây không phải chỉ ngồi ghế đá ngắm hoa? Cứ nói thẳng mục đích của anh ra đi.

Không hổ danh IQ 160, Trương Hàn khen thầm, mới liếc nhìn qua đã thấy âm mưu của hắn.

- Cho dù mục đích gì nữa, điều đó không phải có hại cho cô, đúng không? Nhờ tôi cô mới không trúng bẫy của Trịnh Y Tử kia, đáng lẽ ra nên cảm ơn tôi mới đúng.

- Tất nhiên không có hại cho tôi. Nhưng...- Nó nhếch mép cười- Tôi vốn không phải là người tùy ý để người khác sắp đặt, cũng không phải là con bài để anh trả đũa ai đó. Cho dù có anh hay không, tôi nghĩ mình vẫn đủ bản lĩnh để vượt qua.

Trương Hàn bỗng cứng họng, lần đầu tiên không biết nói gì hơn. Nhưng hắn đã che sự bối rối kia bằng một cái lắc đầu thoát nhìn hết sức cao siêu.

- Cái đó tùy cô thôi, tất nhiên ngoài mục đích như cô nói, tôi cũng muốn tốt cho cô...

- Xin miễn- Nó đột ngột ngắt lời, nói thật nhanh- Tôi không có hứng thú để nhận cái lòng tốt của anh. Chào anh!

Trương Hàn dường như không thể tin vào mắt mình khi cái bóng kia xa dần, không thềm ngoái lại nhìn hắt thêm một cái.

Con bé kia nó thuộc loài nào vậy?

Đi ngang qua đôi tình nhân đang bận âu yếm nhau kia, nó làm như vô tình liếc một cái.

- Ô, cứ tiếp tục nhé! Cứ xem tôi là không khí xung quanh hai vị là được!

Trịnh Y Tử buông Lý Vũ Băng ra như kiểu bị điện giật, trở mắt nhìn người đứng ở đằng trước .

- Cứ tự nhiên mà!

Tiểu Khiết nở một nụ cười rồi phóng vọt với tốc độ tên bắn.

WC ở đâu ta?

8. Chương 8: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Bước ra khỏi hiệu sách, Hạ Tiểu Khiết nở một nụ cười hết sức thoải mái. Trên tay nó là một chồng sách vô cùng vĩ đại cả về độ dày lẫn những thứ trong đó. Liếc nhìn quyển sách trên cùng có ghi “ Một số nguyên tố phóng xạ...”, nó không khỏi nhớ về 1 năm trước.

Người sắp là người yêu của nó đã nói ngay trước hiệu sách này, khi nó bận nghiên cứu không thềm đếm xỉa đến anh ta: “ Tiểu Khiết à, anh xin lỗi nhưng anh thấy mình không hấp dẫn bằng việc CO có khử được ZnO hay không...”

Đến người thứ 2 “ Anh với em không có hi vọng gì nữa, anh không muốn mặt mình được lấy ra để thử xem HCl và H2SO4 tính axit mạnh hơn”..

Thế là đầu óc Tiểu Khiết lại nghĩ đến tên kia, nụ cười trên môi nó nhanh chóng bốc hơi.

-Tiểu thư à, xe nhà mình bị xịt lốp, tiểu thư chịu khó bắt taxi về..- chú lái xe gãi đầu gãi tai- hoặc là ..đi bộ trong thời tiết này... cũng không... đến nỗi tệ...

Đầu óc Tiểu Khiết đang bận nghĩ đến chuyện khác bên không để ý lời nói của chú ta hơi mập mờ và chú ta không dám nhìn thẳng vào mắt nó.

-Được thôi! Chú về nói với ba có thể tôi về muộn một chút!

Nó giao chồng sách cho chú lái xe, chỉ giữ lại một quyển.

Nhìn theo bóng nó đi trên vỉa hè, chú lái xe không khỏi lấy tay lau mồ hôi trên trán.

- Cô bé gì ơi...

Vẫn bước tiếp.

-Cô bé mặc áo vàng ơi...

Không ảnh hưởng đến mình.

-Cô bé mặc áo vàng đang đọc sách ơi...

Tiểu Khiết không thể lơ đi được, đành phải đứng lại liếc nhìn về sau một cái.

-Bà gọi tôi? Nó chỉ tay vào mình.

Một bà già cỡ 60-70 tuổi ăn mặc hết sức kì cục, hết như mấy bà thầy cúng thầy mo ,tóc bạc phơ. Bà ta mỉm cười:

-Đúng, là ta gọi cháu. Bà muốn nói chuyện với cháu một tí.

-Bà là thầy bói? – Liếc nhìn dụng cụ trên tay bà ta, nó không nén nổi khinh thường. Vốn là người học về khoa học, nó chưa bao giờ tin ba trò này

Bà già kia tất nhiên nhận ra sự khinh thường đó, nhưng vẫn mỉm cười.

-Cháu có thể dành ít phút để nói chuyện được không? Chỉ ít phút thôi?

Nó đành đặt quyển sách xuống, gật gật đầu. Bà thầy bói kia vẫn nhìn nó chằm chằm để “ xem”, bà ta bỗng thốt lên

-Cháu sắp tới đây sẽ gặp nguy hiểm!

Nó không ư hử gì cả, chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn bà ta.

-có thể cháu không tin, nhưng có lẽ chỉ trong ngày hôm nay thôi, ngôi sao trên trời của cháu sẽ bị mờ đi, và nguy hiểm sẽ rình rập...

-Có cách gì để tránh? Nó uể oải, cố học theo cách nói của người đi xem bói

Bà già nắm đốt ngón tay liên tục, mắt nhắm lại và lầm nhảm cái gì đó. Giữa lúc Tiểu Khiết tưởng bà ta ngủ rồi và định bỏ đi, mắt bà thầy bói đột ngột mở ra

-Cháu sẽ không sao cả, bởi sẽ có quý nhân phù trợ. Người nào cứu cháu, chính là người có mối duyên với cháu.... Cho dù người này có làm sai việc gì, nhưng hẳn sẽ vẫn là người yêu thương cháu và được cháu yêu thương...

Quý nhân phù trợ? Người có tiền duyên? Nó trầm ngâm

-Bà kia! Bà nói...

Bà già kia đã biến đâu mất.

Cốc thềm bên tâm những lời nói kia, nó lại tiếp tục tản bộ. Bỗng một ai đó chạy xẹt qua... Cuốn sách trên tay bỗng hơi mất tiêu

-Ê! Thằng kia! Đứng lại!

Thằng bé đường phố kia không đếm xỉa đến tiếng hét đó, cầm đầu cầm cổ mà chạy. Tiểu Khiết không chút nghi ngờ đuổi theo ngay. Thằng bé kia chạy lúc nhanh, lúc chậm cách nó một quãng ngắn

-tao bảo mày đứng lại! Thằng kia... Ồ?

Biến mất rồi!

Thằng bé kia không còn tăm hơi đâu nữa.

Một làn gió lạnh thổi qua khiến Tiểu Khiết hơi rùng mình ớn lạnh. Lúc này đến giờ bận đuổi theo, nó mới nhận ra mình đang đứng ở một ngõ hẻm nhỏ, tối và vắng tanh người.

Mà vắng tanh người thì...Tiểu Khiết nhìn quanh cảnh giác, từng bước thoát khỏi.

-Từ từ đã nào, cô em làm gì mà vội thế?

Một gã thanh niên đứng chặn ngay trước mặt nó, nhe hàm răng ra. Nó lùi lại mấy bước nhưng lại có tiếng cười ngay sau lưng

-Cô em không thoát đâu...

Khoảng 5, 6 thằng gì đó đang quây nó thành một vòng tròn.

Sao mà giống phim thế nhỉ?

-các người là ai? – Nó nói cái câu cũ rích mà nhân vật trong phim hay nói

-Là ai cô em không cần biết- Một kẻ trong đó cười vang

-Muốn gì? Tôi kêu lên đấy!

-Cô em cứ kêu cho rách họng cũng chẳng ai đến cứu đâu!

Vẫn là cái motif quen thuộc kia, chỉ khác nhân vật chính giọng nói hết sức thản nhiên, không chút sợ hãi.

Là con gái của nhà họ Hạ, từ nhỏ đã phải đối phó với các vụ bắt cóc tống tiền, rồi *** hại để chia tài sản, dù đã dành hết thời gian cho khoa học, nhưng Hạ Tiểu Khiết vẫn phải kiếm mấy món nghề phòng thân.

Vòng tròn ngày càng nhỏ lại...

-Chú cảnh sát ơi! Ở đây có kẻ bắt nạt con gái!

Nó lại sử dụng cái chiêu cũ mềm học mót ở trong phim ra, nhân lúc bọn kia bận nhìn, nó lộn mình một cái thoát khỏi vòng vây và chạy....

-Con oắt kia! Đứng lại! cả bọn la lên và ngay lập tức đuổi theo

Một chiếc xe mô tô đợi lúc này đến giờ ngoài kia chỉ đợi tín hiệu có vậy...

-Lên xe!

Tiểu Khiết không suy nghĩ lấy nửa giây, ngay lập tức nhảy phốc lên. Chiếc xe mô tô gầm rú lên rồi phóng vọt đi, bỏ xa những kẻ phía sau. Chiếc xe chạy nhanh đến nỗi Tiểu Khiết phải ôm chặt lấy người lái để khỏi ngã.

Quái? Sao lại có cảm giác rất quen thuộc thế này nhỉ

-Sao lại là anh?

Chiếc xe mô tô dừng lại ở một bãi đất vắng, người lái xe cởi mũ bảo hiểm ra. Trịnh Y Tử đang đứng sờ sờ trước mặt nó, nhẹ răng cười.

-Em có sao không? Xin lỗi vì đến hơi muộn!

Dù biết Hạ Tiểu Khiết vốn không giống người bình thường nhưng Trịnh Y Tử vẫn cảm thấy ngạc nhiên, Tiểu Khiết chẳng có chút gì gọi là hoảng sợ hay cảm động cả. Nó nheo mắt nhìn hắn, khoé môi cong lên

-Anh đến đây làm gì?

-Anh chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi, thấy em la lên rồi chạy trong hẻm à

-Trùng hợp nhỉ? Biết tôi gặp nguy hiểm mà cứu

Trịnh Y Tử không thấy bối rối, hắn tất nhiên cũng đã nghĩ đến tình huống này.

-Bị em nhìn ra rồi, ngại quá!- Hắn gỡ đầu gỡ tai- Thật ra... Anh sợ em gặp chuyện gì nên bám theo em khi em rời khỏi nhà

Chỉ có thế? Chỉ có theo dõi thôi? Tiểu Khiết hừ lạnh một tiếng, xâu chuỗi mấy sự kiện lại với nhau. Nào là xe bị xịt lốp, rồi bà thầy bói nói nhăng nói cuội kia, những kẻ vô lại ở trong hẻm...

Nó quay đầu đi thẳng.

Nụ cười của Trịnh Y Tử như đông cứng lại, hắn đờ người ra, một lúc sau mới chạy đuổi theo.

-Tiểu Khiết! Hạ Tiểu Khiết!

Nó không thèm đếm xỉa lấy hắn nữa, bước những bước dài. Trịnh Y Tử tóm lấy cánh tay của nó, hắn vô cùng kinh hoàng và hoảng sợ khi thấy mặt nó thâm đẫm nước mắt.

Khóc?

Nước mắt của các cô gái, hắn đã thấy vô số rồi, nhưng theo trí nhớ của hắn thì Hạ Tiểu Khiết chưa bao giờ rơi nước mắt cả.

-Em làm sao vậy?

Hắn đưa tay lên nhưng Tiểu Khiết đã mạnh mẽ gạt đi. Nó nấc lên một cái, trong khi nước mắt thì nhau rớt.

-Buông tay anh ra đi!

Hắn rút cuộc đã làm gì để ra nông nổi này?

-Có phải... Có phải em giận anh về chuyện giữa anh và mấy cô...- Trịnh Y Tử ngập ngừng... bạn gái...

-Anh với tôi vốn dĩ chẳng có gì với nhau cả nên tôi đâu có quyền gì- Nó cười khan- Quen bạn gái hay không là quyền của anh

Thà bị quát nạt, mắng mỏ còn hơn phải nghe những lời lạnh lùng thấm vào tim gan như thế này, Trịnh Y Tử chẳng biết phải làm sao.

-Em là người anh thích, cũng là người đã có hôn ước với anh.

-Bây giờ cái hôn ước đó không còn nữa!

Trịnh Y Tử nghe như sét đánh bên tai, hắn lắp bắp

-Cái...cái gì cơ?

-Ý tôi nói hôn ước giữa hai nhà chúng ta chính thức bị huỷ bỏ- Nó cương quyết quệt nước mắt- Làm gì đờ người ra như vậy, sung sướng muốn thét lên thì cứ việc thét, có thể ba hoa với Tiểu Nhã, Vũ Băng và mấy người tôi không biết tên của anh rồi đấy

-Vì bọn họ mà em huỷ bỏ hôn ước?

Vì bọn họ ư? Nếu như thế thì việc này đã xảy ra từ lâu rồi.

-Bởi vì tôi rất chán ghét màn kịch của anh!

Trịnh Y Tử phải nói ừ ừ cạc cạc không hiểu gì hết.

-Tất cả những thứ xảy ra hôm nay đều do anh bày ra, tất nhiên có phần tham gia của Hạ lão gia góp vô nữa. Anh tưởng tôi không biết chắc?

-Anh chỉ muốn em vui hơn một chút...- Hắn chậm rãi nói, thích một cô IQ cao ngắt ngưỡng là thế này đây
Nước mắt của Tiểu Khiết càng chảy nhiều hơn

-Người ta nói tôi chỉ là một kẻ khô khan, là một cỗ máy biết nói không có tí cảm xúc nào cả. Nhưng ít nhất tôi cũng hiểu tình yêu không phải dùng những thủ đoạn bỉ ổi để đạt lấy, cũng không phải sử dụng cái miệng ngon ngọt của mình. Tôi với anh vốn dĩ không hợp nhau. Thôi, chào anh.

Trịnh Y Tử yên lặng không nói gì, đứng nguyên một chỗ ở đó.

9. Chương 9: Chiến Tranh!

- Hơ... Hơ...Hắc xì...

Vũ Lâm ở bên với cái khẩu trang to sụ vội tránh xa kẻ bị ốm kia một chút

- Hắc xì làm ơn quay mặt đi chỗ khác! Vô duyên!

- Cái...cái gì...Hắc xì...

Hôm qua sau khi chia tay tên kia, một cơn mưa to ập xuống. Vốn không bay bổng lãng mạn gì cho cam, nhưng chạy một hồi mới kêu được taxi, kết quả lăn ra ốm, nhưng vẫn phải đi đến trường để không bỏ lỡ mấy bài thuyết trình.

- Mà cậu yêu khẩu trang hay sao mà mãi không cởi ra thế! Hàng hiệu tính khoe à?

- Bị đánh nên tổn hại nhan sắc, rõ chưa?

- Đánh? Ai đánh?

- Thôi, bỏ đi!- Vũ Lâm lườm nó một cái đầy ẩn ý

- Chắc ngắm anh đẹp trai nào rồi bị người yêu người ta đánh chứ gì, cậu như H₂SO₄ đặc lúc nào cũng hao nước hết!

Vũ Lâm nhin không được quát lên

- Tại ai mà tớ bị đánh đây? Hôm qua mới đi về, thấy một cha rất đẹp trai, đang ngăn người ra ngắm thì hắn không nói không rằng lại bộp ột tát muốn học cả máu

- Học cả máu? – Tiểu Khiết không khỏi bật cười

- Nó tự xưng là Đường Huy, em trai Đường Mẫn, rồi gì gì mà hồ ly tinh, rồi ...lại tát thêm một cái nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Khiết đang ngớ ra, Vũ Lâm bực mình nói tiếp

- Hắn tưởng mình là cậu, con hồ ly tinh cướp mất bạn trai của chị nó. Và tớ đây làm kẻ chết thay cho cậu!

- Nó ở đâu? – Nó vịn tay rằng rắc

- Chắc bây giờ nằm bẹp ở nhà rồi, tớ vốn là người hiền lành nhân hậu mà

Vui đáo để, tại sao cái cậu em kia không tìm n-1 cô bạn gái kia mà hỏi tội, cứ chi lại tìm nó, một kẻ hoàn toàn vô tội.

Cả hai mới bước chân ra khỏi lớp đã nghe tiếng con gái cười khúc khích.

- Cái gì đây?

Một nam sinh và một nữ sinh đang khoác tay nhau hết sức thân mật, chàng trai không ngần ngại mi nhẹ lên trán cô gái một cái. Cô gái kia đỏ mặt, nói với cái giọng giả bộ ngượng ngùng

- Honey à, không được đâu, người đính ước với anh nhìn kia!

Trịnh Y Tử bật cười ha hả

- Tiểu Nhã, anh với người ta bây giờ không có gì hết nữa

- Thật không? Anh huỷ bỏ hôn ước?

- Đúng, từ nay anh lại làm kẻ cô đơn nữa rồi

Đồng Tiểu Nhã lại cười khúc khích

- Anh nói gì lạ vậy, còn có em mà

Thấy cái cảnh chường tai gai mắt kia, Tiểu Khiết không khỏi buồn nôn. Hai cặp mắt nhìn nhau trog mấy giây, rồi đồng thời quay đi

- Tiểu Nhã, tụi mình đi nơi khác ! Anh không thích có người nhìn chòng chọc như vậy

Cả hai lại khoác tay nhau lững thững rời đi

- Khỉ gió! Làm mất hết hứng đi dạo mát của người ta!- Vũ Lâm trừng mắt nhìn theo hướng đó

- Kệ đi, coi như xem kịch không mất vé ấy mà

Nó ung dung nói, chẳng có chút xú gì bực bội tức giận. Hắn với nó bây giờ chẳng liên quan gì đến nhau sất.

- Ui cha!

Vừa mới đi được một chút lại gặp Trịnh Y Tử, lăm nay bên cạnh lại là Đường Mẫn. Nó đã bắt đầu nghi ngờ không biết lòng tự trọng của bọn này bị chó tha mất hay không.

- Ui cha!- Đường Mẫn không e dè nhìn thẳng vào mắt nó kiêu khích

- Tụi mình cứ tiếp tục đi, không sao đâu!

Đường Mẫn thoải mái dựa đầu vai Trịnh Y Tử, trông hết sức hạnh phúc.

- Anh không sợ người ta nhìn thấy sao, người ta giận đấy!

Hắn vuốt vuốt tóc cô ta, trên môi nở một nụ cười ngạo nghễ rồi lại bỏ đi.

Tiểu Khiết thở ra một cái làm mấy sợi tóc trước bay bay.

- Tớ đoán qua khúc quanh này sẽ gặp hắn. Sao?- Vũ Lâm hết sức hiểu bạn mình

Trịnh Y Tử, lần này với Lý Vũ Bằng đã chuẩn bị sẵn tư thế đi ra, bỗng dừng, người hắn như đông cứng lại..

Đằng kia, Hạ Tiểu Khiết với một nam sinh nào đấy đang ôm nhau rất tình cảm!

Máu của hắn bắt đầu dồn lên não rồi ứ lại thành một cục ở đó, đôi mắt toé lửa.

Nam sinh kia còn mi lên má Tiểu Khiết nữa chứ!

Gạt Lý Vũ Bằng ra như một món đồ chơi vứt đi, hắn hằm hằm tiến lại gần, thô bạo tách nó ra. Vũ Lâm ở gần đó cố gắng lắm mới không bỏ lăn ra mà cười, chọc tức với Hạ Tiểu Khiết ư? Anh chưa đủ trình!

- Trịnh Y Tử! Anh làm gì đấy? Buông ra!

Hắn cơ bản không để ý thấy Tiểu Khiết đang giãy dụa, bàn tay cứng như thép nguội bóp lấy cánh tay nó.

Trịnh Y Tử chẳng nói chẳng rằng kéo nó vào chỗ hành lang vắng người, đi theo sau là những kẻ đang nín cười sẵn sàng coi phim miễn phí.

- Em đang là gì vậy hả? Hắn rống lên một tiếng đầy giận dữ

Tiểu Khiết khinh thường nhìn hắn một cái

- Làm gì là làm gì?

- Em với tên kia... Em với hắn...- Trịnh Y Tử phẫn nộ chỉ tay vào chỗ lúc nãy-làm... Nói chung là tôi không cho phép em với hắn...

- Tôi với hắn làm sao? Liên quan gì đến anh? Làm ơn nói nhỏ một chút, tai tôi không bị điếc!

Liên quan gì đến hắn?

Nhớ lại cái cảnh kia hắn không kiềm chế nổi, lại rống lên tiếp(cảnh gì hở anh?)

- Tôi không ngờ em lại là cái hạng người đó!

Hạ Tiểu Khiết bây giờ tức giận không kém, cứ ngỡ chọc tức tên này cho vui chút đỉnh, ai ngờ lại ra nông nỗi này.

- Anh nói vậy là sao? Tôi là cái hạng gì? Hả?

- Em với hắn.. em với hắn..Ôm ấp nhau, vuốt ve nhau ngay giữa sân trường, em không thấy ngượng chặc?

Hắn thực sự rất muốn cầm dao giết phứt tên kia đi, bấm vằm thành nghìn mảnh rồi vứt cho chó ăn.

- Anh coi lại mình rồi hãy nói người khác, tụi tôi chỉ là bạn bè ôm nhau bình thường, còn anh với bạn gái mình đi điều hành quanh trường hôn hôn hít hít. Anh cũng không ngượng chặc?

- Bạn bè ôm nhau? Hắn mỉa mai- với học sinh nam nào em cũng bạn bè thế hết!

Cánh tay trắng trẻo giơ lên ...

“ Bốp”

Những kẻ đang xem kịch gần đó giật bắn mình, âm thầm nuốt nước bọt.

Giọng của Tiểu Khiết phát run lên

- Tôi không cho phép anh nói những câu sỉ nhục tôi!

- Tôi vốn dĩ chỉ nói sự thật thôi, em vốn dĩ là vậy

“ Bốp”

Thêm một cái tát toé lửa nữa.

Một dòng máu tanh chảy từ khoe miệng Trịnh Y Tử, nhưng hắn không thấy đau chút nào, nở một nụ cười khẩy chua xót.

- Mời anh đi điều tra xem... Cái người tôi ôm ấp vuốt ve kia là nam hay nữ. Mà cho dù là nam hay nữ cũng chẳng sao cả, anh vốn dĩ...KHÔNG CÓ QUYỀN!

Phun vào mặt Trịnh Y Tử ba chữ cuối cùng, nó vội chạy đi, Vũ Lâm kêu í ới ở phía sau.

Trời bỗng dừng tối sầm lại.

Và khi tỉnh dậy, đập vào mắt nó là một màu trắng tinh

- Ui da...- Nó kêu lên và có gắng nhồm người dậy. Đầu óc trở nên nặng chình chịch, đau như búa bổ

- Cô tỉnh? Ai đó ở cuối giường lên tiếng

- Đây là đâu?

Tiểu Khiết liếc nhìn xung quanh, nó phát hiện ra mình đang ở bệnh thất, nơi vừa ghé một tuần trước chứ đâu xa.

- Bệnh xá- Trương Hàn lại mở miệng, tiết kiệm lời nói kinh khủng

Nó lấy tay đập đập nhẹ ở đầu, sau đó mới nhận ra kẻ ngồi ở cuối giường kia chính là đệ nhị mỹ nam Trương Hàn.

- Anh làm gì ở đây?

- Thấy cô tự đứng xỉu ngoài sân trường, tôi vô tình đi ngang qua nên bế cô vào đây luôn. Cô yên tâm, bác sĩ nói cô chỉ bị cảm thông thường thôi.

May mắn chỉ bị cảm, bị ung thư hay máu trắng như mấy cô nhân vật chính thì nguy. Nó bất giác nhìn ra ngoài cửa, những mong ai đó đá cửa đi vào nhưng lại vội cụp mắt lại.

Việc đó không thể qua cặp mắt lạnh lạnh của Trương Hàn, hắn băng quơ nói

- Lúc này tôi thấy Trịnh Y Tử đang ôm Lý Vũ Bằng bị giám thị quả trách đấy

Trong lòng Tiểu Khiết chợt trào ra cái gì thật chua xót, nó nhìn Trương Hàn, khinh khỉnh nói

- Tôi với Trịnh Y Tử vốn không có gì, nên anh không cần mất công thế đâu

- Sao cô luôn nghĩ xấu về tôi thế nhỉ?

- Trịnh Y Tử vốn chỉ đùa giỡn với tôi thôi, nên muốn đối phó với hắn cứ việc đi tìm Tiểu Bằng Tiểu Mẫn gì gì đó của hắn ấy...

Đùa giỡn? Trương Hàn ban đầu cũng nghĩ Trịnh Y Tử chẳng bao giờ có thể chung tình với ai, nhưng sau khi gặp Hạ Tiểu Khiết, hắn đã phải nghĩ lại.

Chính vì thế nên quyết tâm của hắn càng cao hơn, nhất là hắn cũng bắt đầu có cảm hứng với Hạ Tiểu Khiết này.

Tiểu Khiết cố gắng hết sức lết ra khỏi giường, nhưng mới bước được một bước, cơn đau đầu chợt ập đến khiến nó khuỵu xuống.

- Cẩn thận!

Trương Hàn vội chạy lại ôm lấy nó. Trong giây phút đó, hai khuôn mặt đối diện nhau. Tiểu Khiết mở to mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai kia, tim không khỏi đập mạnh một cái.

Ngoài cửa, cặp mắt ai đó chứng kiến phải cảnh này rực lửa có thể thiêu đốt hết tất cả.

10. Chương 10

- Này, Trịnh Y Tử, người ta nhìn kia!

Vương Mạc Hy lấy tay huých vào hông hấn khi phát hiện ra một cặp mắt đang nhìn về phía tụi hấn không mấy thiện cảm.

- Kệ cô ta chứ, nhìn cứ việc nhìn! Trịnh Y Tử hừ một cái khinh bỉ.

Vương Mạc Hy len lén nhìn Doãn Đức Trương và nhận được một cái nhún vai.

- Cậu biết Thái Y Lâm kia chỉ là tomboy thôi mà, tức giận làm chi...

- Cô ta ôm nam hay nữ chẳng có quan hệ gì.

Điều tra được Thái Y Lâm kia mặt mũi quần áo giống con trai nhưng lại là girl chính hiệu, lại nghe tin Hạ Tiểu Khiết bị xỉu, hấn chạy như bay đến. Ai dè mới đến đã thấy Tiểu Khiết và thằng cha Trương Hàn kia tay trong tay, đăm đăm nhìn nhau. Chỉ nhớ đến vậy, hấn hớp một ngụm lớn rượu.

- Các anh có thể cho em ngồi ở đây được không?

Một giọng vô cùng ồm ồm vang lên.

- Oh! Mồm của Vương Mạc Hy thoáng chốc thành hình chữ O

Cô gái đứng trước mặt bọn họ với mái tóc đỏ quạch, ba vòng vô cùng nóng bỏng. Trịnh Y Tử đột nhiên không có cảm hứng với con gái nữa, nhưng liếc nhìn người đang nhàn nhã uống rượu gần đó liền nói

- Được thôi, mời em.

Cô gái kia chỉ đợi có vậy, ngay lập tức ngồi bên cạnh, trơ tráo dựa người vào hấn.

Chứng kiến hết cảnh này, Hạ Tiểu Khiết cũng cầm ly rượu đứng dậy.

- Tôi có thể ngồi đây được không? Không nhìn đôi cẩu nam nữ kia một cái, nó nở một nụ cười với Doãn Đức Trương.

- Tất nhiên, em cứ ngồi đi- Doãn Đức Trương thoáng chốc ngẩn ngơ bởi nụ cười hết sức dễ thương đó, và ngay lập tức cảm thấy sống lưng lạnh lạnh

Khéo chọn thay, Trịnh Y Tử thiếu nước ngiền răng kèn kẹt, chọn chỗ ngay cạnh Trương Hàn nữa chứ.

Tiếng nhạc vẫn xập xập xình xình, ánh đèn xanh đỏ chiếu rọi khắp nơi, mọi người vẫn uống rượu nói chuyện nhưng không khí đặc quánh như sữa chua, có thể vốc được. Vương Mạc Hy âm thầm lấy tay lau mồ hôi đang rỉ ra trên trán, Doãn Đức Trương lún người xuống ghế như muốn biến mất vô trong đó luôn.

- Em uống rượu mạnh không tốt cho sức khỏe đâu- Trương Hàn đột ngột lên tiếng

- Cảm ơn anh, em không sao đâu- Nó nhẹ nhàng đáp.

Không khí hạ xuống khoảng hơn 10 độ.

Trịnh Y Tử một tay đặt lên bờ vai trần của cô gái kia, cười khẩy

- Cô ta á? Uống vài ba chai là chuyện nhỏ, cậu đừng lo bò trắng răng

- Anh kia! Anh nói ai là bò hả?

Lại chiến tránh rồi. những thành phận vô tội đang thầm cầu nguyện mình sẽ sống sót trở về nhà.

Trịnh Y Tử nhún vai không đáp, cái nhún vai kia cố tác dụng hơn cả một lời nói

- Có anh là bò thì có! Không phải bò thường mà là đồ bò đực, đồ bò giống!

Vương Mạc Hy bỗng dưng sắc rệu, ho sù sụ còn Doãn Đức Trương nín cười đến nỗi suýt ngạt thở.

- Còn hơn có kẻ bò đực hay bò cái cũng xơi tuốt!

Thế là xong.

Tiểu Khiết diên tiết đập bàn đứng dậy.

- Anh đúng là con bò không biết liêm sỉ!

Nó xong đấy ghê đi luôn.

Những người còn lại im lặng mất vài phút, một lúc sau mới thấy Vương Mạc Hy rụt rè lên tiếng

- Cậu không thấy quá đáng à?

- Tại cô ta trước, tớ có làm gì đâu!

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng hắn đang hết sức lo sợ.

- À, mà nghe nói mấy ngày hôm nay quanh bar này xuất hiện bọn nghiện hút đấy! Doãn Đức Trương đột nhiên thốt lên

Khuôn mặt ai đó đã xám ngoét lại.

Một tiếng cười thật nanh ác rợn tóc gáy vang lên

- Cô em kia, có tiền bạc gì đem hết ra đây!

Cái số của nó sao khổ thế không biết, tức giận bưng bưng ra khỏi bar, tính đi bộ cho thoải mái tí, ai dè lại lạc đường. Kết quả là có toán thanh niên gồm 3 đứa hay chùng đó chặn đường.

- Không có tiền. Nhà nghèo.- nó cộc lốc đáp- trần lột xin mời đi người khác.

- Không có tiền...- tên đứng trước mặt nó nheo mắt nhìn- ...cô em cũng khá xinh đấy. Phải làm thế nào để kiểm tra trong người cô em có tiền không mới cho cô em đi được...

Tiếng cười rộ lên đồng tình, một vài thằng khác nhao nhao

- Đại ca...Để em kiểm tra cho!

- Để em cho đại ca!

Tên đại ca kia vỗ vỗ tay

- Trật tự! Trật tự! Đứa nào cũng có phần, phải nể đại ca trước chứ

- Muốn sống thì cút! – nó lạnh lạnh noi

- Mạnh mẽ... Anh đây thích

Đây quả là một ngày xui xẻo cho...tụi này mới gặp cả Hạ Tiểu Khiết trong khi nó đã bực mình sẵn đang ngứa tay ngứa chân.

Cách đó vài trăm mét, Trịnh Y Tử đang cuống cuống chạy, điện thoại di động kề bên tai nhưng hắn chỉ nghe tiếng tut tut dài.

- Sao không nghe máy đi chứ.- hắn vội vã gọi vào số nhà

Cảnh hắn, Mạc Huy với Doãn Đức Trương cũng chia nhau đi tìm

- Bà Lý, Tiểu Khiết đã về chưa?

- Cô chủ chưa về. Có chuyện...

Chỉ nghe đến đó hắn đã đập máy cái rụp.

Tính ra đã được 10 phút kể từ khi Tiểu Khiết rời khỏi quán bar, từ biệt thự Hạ gia đến đây đi taxi cũng chỉ mất có 3, 4 phút...

Chạy đi đâu rồi?

Bỗng nhiên có tiếng ai đó hét lên...

- Tiểu Khiết!

Trịnh Y Tử chạy như điên đến nơi có tiếng hét, trong lòng cầu trời cầu phật Khiết Nhi không xảy ra chuyện gì, nếu không...

- Mày nhờ lấy đó!

Mấy kẻ gào lên đe dọa rồi chạy vụt qua hắn, khắp người đầy thương tích.

- Khiết Nhi! Khiết Nhi!

Hắn kinh hoàng chạy lại, vô cùng hoảng sợ khi thấy cánh tay của Tiểu Khiết nhuộm một màu đỏ, dưới chân là một con dao đâm máu nằm lẩn lóc.

Hạ Tiểu Khiết mở lớn đôi mắt như không thể tin kẻ trước mắt mình.

- Anh... làm sao lại ở đây...

- Tay của em...

Trịnh Y Tử giơ cánh tay của nó lên, trên đó là một vết cắt dài, máu chảy ra thấm ướt cả áo quần.

- Ngoan, há ra nào!

Nhìn thấy cái muống ngay trước miệng cỡ hai hay 3 cm gì đó, rồi nó lại trừng mắt nhìn khuôn mặt đang cười nhảu ở phía trên.

- Anh...

Mới há ra định nói một chữ, cái thìa nhân cơ hội chui thẳng vào miệng nó.

- Đó! Thế mới là ngoan chứ!

- Ngoan cái đầu anh ấy, tôi không phải què cụt cả hai tay hai chân, rõ chưa? Nó phần nộ hét lên

Trịnh Y Tử vẫn trơ tráo xúc thêm một muống đầy ú ụ, phải nói là “đệ nhất mặt dày”

- Em đâu có quen dùng tay trái, muốn nhịn đói sao?

- Nhịn đói cũng không liên quan gì đến anh

- Khoan, chờ tí...

Hắn trơ trẽn đưa tay lên má nó và gạt đi hột cơm dính trên đó, mặt hắn chỉ cách mặt nó cỡ 20 cm

Quái, sao tim lại đập thành thạch thể nhỉ? Trúng tà rồi chắc.

- Đồ điên, người ta nhìn kìa!

- Nhìn thì kệ người ta nhìn, ghen tị đấy, đừng quan tâm

Phải ghen tị thì đúng là may phúc 3 đời nhà nó. Những ánh mắt đầy vẻ căm hận, thù hận, ăn nui nuốt sống có thể làm cơ thể nó thủng thành ngàn lỗ. Đồng Tiểu Nhã đang cầm một cái li bể nát, Lý Vũ Bằng nghiến răng kèn kẹt, muốn nhai nó ra như kiểu thức ăn khoái khẩu của cô ta vậy.

Ấy vậy mà vẫn có kẻ vẫn phớt lờ chuyện này, vẫn thản nhiên nuốt từng thìa to thìa nhỏ và nó cơ bản không có khả năng phản kháng.

- Tớ ăn xong rồi, hai người cứ tiếp tục nhé

Vũ Lâm cảm thấy mình không thích hợp ở chỗ này, định chuẩn đi nhưng Tiểu Khiết lừ mắt một cái đã phải ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tên Trịnh Y Tử này, mới sáng ra đã chực sẵn ở cổng trường, chỉ chờ thấy nó liền lại mang cặp sách, tuyên bố từ nay sẽ là osin miễn phí. Hắn còn xin cô giáo ngồi cạnh Tiểu Khiết để chép bài cho nó, nhận lời được một tiết đã cảm thấy hối hận

Chữ còn xấu hơn gà bới, dòng này lộn qua dòng kia lại còn viết sai tên hoá chất bét nhè, có đoạn bận ngủ gục không chép kịp nữa chứ!

11. Chương 11: Cuộc Hẹn

- Cô chủ, phải ăn mặc sao cho đẹp một chút, tóc phải làm sao cho sang trọng một chút, giày phải làm sao...
- Stop ngay lập tức, quên, dừng lại ngay lập tức. Bà Lý, cứ để nguyên như vậy đi.

Chỉ vì lỡ kể cho bà Lý nghe về việc Trịnh Y Tử cuối buổi học hôm qua đã hét lên: “ ngày mai lúc 2 h ở công viên AI nha, em mà không đến anh sẽ đút cho em ăn một tháng’ nên bà ta mới thế này đây

Một tháng?

Mới năm ngày mà nó đã muốn phát điên lên được! Không chỉ đút cơm mà còn bám lẳng nhặng theo khắp nơi, rồi thỉnh thoảng to gan lớn mật ngồi bên cạnh mi trộm vài cái nữa chứ!

Đồ mặt dày vô liêm sỉ!

Thế là đúng 2 h chiều, nó đành hậm hực tiến đến AI, mặc thêm mấy lớp áo ấm nữa.

Không thể phủ nhận, trong lòng nó có chút hồi hộp, đây dù gì cũng là lần “hẹn hò” đầu tiên, dù nguyên nhân là gì đi chăng nữa.

Trái với dự đoán, đến nơi mà chẳng thấy bóng dáng một ai đâu, Tiểu Khiết đành ngồi một mình trên ghế đá.

Những đôi tình nhân đi qua trước mặt nó, tựa vào nhau, tay cô gái đút vào túi áo chàng trai.

Đã năm phút trôi qua nhưng tên kia vẫn không thấy đến, nó bắt đầu cảm thấy lạnh. Cái tên chết tiệt!

Tuyết trắng đã bắt đầu rơi, báo hiệu một trận mưa tuyết dài.

Đã mười phút trôi qua...

Nó phải xoa xoa hai bàn tay trần vào nhau cho đỡ lạnh. Một vài cụm tuyết rơi vào cổ, tan trên đó lạnh buốt.

30 phút...

Công viên đã bắt đầu thưa thớt người bởi tuyết rơi quá dày đặc.

Cái lạnh thấm thật sâu vào da thịt, cũng thấm sâu vào tâm can nó..

Hắn? Không đến?

Tiểu Khiết dợm đứng dậy bỏ về nhưng sau đó lại ngồi xuống, cả người nó bắt đầu run rẩy.

Tuyết trắng đã rơi thành một cơn ở đôi giày thể thao của nó.

1 tiếng lại lặng lẽ trôi qua.

Hay Trịnh Y Tử đã xảy ra chuyện gì? Tai nạn giao thông chẳng hạn? Chỉ nghĩ đến đó tim nó như thắt lại.

Tiểu Khiết rút điện thoại ra ngần ngừ vài phút, nhưng nỗi lo lắng của nó vẫn không chịu tan biến đi.

Vừa nghe bên kia có tiếng nhắc máy, nó đã sẵn sàng ột trận mắng nhưng lời nói mới đến cổ họng đã mắc lại ở đó.

- Alô, ai đó?

Giọng con gái, nghe rất quen.

- Đây có phải là số máy của Trịnh Y Tử?

-Ồ, đúng. Cô là Hạ Tiểu Khiết phải không? Bên kia lại cười khúc khích.

Nghe tiếng cười kia, Tiểu Khiết không khỏi diên tiết, định tuôn một tràng thì cô gái bên kia lại tiếp tục.

- Trịnh Y tử sẽ không đến chỗ hẹn đâu, cô đừng chờ làm gì!

- Cô là ai? Nó lạnh lùng nói

- Đường Mẫn.

- Đường Mẫn? Trịnh Y Tử đâu rồi?

- Vừa vào toilet một tí- Đường Mẫn nói mĩa mai- Đừng nói với tôi là cô vẫn ở công viên đấy nha?

Nó tức tối quát lên

- Cô diên đấy à? Tôi đâu có dư công thừa sức.

- Tốt. Chỉ sợ ngoài trời lạnh lắm, tuyết lại rơi nhiều nữa..- Đường Mẫn ngạo nghễ nói- Vậy thì thôi nhé.

Cô ta ngang nhiên cúp máy, để lại những tiếng tút dài.

- Khốn kiếp!

Nó rống lên một tiếng diên tiết rồi ném mạnh điện thoại một cái, nghe một tiếng “ bốp”, cái điện thoại trúng vào gốc cây và vỡ thành 2 mảnh.

Những người xung quanh trở mắt nhìn nó, bắt đầu bình phẩm đặt giả thiết.

Một giọt nước mắt nóng hổi chảy ra lăn trên gò má lạnh buốt.

Không phải một giọt, mà là 2 giọt, 3 giọt...

Đáng chết, tại sao toàn phải rơi nước mắt vì một kẻ như hắn chứ. Biết rõ hắn là người thế nào mà vẫn cứ lao đầu vào.

- Nếu em còn khóc nữa công viên này sẽ ngập lụt mất đấy

Tiểu Khiết ngừng mặt lên, hấp tấp lau vội đi. Trước mặt nó là khuôn mặt đẹp trai thêm phần băng giá trong trời tuyết, Trương Hàn.

Trương Hàn phỉ phỉ mấy bông tuyết trên ghế đá và ngồi xuống bên cạnh nó.

- Em sẽ bị cảm đấy!

Hắn lại nhẹ nhàng nói, cởi phất chiếc khăn bông to sụ và quàng vào cổ nó.

Hơi ẩm làm lòng nó bớt lạnh giá đi một tí.

Tiểu Khiết chẳng muốn nói gì vào lúc này, Trương Hàn cũng hiểu điều đó, cả hai ngồi im lặng trong vài phút. Tuy đã hết sức kiềm chế nhưng nó vẫn không ngăn được những giọt nước mắt rơi tí tách.

- Hắn sẽ không đến đâu, em đừng đợi làm gì- Trong lòng Trương Hàn có chút đau xót

Khó khăn lắm nó mới thốt lên được

- Tôi biết.

- Hắn không xứng đáng để em phải rơi nước mắt.

- Ai nói tôi khóc vì hắn? Chỉ là bụi rơi vào mắt thôi- Nó lại nắc thêm mấy cái

Trương Hàn không thắc mắc bắt bẻ gì về mấy “hạt bụi” đó, trở nên trầm mặc dăm chiêu, vô vàn ý nghĩ lộn xộn trong đầu.

Sau cỡ dăm ba phút hay cỡ đó, cuối cùng Tiểu Khiết cũng nín được. Bây giờ nó mới ngạc nhiên về việc Trương Hàn tự đứng xuất hiện sờ sờ ở đây.

- Anh đến đây làm gì?

- Đường Mẫn

- Cô ta?

- Đường Mẫn lo em vẫn còn ở chỗ hẹn nên nhờ anh ra xem như thế nào. Em đúng là thật ngốc nghếch mà Không để ý đến câu khích bác của hần, Tiểu Khiết ngạc nhiên

- Đường Mẫn lo cho em? Cứ đùa!- Cô ta lúc này hả hê đến thế cơ mà

Trương Hàn tránh nhìn vào mắt nó, làm như có điều khó nói

- À ừ...Có thể...Trịnh Y Tử... Cậu ta quê bég đi cuộc hẹn, mà cũng chẳng dám gọi cho em...

Trong lòng nó chợt nổi trận đau xót.

Trịnh Y Tử chợt mở mắt tỉnh giấc, hần lồm cồm bò dậy, tay chân nhức mỏi không thôi.

- Anh đã tỉnh rồi à?

Đường Mẫn ở bên cạnh vội vàng lên tiếng.

- Đường Mẫn, anh đang ở đâu đây? Hần ngạc nhiên nhìn xung quanh

- Hồi trưa anh uống hơi quá chén say xỉn, không dậy được nữa . Em và anh Trương Hàn đưa anh vô sau quầy bar. Em sợ anh có chuyện gì nên ở lại đợi anh tỉnh- Đường Mẫn trợn tru nói.

Hần nhớ không nhầm thì hình như hần chỉ uống có một chút, sau đó đầu chợt nổi cơn choáng váng.

- Anh ngủ mấy tiếng rồi?

- Bây giờ là 6 h tối.

6 h tối?

Hả? 6 h tối?

Khuôn mặt của Hạ Tiểu Khiết chợt hiện lên trong đầu hần.

Phen này phải mua quan tài sẵn thật rồi!

“ có thể Trịnh Y Tử thật òng yêu em và em cũng yêu cậu ta. Nhưng trải qua mấy sự việc kiểu này em có chịu đựng được không? Liệu em có đủ rộng lượng để chấp nhận hết mớ bạn gái của hần không?

Giọng nói của Trương Hàn cứ lảng vảng trong đầu nó.

Câu trả lời là không.

Không bao giờ.

Dù muốn hay không nó cũng phải chấp nhận sự thật này thôi.

- Tiểu thư, Trịnh thiếu gia ở bên ngoài cần gấp tiểu thư.

Bà Lý rụt rè nói, thấy không có tiếng trả lời, bà tiếp luôn

- Già sẽ bảo cậu ấy về.

Tiểu thư 6 h mới về nhà, khắp người đầy tuyết, mắt đỏ hoa cũng đủ biết cuộc hẹn kia như thế nào.

- À không, tôi sẽ ra liền đây- Nó cười nhạt

Phải xem hần sẽ nói gì chứ, bỏ lỡ một màn hát kịch hay đúng là không nên..

- Tiểu Khiết!

Trịnh Y Tử vui mừng kêu lên, hẳn cứ nghĩ Tiểu Khiết sẽ không ra gặp hẳn hoặc cho con chó bec giê kia ra. Tuy dù mặt nó trở ra như đá nhưng hẳn tin mình vẫn có cơ hội giải thích.

- Nghe nói anh cần gặp tôi?

Tiểu Khiết không thèm mở cửa, nói qua lớp cửa sắt.

- em nghe anh nói đã!

- Ủ, anh cứ nói đi.

Để xem cái miệng của anh sẽ thốt ra cái gì, tôi thật sự rất muốn nghe.

- về cuộc hen, nhà anh đột nhiên có việc gấp nên anh không thể đến được

- Việc bận gì?

- Ba anh bị ốm.

Hắn nói vậy không tội cho ba của mình ha, tự dưng bị chính con mình nguyên rửa, Tiểu Khiết không khỏi cười lạnh trong lòng.

- Dù sao nhà tôi và Trịnh lão gia cũng là chỗ thân tình, tôi cũng muốn đi thăm ông ấy!

Cũng may trời tối nên không ai thấy mặt Trịnh Y Tử đột nhiên tái lại

- Có lẽ để thêm vài ngày nữa, ba anh đang cần yên tĩnh- Chỉ cần vài ngày đủ để Tiểu Khiết quên bồng chuyện này đi

- Tại sao anh không gọi cho tôi?

- Lúc đó anh rồi quá, sau đó khoảng 6 h gọi nhưng không có tín hiệu!

Đơn giản vì lúc đó cái điện thoại đã đi đời nhà ma mất rồi.

Trịnh Y Tử tất nhiên không nói lí do mình say xỉn ngủ quên mất, hẳn không ngờ lần nói dối này đã đưa đến hậu quả hết sức thảm khốc.

- Đủ rồi.- Nó ngắt lời- Tôi hơi mệt, anh về cho. Nhớ gửi lời hỏi thăm của tôi đến Trịnh lão gia.

Nó quay vội đi để giấu đi những giọt nước mắt đang chực rơi.

Khỉ thật, tại sao lúc nào cũng sẵn sàng nhè ra như một cái bơm nước thế này!

12. Chương 12: Anh Sẽ Không Bao Giờ Tìm Thấy Em Nữa...mãi Mãi...

- Vũ Lâm!

Mới sáng sớm Trịnh Y Tử đã đạp cửa đi vào lớp 11 T, bên cạnh chỗ ngồi của Vũ Lâm đang trống.

- Tiểu Khiết đến chưa?

- Chưa

Vũ Lâm đáp, trên tay là cái điện thoại vừa được nghe.

Sáng nay Trịnh Y Tử đã chực sẵn ở cổng trường nhưng đứng mãi đến lúc vào học chẳng thấy bóng dáng người ta đâu. Hẳn biết Tiểu Khiết không bao giờ đi trễ hay vắng học.

- Hôm nay cậu ấy sẽ không đi học đâu, anh đừng chờ mà phí công- Vũ Lâm buồn buồn nói

- Cô ấy bị ốm à? Trịnh Y Tử lo lắng

- Cô ấy không sao cả...Nhưng...- Vũ Lâm tránh nhìn vào mắt hắn- ... ngày mai, ngày kia...cũng sẽ không đi

- Thế là sao?

Vũ Lâm hơi ấp úng nhưng cũng nói ra

- Tiểu Khiết sẽ nghỉ học ở trường, chuyển hẳn sang bên Mỹ, học ở một trường trung học danh tiếng ở bên đó. Cậu ấy mới gọi điện cho tôi xong.

Cái gì cơ?

Hắn nghe bủn rủn cả tay chân.

- con gái, con không sao chứ? Quyết định này có hơi gấp

Hạ lão gia lo lắng hỏi khi cả hai bố con đang ở sân bay. Mới sáng sớm, Tiểu Khiết đã xách va li ra khỏi nhà, bảo sẽ chấp nhận lời mời của một trường Trung học ở bên Mỹ gửi qua mấy ngày trước.

- Ba, việc này con đã suy nghĩ nhiều rồi- nó gượng cười- ở bên đó điều kiện học sẽ tốt hơn ở đây một chút, và con sẽ có khả năng phát triển mình hơn.

- Ủ, tất nhiên ba biết, nhưng mà...

- Bên Mỹ cũng có cô của con, ba vài ngày lại bay sang bên đó một lần mà.

Hạ lão gia chỉ biết dằn dò mấy câu, chứ cơ bản không đủ sức thuyết phục con ở lại. Theo lời bà Lý, hình như việc này có liên quan gì đến cậu Trịnh thiếu gia, Trịnh Y Tử kia.

Điện thoại reo, trên màn hình sáng lên số rất quen.

Con bé Vũ Lâm đại trai này cho tên kia số mới của nó rồi, đúng là không tin ai được.

Nó ngần ngại mấy giây...

Cũng phải kết thúc sớm việc này.

Trịnh Y Tử phải hét lên để át tiếng ồn ào của sân bay.

- Em nghĩ mình đang làm cái quái gì vậy hả? sao tự dưng lại đi du học?

Im lặng không đáp.

Hắn nhìn dáo dác xung quanh nhưng chẳng thấy bóng ai quen thuộc.

- Em đang ở đâu?

Vẫn im lặng. Cái im lặng làm tim hắn như thắt lại.

Bỗng nhiên bên kia có tiếng trả lời

- Anh đã bao giờ nghe bà hát White Horse của Taylor Swift chưa?

- Cái gì cơ?

- Em với anh là nhân vật chính trong đó. Anh cơ bản sẽ không bao giờ có thể đuổi kịp em. Chàng hoàng từ bạch mã ạ

Sau đó là những tiếng tút dài

Anh nói rằng anh xin lỗi với khuôn mặt của một thiên thần

Lời nói ấy chỉ đến khi anh cần em quay bước trở lại...em không phải một nàng công chúa, và đời thực không thể là một câu chuyện thần tiên....

Em không phải là người anh sẽ mãi nâng niu hay nắm tay dẫn bước trên cầu thang hoa lệ...

Em đã qua ngây thơ, và như lạc lối trong đôi mắt anh

Và em chưa bao giờ có một cơ hội

Em đã sai lầm, em đã không hề biết

Để yêu, bạn cần phải cố gắng để giành được lợi thế
Em có quá nhiều giấc mơ...về anh và em
Một cái kết có hậu...
Giờ thì em đã biết...
Giờ anh đang quỳ gối cầu xin một lời tha thứ từ em
Giống như mong muốn của em nhưng...em xin lỗi...
Bởi vì em không phải nàng công chúa,và đời thực không phải là truyện cổ
Một ngày, em sẽ tìm thấy một người đối xử với em thật tốt...
...Quá muộn cho anh và cho bạch mã...nắm lấy em.....

13. Chương 13: Gặp Lại

5 năm sau

“Chuyến bay số... đã hạ cánh..”

10 h trưa. Sân bay thật đông đúc.

Một cô gái người Trung Quốc bước ra từ máy bay, mái tóc dài màu đen của cô buông thả xuống vai, trên mặt là một chiếc kính đen choán hết cả nhưng vẫn không thể giấu đi nét xinh đẹp quý phái. Đi bên cô là một người đàn ông người Mỹ, cỡ 50- 60 tuổi nói bằng giọng Trung lơ lớ

- Cô Hạ, đến giờ tôi vẫn không tin được cô sẽ bỏ việc nghiên cứu để về nước. Tôi rất là tiếc khi nghe tin này, cô thật sự là một tài năng và cô sẽ tiến xa hơn nữa.

- Thưa giáo sư Jame, việc nghiên cứu là một đam mê của tôi... Nhưng..- Hạ Tiểu Khiết nở một nụ cười- Tôi thật sự phải về nước để tiếp nhận việc kinh doanh của gia đình.

Giáo sư Jame lắc đầu nuối tiếc

- Không thể chuyển cho người khác, anh hoặc em cô chẳng hạn?

- Tôi là con một, thưa giáo sư, mà bố tôi cũng đã già rồi nên trước sau gì tôi cũng phải thừa kế công ty của ông...

Cả hai đang nói chuyện rôm rả một hồi, vừa bước ra khỏi vạch chắn bồng có tiếng hét reo vui mừng.

- Tiểu Khiết!

- Vũ Lâm!

Một cô gái với mái tóc ngắn chạy lại ôm chầm lấy Hạ Tiểu Khiết, người bạn 5 năm không gặp lại.

- Ui, tớ nhớ cậu lắm! Hôn một cái nào! Vũ Lâm bắt đầu khóc

- Ghê quá! Hun gì mà nước mắt nước mũi nước miếng chảy đầy ra, mắt vệ sinh quá đi mất!

Châu Vũ Lâm nhìn người đàn ông người Tây đi bên cạnh Tiểu Khiết, có lẽ nào là...

- Thưa giáo sư, đây là Châu Vũ Lâm, bạn thân của tôi mà tôi đã nhiều lần kể với giáo sư, còn đây là giáo sư James, trưởng khoa hoá học của đại học Harvart.

Vũ Lâm âm thầm nuốt nước bọt, cúi đầu chào, Tiểu Khiết đúng là Tiểu Khiết, chẳng những được trường Harvart mời vào mà còn kết thân cả với một vị giáo sư hết sức danh tiếng.

Đội giáo sư kia đi khuất, Vũ Lâm liền ré lên cười

- Tưởng là bồ của cậu chứ, ai ngờ là thầy...

- Đồ con quỷ- Tiểu Khiết búng vào mũi cậu ta một cái- Sao? Cuối năm này kết hôn?

- Có thể sớm hơn một tí- Vũ Lâm cười hạnh phúc- Cậu không biết chú rể là ai đâu

- Ai?

- Đường Huy.

Cái tên đó gợi ra cho Tiểu Khiết một cái gì đó trong quá khứ nhưng cô không thể nhớ ra nổi. Thấy vẻ mặt cô nhăn lại, Vũ Lâm bổ sung thêm

- là em trai của Đường Mẫn, cậu nhớ rồi chứ.

Đường Mẫn? Một mớ kí ức chạy xẹt qua óc của Tiểu Khiết, một khoảng thời gian phải nói là không vui vẻ lắm đối với cô. Và khuôn mặt đẹp trai luôn mỉm cười kia lại hiện lên trong đầu của cô, làm vết thương trong lòng lại tái phát đau đớn.

- Đường Huy là cái kẻ bộp cho cậu 2 cái bạt tai? Tiểu Khiết cố gắng mỉm cười

- Ủ, chính là hấn đấy- Vũ Lâm cười khúc khích- Hấn mà làm điều gì sai là tớ lại lôi hai cái bạt tai đó ra, cũng thú vị ra phết!

Nhớ lại thời đó Đường Huy nổi máu anh hùng bảo vệ chị mình đến bộp cho con “ hồ ly tinh” hai cái, ai ngờ lại tát nhầm người.

Nhớ lại khoảng thời gian kia, trái tim cô đau nhói.

- Còn cậu thì sao? Vẫn cô đơn?

- Ủ, suốt ngày bù đầu vào sách vở, lấy thời gian đâu mà yêu với cả đương

- Trương Hàn vẫn còn độc thân đấy- Vũ Lâm nói một câu thật ngụ ý và liếc nhìn Hạ Tiểu Khiết

- Ủ, tớ biết- Tiểu Khiết hiểu cái ngụ ý đó, bất đắc dĩ đáp.

- Tớ mới gặp hấn hôm qua, trông vẫn đẹp trai phong độ à. Mà nghe hấn nói 5 năm nay hấn vẫn giữ liên lạc với cậu, đúng không?

- Đúng, điều đó làm tớ khó xử

Tiểu Khiết lại thở dài một cái, tuy đã 5 năm nhưng cô vẫn chưa biết được mình đã thật sự quên hấn người kia chưa, cũng không biết tình cảm của cô đối với Trương Hàn như thế nào. Có lẽ lần về nước này sẽ rõ ràng tất cả. Có lẽ vậy.

- Thôi, bồ về nghỉ ngơi sớm đi. Tối mình tụ tập ở quán bar cũ nhá, ôn lại kỉ niệm nhá?

- Ok thôi.

Hạ Tiểu Khiết đã quên một điều, chính ngày này 5 năm trước cô và hấn đã đến với nhau thì cũng có thể đưa hai người gặp nhau thêm lần nữa

Lưu ý một tạo, đã 5 năm sau thì không phải tuổi teen nữa, nên không thể không có những cảnh... Tính cách nhân vật cũng đổi khác nên đừng ném đá mình nhe

- Trương Hàn, anh đang ở đâu thế?

- Anh đang ở trong phòng 406, em lên đây một tí rồi anh ra liền đây

Phòng 403...phòng 404... phòng 405...

Hạ Tiểu Khiết lẩm nhẩm trong đầu, trong lòng có chút háo hức vì sắp gặp lại Trương Hàn, trước đây cô với anh vốn không thân nhau cho lắm, nhưng kể từ cái lần mưa tuyết đó, cô thật sự cảm ơn anh rất nhiều.

Chết tiệt, lại nhớ đến tên kia rồi

Phòng 406 đây rồi.

Tiểu Khiết gõ gõ cửa nhưng chẳng ai đáp lại, cô gõ thêm một chập nữa mới có người cúi kính ở trong đáp:

- Ai thế?

Không phải giọng của Trương Hàn nhưng hình như cô đã nghe ở đâu rồi, rất quen.

Cánh cửa được mở ra, đập vào mắt cô là một người đàn ông chỉ mặc mỗi cái...quần đùi, để ngực trần hết sức sexy.

Đặc biệt là khuôn mặt của hắn làm cô như cứng đờ người ra, khuôn mặt vô cùng đẹp trai dù đã tăng thêm phần chín chắn..., trên đó, tất nhiên, không còn có nụ cười baby nữa.

Trái tim của cô như thất lại, đau đớn. Chính là khuôn mặt làm cô nhức nhối một thời gian rất dài...

Cô chỉ biết đứng nhìn hắn, hắn cũng mở to mắt nhìn cô

Bỗng nhiên có giọng con gái thật ồ ồ ở phía trong

- Y Tử à, ai vậy anh?

Một người nam + một người nữ cùng ở một phòng, người nam chỉ mặc mỗi cái quần đùi đủ biết chuyện gì đang xảy ra. Mặt Tiểu Khiết bỗng chốc đỏ rực lên nóng bừng

- Xin... Xin lỗi... Tôi... Tôi nhầm phòng...

Nói xong, cô liền chạy đi.

Trịnh Y Tử căn bản đứng đơ ra đó như đồng hồ hết pin.

Hắn không thể nhầm được, người con gái đã khiến hắn mới gặp đã yêu...

- Tiểu Khiết!

Quơ lấy chiếc áo sơ mi treo gần đó khoác vội vào, Trịnh Y Tử quàng quàng đuổi theo, bỏ qua lời gọi í ới của cô gái kia.

- Tiểu Khiết!

Cô gái trước mặt hắn vẫn bước đi thật nhanh, giày cao gót nện lên sàn, mái tóc dài ngang vai bay bay.

- Hạ Tiểu Khiết!

Không kịp nữa rồi, cô đã vào được thang máy, vội vã bấm tầng nào cũng không biết nữa...

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại, hai cặp mắt chỉ biết nhìn nhau trân trối như có điều gì muốn nói.

Trịnh Y Tử vội chạy lại cầu thang bộ, vội vã lên những bậc thang dài mặc cho những ánh mắt nhìn thật ngạc nhiên(anh mặc chỉ mỗi cái quần, áo sơ mi mới gài được mấy nút thì em cũng phải...)

Hắn không biết mệt, chạy một mạch từ tầng 4 lên tầng 8, nhưng khi đến nơi thì người ở trong thang máy đã bước ra ngoài từ lâu, chỉ còn hành lang trống vắng.

...Quá muộn cho anh và cho bạch mã...nhắm lấy em...

Có lẽ luôn như vậy.

Hắn thất thểu bước ngắn bước dài, trái tim dường như đã tan nát.

Nhìn theo bóng hắn, Hạ Tiểu Khiết đột nhiên bật khóc, những giọt nước mắt mặn đắng chảy ra từ mắt, dường như đang thấm vào vết thương chưa kịp lành, nhức nhối. Đây chẳng biết lần thứ mấy cô khóc vì hắn nữa đây

Chuông điện thoại reo lên, trên đó sáng lên hai chữ “ Trương Hàn”, cô vội quệt nước mắt cố giữ giọng bình thường.

- Em nghe đây

- Em đang ở đâu, anh tìm em mà không thấy- Trương Hàn lo lắng

- Em... đang ở...- Tiểu Khiết ngược lên nhìn, lúc này vội quá bấm nhào cũng chẳng biết mình đến đâu... Tầng 8.

- Xin lỗi, lúc này anh nói lộn, 306 chứ không phải 406. nhưng mà tại mình gặp nhau ở quán cà phê tầng 1 được không? Anh đang đợi em ở đây

- Chờ em một chút, em xuống ngay đây.

Hạ Tiểu Khiết lau khô nước mắt, chỉnh sửa lại đầu tóc.

Cái gì đã là quá khứ thì cho nó qua đi, chìm đắm chỉ thêm đau khổ mà thôi.

- Tiểu Khiết! Anh ở đây!

Trương Hàn vội vàng kêu lên khi thấy bóng cô thấp thoáng ở đằng kia. Tuy 5 năm nhưng hắn vẫn không khác là mấy, vẫn đẹp trai khiến người khác phải ngêth thỏ.

- Thật lâu lắm mới gặp lại em! Trương Hàn cười nói, không quên ôm cô một cái.

- Xạo à, mấy ngày trước mới chat qua webcam mà

- Chuyện đó lại khác, mà anh thấy em xinh hơn trong ảnh đấy nha

Từ dạo kia, cả hai luôn giữ liên lạc, Trương Hàn dần dần phát hiện ra mình đối với Hạ Tiểu Khiết đơn giản không chỉ là cướp bạn gái. Hắn cũng rất sợ... rất sợ sự thật 5 năm trước sẽ được...

Không khí có chút không thoải mái, bởi vì mục đích cuộc hẹn không phải để gặp nhau bình thường.

Tiểu Khiết nắm chặt hai bàn tay, vận vẹo một cách thật khổ sở, sau đó mới ấp úng nói:

- Trương Hàn à, cái chuyện ... cái chuyện mấy ngày trước anh nói với em.. Em thật sự...

- Hôm nay em đã hẹn với anh- Trương Hàn ngắt lời

- Em biết nhưng mà... Em thật sự...

- Chưa có câu trả lời? Em chỉ nói có hay không thôi, anh đã chờ câu trả lời, em biết đấy, 5 năm rồi.

Có lẽ người ta trong tình huống này sẽ nói một chữ “ có”, bởi vì Trương Hàn thật sự đối với cô rất tốt(Tốt??? Gớm)

- Em nghĩ vẫn chưa thông- Tiểu Khiết gượng cười- Bài toán anh cho em thật sự rất khó, em nghĩ mãi mà không ra đáp số.

Trương Hàn cảm giác mình như bị rớt xuống vực sâu không có đáy.

Cả hai im lặng, cái im lặng bao giờ cũng ngêth thỏ.

- Em không kiếm được đáp số? Hay là có một đáp số khác cạnh anh mà em không biết cái nào là đúng?

Tiểu Khiết ngược mắt lên nhìn hắn, khổ sở nói tiếp

- Em không biết, em chỉ không muốn anh đau khổ...

- Bởi vì vốn dĩ em không có anh, chỉ có hắn mà thôi- Trương Hàn lại ngắt lời.

Bị nói trúng, trái tim của Tiểu Khiết chợt run rẩy.

Quên hắn ư?

Đã quên hắn chưa?

Cô đã tự hỏi mình hằng trăm lần những lần nào cũng chẳng có câu trả lời.

- Có thể em không còn yêu hắn...- Cô nói- nhưng mà em thật sự không quên nỗi hận. Em biết, em thật ngốc.

Vì sự ngốc nghếch đó của cô nhấn tâm kéo cả Trương Hàn vào làm cho anh và cô đều đau khổ.

Trương Hàn cười khan

- Đúng là em thật ngốc, vì ngốc nên em đã quên hẳn đã đối xử với em thế nào, cũng đã quên em đã chịu tổn thương vì hẳn ra sao

- Anh đừng nói nữa! Em thật sự không muốn nghe!

Hạ Tiểu Khiết đưa tay lên che tai mình lại, nước mắt lại chực trào ra thêm lần nữa.

- Và cả chuyện hẳn cho em leo cây mấy tiếng đồng hồ chỉ vì đi chơi với bạn gái khác!- Trương Hàn nói thêm
Đầu óc cô chợt trở nên trống rỗng.

- Em đã nói với anh là anh đừng nói nữa- Cô đột nhiên đứng dậy- Em nhớ hết, nhớ rất rõ là đằng khác, khỏi cần anh phải nhắc. Và anh cũng không phải mất công cho em biết Trịnh Y Tử bây giờ như thế nào! Chào anh!

Cô quơ lấy túi xách trên bàn và đi thẳng.

5 năm rồi mà Trương Hàn vẫn không khác xưa mấy.

Vẫn toàn khiến cô phải đau lòng.

14. Chương 14: Quầy Bar Cũ

5 năm không đến, quầy bar này vẫn không khác xưa là mấy, vẫn tiếng nhạc to muốn thủng cả lỗ tai, ánh đèn xanh đèn đỏ chập chờn. Chỉ khác duy nhất là người khách không còn như trước nữa thôi.

Chính ở chỗ này, do mải tính lực ma sát mạnh yếu như thế nào, cô đã trượt chân ngã một cái...

Cũng chính chỗ này, cô đã ***** hẳn là đồ bò đực, hẳn cũng vặc lại cô là con bò gay.

Mọi chuyện dường như chỉ mới đây thôi, giống như là ngày hôm qua, chỉ có ngày hôm qua đó cách đây đã 5 năm rồi.

Chỉ nghĩ vậy, Hạ Tiểu Khiết buồn rầu hớp một ngụm rượu nữa.

- Đây, bồi, đợi mình lâu chưa?

Tiếng nói của Vũ Lâm khiến Tiểu Khiết giật mình thoát ra khỏi dòng hồi ức. Vũ Lâm không đi một mình mà đi với chồng sắp cưới, điều đó làm cô chợt thấy cô đơn lạ lùng.

- 2 phút, mà từng đó đủ để ánh sáng đi được từng nào, âm thanh đi được bao nhiêu cậu có tính được không?

Câu nói của cô làm hai người kia phải phì cười, cái anh chàng đi sau Vũ Lâm... Phải nói là... Vô cùng... Đẹp trai. Nếu như Đường Mẫn là một mỹ nhân thì Đường Huy cũng là một đại mỹ nam, rất phù hợp với cái tính hóm hỉnh của Vũ Lâm

- Đừng có mà sặc máu mũi hay chảy nước miếng đấy nhé, hẳn là của tớ- Cậu ta khế thì thắm vào tai cô

- Gớm, ai thèm.

Anh chàng Đường Huy kia bối rối gỡ đầu gối tai

- Chào em... em...

- Tiểu Khiết sinh tháng 2, anh sinh tháng 6 nên phải gọi cậu ấy là chị- Vũ Lâm ngắt lời không thương tiếc- Và anh còn nợ cậu ấy một lời xin lỗi đấy nhé

Tiểu Khiết bắt đầu thấy tội nghiệp anh chàng Đường Huy. Sau này lấy nhau chắc bị đè đầu cưỡi cổ.

- Hai người ở đây, mình lấy thêm rượu

Đường Huy thở phào một cái, rõ ràng cảm kích Tiểu Khiết đã không khơi ra chuyện cũ.

Chính là chỗ này đây...

Mà hình như chỗ này bây giờ cũng rất trơn...

Thứ cô đang đi không phải là giày thể thao nưa mà là một đôi giày có gót cao nhọn hoắt...

Ồi cha mẹ ơi...

Tiểu Khiết trượt nhào...

Cô thề cầu nguyện đủ thứ thần phật trên đời là không bị gãy xương hay đại loại như thế...

Vừa lúc đó, một bóng trắng xẹt qua đỡ lấy Tiểu Khiết khi người cô sắp tiếp đất...

Giống như đoạn phim nào đó được chiếu lại...

Vẫn là khuôn mặt đẹp trai khiến cô nhức nhối kia. Không khí dường như nghẹn lại.

Tiểu Khiết chưa kịp nói lời cảm ơn, Trịnh Y Tử đã nhả tâm buông tay ra làm cô ngã lên sàn một cái, đau điếng.(mất hết cả lãng mạn.. T_T)

Vũ Lâm liền chạy lại, trừng mắt nhìn cái gã đáng ghét kia

- Cậu có sao không? Anh thật...

Cậu ta cũng im bất, không phải vì thấy trai đẹp ngắt xiu đi như trước mà là nhận ra gương mặt quen thuộc kia, lắp bắp

- Là.. Là anh...

Trên đời này đã lắm chuyện trùng hợp.

Đứng trưng mắt nhìn Hạ Tiểu Khiết lồm cồm bò dậy, cắn răng không xuýt xoa một tiếng về cái lưng khốn khổ của mình, khoe miệng Trịnh Y Tử nhếch lên thành một nụ cười khẩy.

Hắn là như băng quơ nói

- Lâu rồi không gặp mà cô vẫn hậu đậu như xưa?

Ngữ khí lạnh buốt đó thấm sâu vào Tiểu Khiết, dường như không chỉ có cái lưng bị đau thôi.

- Cảm ơn đã quan tâm- Cô đáp, lạnh băng không kém

- Cô tưởng tôi quan tâm đến cô chắc? Nhảm rồi! nếu biết trước đó là cô, tôi sẽ...

Hắn ghé bên tai Tiểu Khiết, phả hơi nóng vào tai cô, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ

- Không cứu. Vĩnh viễn không.

Trịnh Y Tử ngạo nghễ bỏ đi.

Tất nhiên, không phải hắn không quan tâm mà là cực kì quan tâm.

Biết cô về nước có thể ghé bar này, hắn đã bỏ mấy cuộc họp ngồi chờ sẵn ở đây từ lúc 6 h, cuối cùng cũng đợi được cô.

Cô ngồi một mình, buồn rầu lặng lẽ nhắm nháp rượu, hắn thật sự rất muốn ôm cô vào lòng.

Nhưng hắn không thể.

- Kệ hắn đi, dư công mà chú ý!

Vũ Lâm không thể nén nổi tức giận. Đã từng nghe chuyện tên Trịnh Y tử kia đi chơi hú hí với bạn gái, không thèm đếm xỉa đến Tiểu Khiết ngồi chờ trong tuyết lạnh, cô thật sự muốn cầm dao giết hắn đi.

- Tớ cũng có đề tâm đâu!- cô nói xuôi xuôi.

Mà đề tâm thì cũng làm được gì.

Cô rút cuộc cũng chỉ là một trong n bạn gái của hần hồi cấp 3 ăn chơi thôi. Hần vốn dĩ đã quên cô từ lâu rồi, chỉ còn lại cô, ngu ngốc, vẫn nhớ về hần.

Cô cố gắng thật vui vẻ nói chuyện với Đường Huy, hòa theo Vũ Lâm trêu đùa cậu ta. Nhưng mới nói chuyện được một chút lại có kẻ lại phá đám. Kẻ kia, không ai khác, tất nhiên là Trịnh Y Tử đang ôm vai bá cổ với một cô gái nào đó.

Không thèm liếc cô lấy một cái, hần nói chuyện với Đường Huy

- Tôi có thể ngồi đây được chứ?

Đường Huy, hết sức ngây thơ gật gật đầu, không để ý thấy Vũ Lâm đang trừng mắt nhìn mình

- Ồ, tất nhiên là được chứ.

Không hiểu vô tình hay cố ý, Trịnh Y Tử ngồi đối diện với Hạ Tiểu Khiết, vẫn ôm eo cô gái kia rất tình cảm.

- Chò em, Vũ Lâm, Tiểu Khiết!- Hần kêu lên một tiếng như mới phát hiện cả hai đang ngồi ở đó- Lâu rồi mới gặp lại hai em, thật sự rất vui!

Tiểu Khiết mỉm cười đáp lễ

- tôi cũng rất vui vì gặp lại anh

Trịnh Y Tử ngạo nghễ nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt thật đùa cợt mãi mãi sâu sắc. Cô cũng không kém nhìn lại thách thức ánh khoé. Cả hai ngồi nhìn nhau như kiểu trẻ con đang chơi trò chơi, hai đứa trẻ to đầu.

Đường Huy bây giờ bây giờ mới ý thức được sự nguy hiểm của vấn đề, chỉ biết chịu đựng những cái đập dưới chân hết sức thô bạo.

Nhìn nhau 2 phút mà chẳng ai quay mặt đi, Tiểu Khiết thầm rửa thầm, vào bar uống rượu thì không uống, lại so mắt to mắt nhỏ với tên thần kinh kia làm gì không biết. Nhưng lúc cô định cụp mắt xuống thì Trịnh Y Tử đã không chịu nổi ánh mắt như xuyên thấu người khác, nhưng lại giả vờ quay sang cô gái kia

- Em có uống được rượu Gin không?

- Em.. có..- Cô gái thật vui sướng khi bất ngờ được quan tâm- Cảm ơn...

Tất cả những trò này không thể qua được đôi mắt của Hạ Tiểu Khiết, cô hừ một cái thật khinh bỉ, đưa những ngón tay được sơn bóng lên cầm ly rượu.

- Nghe nói Trịnh tổng tài nổi tiếng hào đẹp trai ga lăng, bây giờ mới có dịp chứng kiến

- Cảm ơn cô Hạ đã quan tâm, cái danh đó Trịnh Y Tử không dám nhận

Lại bắt đầu rồi đây, Vũ Lâm thầm ca thán.

- Chẳng hay cô Hạ về Trung Quốc luôn hay chỉ ở mấy ngày?

- Từ nay tôi sẽ ở lại đây hần luôn, phải nhờ Trịnh tổng tài giúp đỡ nhiều

Ở lại đây hần luôn? Trịnh Y Tử không nén nổi vui mừng trong lòng, nhưng vẫn trưng ra vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc.

- Có gì giúp đỡ được thì Trịnh Y Tử sẽ cố gắng hết sức!

Tuy cả hai nói những lời thật khách sáo với nhau, nhưng tình ý đủ nhận ra mùi thuốc súng, không khí chột ngột ngột khó thở.

Bỗng dưng có một ai đó đặt lên vai Tiểu Khiết làm cô phải quay đầu lại. Cô kêu lên

- Anh...

Anh? Nghe thân thiết làm sao. Trịnh Y Tử không khỏi bực mình.

- Có lẽ em uống đủ rượu rồi đấy!

Trương Hàn hơi nghiêm mặt rồi tỉnh bơ quay sang Trịnh Y Tử

- Cậu cũng ở đây sao? Thật trùng hợp!

- Uống rượu, tình cờ gặp người quen cũ.

Người quen cũ? Nghe thật vô tình, trong lòng Tiểu Khiết chợt đau xót. Cô đối với hắn cũng chỉ là người quen cũ mà thôi.

- Ủa, anh làm gì ở đây? Vũ Lâm ngạc nhiên

- Đến đón bạn gái, tôi sợ Tiểu Khiết uống nhiều rượu quá lại không về được

Trương Hàn nhấn mạnh hai chữ “Bạn gái”, ném một cái nhìn thách thức về phía Trịnh Y Tử. Cả bàn tròn mắt ngó anh ta, có lẽ to tròn nhất là của Tiểu Khiết.

Ly rượu trên tay Trịnh Y Tử sắp đổ xuống nhưng hắn giả vờ như đó chỉ là một cái trượt tay, hắn mỉm cười điềm nhiên đáp

- Bạn gái? Chúc mừng hai bạn!

Thật không ngờ sau câu nói ngắn gọn đó là một trái tim đã tan thành nghìn mảnh.

Lời thách thức 5 năm trước đây đã thành hiện thực, lời thách thức “cướp bạn gái” kia.

- Có lẽ chúng ta nên về thôi, em ở lại sau nhé, Vũ Lâm

Trương Hàn thản nhiên nắm lấy tay của Hạ Tiểu Khiết và rời đi.

15. Chương 15: Tổng Tài Họ Trịnh

- Em có giận anh không?

Trương Hàn nhẹ nhàng hỏi khi cả hai đã ra ngoài quầy bar.

- Giận? Vì sao lại giận anh?- Cô rút tay mình ra khỏi bàn tay Trương Hàn làm hắn chợt cảm thấy lạnh lẽo.

- Vì trước mặt hắn đã thừa nhận em làm bạn gái

- Có ý nghĩa gì chứ? Cô bật cười- Anh thấy đấy, có ai quan tâm đâu

- Anh chỉ muốn hắn không có ý nghĩ đùa cợt em như hồi trước nữa thôi, em, bây giờ đã có anh. Tiểu Khiết ạt!

Những bông tuyết trắng đã bắt đầu rơi trên đường, đẹp nhưng khiến người ta phải phiền lòng.

Một mùa đông lại bắt đầu.

- Em cẩn thận khỏi để bị ốm

Trương Hàn cởi khăn bông quàng lên cổ của Tiểu Khiết, làm lòng cô như ấm áp trở lại, hệt như 5 năm trước.

Nhưng cô không biết một đôi mắt đang chứng kiến cảnh này.

Và như 5 năm trước.

Phấn nộ.

Bởi vì em không phải nàng công chúa, và đời thực không phải là truyện cổ

Một ngày, em sẽ tìm thấy một người đối xử với em thật tốt

Em đã tìm thấy người ấy?

Mới về Trung Quốc được khoảng 1 tuần, Hạ Tiểu Khiết đã phải đến công ty làm việc, bước đầu tiếp quản Hạ Thị như mong muốn của Hạ lão gia. Tiểu Khiết không hứng thú với trò kinh doanh này lắm, nhưng vì lời van vỉ của Hạ lão gia đang phải bỏ dở việc nghiên cứu để về đây.

Mới sáng sớm, diện trên người bộ quần áo công sở, Tiểu Khiết bước đến Hạ thị.

- Cho tôi gặp ba... à quên, Hạ chủ tịch.

Nhân viên chưa từng gặp cô bao giờ, tất nhiên cũng không biết đây chính là người thừa kế của Hạ thị, viên thư kí cũng không ngoại lệ.

- Cô có hẹn trước?

- À, không

- Vậy thì Hạ chủ tịch không gặp cô được- Viên thư kí khinh thường nhìn cô- Ông ấy đang bận.

Cô đành gọi điện cho ông, bởi vì cô biết mình được phân công làm gì đâu.

- Con gái à? Có việc gì thế? Ba đang bận- Hạ lão gia gấp gáp nói

- Con đến công ty rồi nè, chẳng biết phải làm gì hết á

- Con cứ lại phòng kế toán, công việc đó có vẻ hợp với con đây. Thôi nhé, ba đang rất bận.

Thế là Tiểu Khiết phải muôi mặt hỏi viên thư kí kia phòng kế toán ở đâu

- Đi thẳng, rẽ trái rẽ phải.

Hoá ra công việc ở phòng kế toán không phải là tính toán mà là pha trà rót nước. Một nhân viên mới như cô nghiêm nhiên thành chân sai vật chạy lăng xăng khắp nơi, hết pha cà phê đến đổ rác. Mấy kẻ “tai to mặt lớn”, đặc biệt là nữ cứ chê cà phê nhạt, cà phê ngọt làm cô phải kiềm chế hết sức để không đổ cà phê lên đầu họ.

- Cô Hạ Tiểu Khiết, cô đưa hai ly cà phê này lên phòng Hạ chủ tịch, cẩn thận chút chứ mấy ngày hôm nay Hạ Chủ tịch không được vui.

Cô trưởng phòng có khuôn mặt hết sức lạnh lùng sai bảo mà không thêm ngược mắt lên.

Ba không vui? Mấy hôm nay ba vẫn nói cười vui vẻ mà? Hay là công ty đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Khiết đắm chiêu nghĩ ngợi, không biết mình đi đâu và trên tay còn là hai ly cà phê đang bốc khói.

Chuyện gì đến cũng phải đến.

Cô đâm sầm vào một người vừa bước ra từ phòng Hạ chủ tịch

Những ly cà phê may mắn vẫn ở nguyên trên khay nhưng đã đổ gần hết về phía trước.

- tôi... Tôi xin lỗi.

Cô hốt hoảng kêu lên

- anh...

Tiểu Khiết như nghẹn ứ lại.

Trước mặt cô là kẻ cô không muốn gặp nhất.

Trông hấn thật sự đẹp trai và phong độ trong bộ vét, đáng tiếc bộ vét kia đã loang lổ một bãi.

- Là cô? Hấn nhìn cô đắm đắm

- Tôi... Thật sự không cố ý

- Cô vẫn hậu đậu như trước - Trịnh Y Tử mỉm cười, 1 nụ cười buốt giá- Cô làm gì ở đây?

Nụ cười kia làm cô thấy bối rối và đau lòng.

- À, tôi,...

- Suýt nữa thì quên mất, nghe Hạ chủ tịch nói cô sắp tiếp quản Hạ thị, trong vòng 1 hay 2 năm tới?

Hừ, tại sao ba lại có thể nói chuyện này với hần được chứ, Tiểu Khiết nhìn thẳng vào mắt hần giống như đang khiêu khích

- đúng .

- Vậy thì tốt. Rất tốt là đằng khác.

Nói một câu thật khó hiểu, Trịnh Y Tử đi qua cô, trên miệng là một nụ cười hết sức đều đặn.

Cô bỗng nhiên thấy sờ sợ nụ cười tà ác kia, trong lòng không kiềm được run lên.

Hần định giở trò gì nữa đây?

Trịnh Y Tử này thật khác với Trịnh Y Tử trước đây cô từng quen biết, chỉ giống nhau ở cái tính lạnh nhạt mà thôi.

Tiểu Khiết không quay lại để lấy cớ phê mà bưng luôn vào phòng Hạ lão gia. Đập vào mắt cô là Hạ lão gia đang gục mặt trên bàn hết sức mệt mỏi. Không ngược đầu lên, ông ủ rũ nói

- ra ngoài hết đi, tôi đang cần yên tĩnh

- Ba! Cô lo lắng kêu lên

Nghe tiếng con, Hạ lão gia lập tức ngừng mặt lên, vội vàng nở một nụ cười

- Con đã đến đấy à?

- Có chuyện gì vậy ba?- cô có cảm giác Hạ lão gia đang giấu chuyện gì đó hết sức nghiêm trọng

- Đâu có gì đâu. Hôm nay có vui không con?

Vui. Vui muốn chết đi được cả nghĩa đen và nghĩa bóng.

- Cũng bình thường thôi ba ạ, mà công ty đang gặp chuyện gì phải không?

Tiểu Khiết kéo một cái ghế ngồi cạnh Hạ lão gia. Mặt ông bỗng tối sầm lại

- Ai nói với con?

- Con đoán vậy.- Cô hơi ngập ngừng- Người ta bảo mấy hôm nay ba không được vui.

Hạ lão gia dường như thở phào một cái, mặt lại dần ra.

- Con về sao ba không vui được chứ.

Rõ ràng đang có chuyện gì đó xảy ra, Tiểu Khiết chợt nhớ lại nụ cười của Trịnh Y Tử, trong lòng trào lên linh cảm không lành. Cô đành trắng trợn nói dối

- Lúc này con gặp Trịnh Y Tử, anh ta đã nói hết với con rồi.

- Cái gì cơ? Thật là...- Ông đập tay lên bàn giận dữ- Chuyện Trịnh Âu không cung cấp nguyên liệu cho chúng ta nữa hoàn toàn không liên quan đến con.

- Trịnh Âu không cung cấp nguyên liệu? Nghĩa là Trịnh Y Tử cắt đứt hợp đồng với chúng ta? Tiểu Khiết chợt căng thẳng

- Chẳng phải cậu ta đã nói hết với con rồi sao?

- À ừm...Nói chút xíu- Cô gãi đầu gãi tai- nhưng mà chuyện đó là sao ạ?

Hạ lão gia thở dài một tiếng náo nề

- Dù gì con cũng sắp kế nghiệp ba rồi, nói cho con biết cũng không sao. Trịnh gia là đối tác tin cậy của chúng ta, nhưng không hiểu sao mấy ngày trước Trịnh Y Tử lại đột ngột không kí vào hợp đồng cung cấp nguyên liệu nữa. Nếu mà không có chúng, Hạ Thị sẽ mất một số tiền khá lớn.

Mấy ngày trước? Không trùng hợp đến thế chứ? Cô về nước cũng chẳng phải thời điểm đó sao?

Có lẽ không phải là trùng hợp.

Trịnh Y Tử đang đối phó với cô và Hạ Thị.

Do mình sắp đi học hè rồi (huhuhu), vì vậy những phần tiếp theo sẽ y hệt như phần 1, nhanh gọn, không lằng nhằng và cũng chỉ có 13 chương thôi, mình sẽ up hết trong 5 ngày tới.

Hun các bạn một cái.

À, có thể kết thúc sẽ có một người die... Có thể là TK, có thể là TYT, hoặc là cả hai.

16. Chương 16: Lời Cầu Hôn

- Hôm nay em có gặp hấn không?

Hạ Tiểu Khiết thần thờ khuấy khuấy li cà phê, nhỏ giọng

- Không. Em việc gì mà phải gặp hấn. Hấn cũng đau muốn gặp em.

- Em biết vậy là tốt, đàn bà xung quanh hấn nhiều vô kể.

Cô mỉm cười:

- Trương Hàn, anh kêu em ra đây không chỉ để nói chuyện đó chứ?

Trương Hàn hơi ấp úng nhưng cũng lấy ra từ trong túi áo một cái hộp nhỏ cầu kì.

Tiểu Khiết nheo mắt nhìn cái hộp đó, tay run run mở nó ra.

Nắp hộp bật mở, trong đó là một chiếc nhẫn rất đẹp.

- Anh...- Cô ngược lên nhìn Trương Hàn bối rối.

- Em không cần phải vội, cứ từ từ suy nghĩ, nhưng mà sớm trả lời anh. Khoảng 1 tuần hay cỡ đó.

- Anh làm em thấy khó xử quá.

- Trước sau gì em cũng phải quyết định chuyện này thôi, em hãy suy nghĩ cái gì thật sự cần cho em nhất.

Cái em cần nhất ư?

Cô lặng người nhìn chiếc nhẫn kia, trong lòng rối bời.

Sáng nay, dù muốn hay không, Tiểu Khiết cũng phải bước chân đến công ty Trịnh Âu để thảo luận việc hợp đồng với Trịnh Y Tử, trên tư cách là người chuẩn bị tiếp quản Hạ Thị.

Vả lại, hình như cô có liên quan đến việc này, Trịnh Y Tử vẫn đùa giỡn cô chưa chán ư?

- Cho tôi gặp tổng giám đốc, cứ nói có cô Hạ Tiểu Khiết bên Hạ Thị cần gặp

- Vâng, xin cô chờ một tí.

Hạ Tiểu Khiết tựa người bên bàn, liếc mắt nhìn công ty Trịnh Âu đồ sộ. Nghe nói mấy năm nay Trịnh chủ tịch đau ốm luôn, Trịnh Âu được như hôm nay đều do một tay Trịnh Y Tử gây dựng. Mới 23 tuổi nhưng hấn ta được rất nhiều người nể phục bởi tài kinh doanh nhạy bén của mình.

Bỗng nhiên...

- Cô nghĩ mình là ai? Tổng tài phu nhân chắc?

- Cái đó không liên quan đến chị, chị tránh ra cho tôi. Chị cũng nghĩ cái ghế phu nhân nằm trong tay rồi chắc?

- Tất nhiên, cái đó cần phải nói.

Hai cô gái, nhìn hết sức trẻ trung xinh đẹp khoác trên người bộ đồng phục của Trịnh Âu, không cần quan tâm đến mình đang ở ngay giữa đại sảnh và có cả đồng người đang nhìn mắng mỗ nhau.

- chị đừng có mơ!- cô gái tóc đen khinh bỉ

- Người nằm mơ ban ngày phải là chị!- Cô kia vặc lại

Cô tiếp tân kia bắt gặp cái nhìn của Tiểu Khiết liền nhún vai một cái đầy ý nghĩa, ý bảo quen thuộc với những chuyện như thế này rồi.

- Chị là đồ...

- Đồ gì? Hả?

Vừa lúc đang hay ho kịch tính, một cô nhân viên xinh đẹp khác, trên tay là một tập hồ sơ tiến lại gần

- Các cô đang làm gì ở đây?

- Trưởng phòng Vương, chúng tôi...- Hai cô kia ấp úng cúi đầu

- Công ty trả lương cho các cô để các cô cãi nhau chặc?- Trưởng phòng Vương kia vênh mặt- Có cần tôi nói với tổng giám đốc đuổi việc các cô không?

- Vâng, chúng tôi đi làm việc ngay đây

Hai cô kia lại sợ hãi nói, nhưng sau khi trưởng phòng Vương kia uyển chuyển rồi đi không hẹn mà thốt lên

- Đúng là đồ hồ ly tinh!

Chứng kiến cảnh này từ đầu đến cuối, Hạ Tiểu Khiết không khỏi bật cười.

Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó thay.

- Cô Hạ, tổng giám đốc mời cô lên phòng nói chuyện!

- Vâng, cảm ơn cô.

Viên tiếp tân kia liếc nhìn xung quanh xem có ai không, khẽ thì thầm vào tai cô:

- Cô Hạ này, cô phải đặc biệt cẩn thận với tổng giám đốc Trịnh, ngài ấy là một tay sát gái chính hiệu đấy. Cô xinh đẹp như thế này...

- Tôi đã nghe nói về chuyện đó.

Không phải là nghe nói mà là đã thưởng thức từ lâu rồi.

- Cộc.. cộc...

Tiểu Khiết bỗng cảm thấy căng thẳng, không khỏi nhớ lại mấy ngày trước, phải công nhận hần cởi trần hết sức là... quyến rũ.

- Mời vào.

Cô đẩy cửa đi vào, đập vào mắt là một cảnh cấm...thiếu nhi.

Hai người nam và nữ môi kề môi nhau hết sức tình cảm.

Cô đứng trơ mắt ra đó chẳng biết làm gì hơn.

Thấy có người đi vào, cô gái vội vã rời khỏi người kia, sửa sang lại đầu tóc còn Trịnh Y Tử cứ tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra(Minh có hơi... quá đáng với anh này không ta, ẹc ẹc, đừng ghét anh ấy nha, tội nghiệp)

- Tổng tài, tôi xin phép!

- Nói phục vụ pha cho tôi hai cốc cà phê rồi mang vào đây.

Cô nhân viên chạy ra làm mùi son phấn nồng nặc xộc vào mũi Tiểu Khiết, cô ta còn đóng cửa một cái rầm. Nghe tiếng kia, cô không khỏi sởn gai ốc, thật tình không thoải mái khi ở trong phòng cùng tên Trịnh Y Tử kia.

- Mời cô ngồi

Hắn nhã nhặn lịch sự chỉ vào một cái ghế trống, trong khi một chân vẫn hết sức thoải mái đặt lên trên bàn.

- Cảm ơn.

- Chẳng hay cô Hạ hôm nay đến thăm Trịnh Âu có việc gì không?

Hắn nói với giọng có chút chế giễu trong đó. Trịnh Y Tử, dĩ nhiên là biết vì chính hắn bày ra trò này mà.

- Tôi đến đây để thảo luận về việc cung cấp nguyên liệu của Trịnh Âu.

- Tôi đã nói vấn đề này xong xuôi với ba cô, Hạ chủ tịch rồi mà, cơ bản chẳng có gì để thảo luận hết.

- Lí do? Hạ Thị có thể biết lí do vì sao không? Quan hệ giữa hai tập đoàn vốn dĩ rất tốt mà.

- Đó là trước kia, còn bây giờ thì không.

Trịnh Y Tử phì phò châm điều thuốc, phả khói thuốc vào không khí.

Tiểu Khiết bỗng hốt hoảng, lẽ nào cô thật sự liên quan đến việc này? Hắn cảm thù cô chỉ vì cô dám bay sang Mỹ khi hắn vẫn chưa đùa giỡn đủ?

Cô vẫn bình tĩnh nói:

- Từ trước đến nay, nguyên liệu của Hạ Thị đều do Trịnh Âu cung cấp, chẳng lẽ Giám đốc Trịnh không thấy quá đáng.

Trịnh Y Tử cười phá lên:

- Quá đáng? Cô Hạ đã học tập ở Mỹ 5 năm mà không hiểu được thương trường là chiến trường, muốn có tiền người ta phải quá đáng như vậy

- Hạ Thị đều trả tiền đầy đủ đúng hạn, chẳng phải cũng đem lại lợi nhuận cho Trịnh Âu sao?

- Nếu tôi nói có một đối tác trả giá cao hơn Hạ Thị?

- Chúng tôi sẽ trả cao hơn đối tác kia.

- Họ lại trả cao hơn nữa?

Đúng là chèn ép người ta quá đáng mà, Tiểu Khiết uất ức nghĩ, đối tác cái gì chứ, đối tác ma thì có.

Qua 5 năm không gặp, Trịnh Y Tử đã thủ đoạn hơn rất nhiều.

- Được, cứ cho có đối tác trả cao hơn chúng tôi mấy lần.- Cô quật cường nhìn hắn- Nhưng từ nay Hạ Thị sẽ không làm ăn với Trịnh Âu nữa, anh chẳng phải sẽ mất một món lợi lớn

Trịnh Y Tử cơ bản chẳng để ý gì đến lời dọa dẫm này, hắn đứng dậy và băng quơ nói

- Tôi sẵn sàng chịu cái giá thấp hơn so với cô Hạ đưa ra, tất nhiên sẽ lỗ một khoản tiền nhỏ, nhưng mà... á chà, tôi không thể tượng tượng Hạ Thị sẽ ra sao nếu thiếu nguyên liệu

Cuối cùng cũng đã lộ mặt chuột ra rồi.

Hạ Tiểu Khiết giận dữ đập bàn đứng dậy.

- Rốt cuộc anh muốn gì?

- Tôi chẳng hiểu cô Hạ nói gì hết- hắn làm mặt ngây thơ

- Nói. Nói ra mục đích của anh.- Cô nghiêng răng kèn kẹt- Anh biết rõ tôi không thích vòng vo

Trịnh Y Tử tiến lại gần phía cô, chậm rãi thì thầm vào tai cô hết sức mờ ám

- Nếu tôi nói là tôi... muốn cô...

Cái gì cơ?

Hạ Tiểu Khiết thất kinh, cả thân hình run lên một cái.

- Anh... Anh...

- Ý tôi nói là nếu cô chấp nhận làm một trong những người đàn bà của tôi, mọi việc sẽ được giải quyết ổn thoả

Trịnh Y Tử phả hơi nóng vào cổ cô, Tiểu Khiết hoảng sợ lùi lại y như một con mồi non trước mặt hổ dữ.

- Đừng nói những câu vô liêm sỉ vậy

Hắn tiến thêm một bước, cô lại lùi lại một bước, cuối cùng đụng cả bức tường lạnh lẽo sau lưng. Đôi mắt của hắn nhìn vào cô, đủ sắc thái biểu cảm.

- Cô tất nhiên không còn đủ tư cách làm vị hôn thê của tôi nữa, nhưng tôi vẫn còn hứng thú với cô, cách này là tốt nhất

- Đừng nằm mơ, đừng hòng...- Cô la lên

- Chỉ cần cô đồng ý, Hạ Thị chẳng những có đủ nguyên liệu mà tôi sẽ bán với giá rẻ, rất là rẻ, còn nếu không...

Khuôn mặt đẹp trai tà ác của Trịnh Y Tử chỉ cách cô cỡ 15 cm, cô run run giơ một tay lên nhưng hắn đã túm lấy cánh tay trắng trẻo đó.

Và không hề báo trước...

Hắn hôn cô...

Thô bạo và tàn nhẫn...

(hôn rồi! Hura!)

Đôi môi của hắn mắc sức chà đạp đôi môi cánh hoa của cô, làm nó suýt bật cả máu...

Nụ hôn đầu đời thế là bị cướp mất...

Một tay hắn rê xuống phía dưới sờ soạn...

Môi hắn vừa rời ra, Tiểu Khiết đã dồn sức tát một tát.

“ Bốp”

5 ngón tay của cô đỏ rực trên má hắn.

- Anh là đồ bỉ ổi, vô liêm sỉ! Tôi hận anh!

Cô vội vã vùng chạy, quên gài cả cúc áo trên đã bị mở toang ra.

Trịnh Y Tử thần thờ buông mình xuống ghế, kinh hoàng.

Cứ ngỡ làm cô bị tổn thương thì người đau đớn nhất lại là hắn.

17. Chương 17: Đám Cưới

- Cô Hạ! Cô Hạ!

Hạ Tiểu Khiết không đếm xỉa gì đến lời gọi í ới của cô tiếp tân kia, cũng chẳng quan tâm đến việc mọi người nhìn mình quần áo xộc xệch như thế nào.

Cô chạy...

Ngoài trời đang mưa thật to, mưa xối xả trút xuống dưới mặt đất, thấm ướt cả khuôn mặt đầy nước mắt của cô.

Một người nào đó đau xót nhìn theo bóng cô trong cơn mưa...

- Cô kia! Cô bị điên phải không?

Một người lái xe thò đầu ra khỏi xe ô tô mắng mỗ.

Cô lại vùng chạy... Nước mưa lẫn với nước mắt chảy vào trong miệng mặn đắng. Cô run rẩy rút điện thoại ra

- Trương Hàn...

- Tiểu Khiết, em đang ở đâu? Em làm sao thế? Trương Hàn hốt hoảng

- Em sợ... Em lạnh lắm...

- Em đang ở đâu?

- Trước nhà... anh... anh ra đây nhanh được không?

Cô ngồi phịch xuống vỉa hè, đầu óc trống rỗng.

Một lát sau đã thấy Trương Hàn cầm ô chạy ra. Hắn hoảng sợ khi thấy một bóng người ngồi bệt, đầu tóc ướt sũng biết lại vào nhau, toàn thân run rẩy.

Hắn vội kêu lên:

- Tiểu Khiết!

Cô lại khóc oà và ôm chầm lấy hắn.

- Chúng mình kết hôn đi... Em sợ lắm...

- Có chuyện gì xảy ra?

- Anh đừng hỏi nữa, cưới xong chúng mình sẽ đi thật xa... thật xa khỏi chỗ này... Em sợ... Sợ...

Cô lại run lên.

- Tổng giám đốc, bên Hạ thị gửi sang cái này... Tổng giám đốc...

- À ờ, cậu cứ để đấy

Trịnh Y Tử đang thẫn thờ tựa tay lên thành cửa sổ chợt giật mình.

Cái gì đây?

Hắn nhắm mắt nhìn cái vật màu đỏ tươi đặt ở trên bàn đó.

Thiệp mời đám cưới? Của...Hạ Tiểu Khiết và... Trương Hàn?

Đôi mắt của Trịnh Y Tử đột nhiên tối sầm lại rồi rực lửa

- Khốn kiếp!

Hắn gầm lên và xé tan cái thiệp thành những mảnh nhỏ.

- Thư kí Triệu! Lấy xe cho tôi ngay!

- Em nhớ giữ gìn sức khỏe, chỉ còn 2 tuần nữa thôi đấy

- Em biết rồi, anh yên tâm.

- Tiểu Khiết này, anh...

- Cái gì cơ?

- Liệu em có hối hận vì lấy anh không?

Cô ngập ngừng một chút:

- có lẽ là không, anh ạ

Chắc chắn cô sẽ không hối hận. Không bao giờ.

Tiểu Khiết mới thờ người ra được một tí thì chuông điện thoại lại reo.

- Ê! Hai tuần sau cậu kết hôn thật à? Giọng Vũ Lâm thật ngạc nhiên

- Ủ, đúng, cậu chưa nhận được thiệp hả?

- Mới thấy đây này, hỏi lại cậu cho chắc ăn. Đồ quý, vậy là cậu còn nhanh hơn cả mình ấy nhỉ? Mới mấy ngày trước còn nheo nhoeo ta đây còn độc thân

- Tình huống bắt buộc

- Ấy, đừng nói là cậu..

- Suy nghĩ bậy bạ!

Ngoài kia, màn mưa thật dày đặc, u ám dễ sợ y như tâm trạng của cô vậy.

Cô làm thế này có gấp gáp hay không? Nhưng cô thật sự rất sợ hãi, thật sợ hãi một điều gì đó...

Bỗng nhiên có tiếng chuông gọi cửa liên hồi, bà Lý lật đật chạy ra, một chút sau lại chạy vào.

- Cô chủ, là Trịnh Thiếu gia!- Bao năm rồi mà bà vẫn quen cách xưng hô như vậy

Là hấn? Cô bỗng đứng cứng đờ người ra, hoảng sợ.

- Bà Lý, bà hãy bảo tôi không ở nhà, bằng mọi giá phải đuổi hấn đi!- Cô như là van vãn

- Vâng.

Bà Lý chưa ra khỏi cửa đã có tiếng rống to.

- Hạ Tiểu Khiết! Em ra đây mau! Ra đây!

Quả nhiên là hấn, tiếng rống 5 năm vẫn không thay đổi, Tiểu Khiết liền nói với bà Lý, bây giờ đang khựng lại

- Bà Lý! Nhanh lên! Bảo tôi đi vắng!

Cầu trời... Cô thật sự không muốn gặp hấn một chút nào hết, không muốn làm quyết tâm của mình tiêu tan.

Tiểu Khiết đi đi lại lại ở phòng khách cho đến khi lại có tiếng rống tiếp

- Tôi biết em đang ở trong đó! Đừng lừa tôi! Em tưởng có thể trốn tránh cả đời chắc, em không ra đừng hòng tôi để cho em yên!

Hấn nói là sẽ làm thật, Trịnh Y Tử vốn không biết sợ là gì.

- Trịnh Thiếu gia, tiểu thư thật sự đi vắng, hôm sau... Tiểu thư! Bà Lý kêu lên

Tiểu Khiết đang cầm một cái ô che mưa, mặt lạnh như băng.

- Bà Lý, bà vào nhà trước đi để tôi nói chuyện với Trịnh tổng tài

Trịnh Y Tử đang đứng dưới cơn mưa to, bộ vest lịch lãm ướt sũng, hai tay nắm lấy song cửa làm Tiểu Khiết chợt thấy đau lòng xót xa nhưng vẫn lạnh lùng nói

- Tôi ra đây rồi, có chuyện gì nói đi

Những giọt nước mưa nhỏ tí tách trên khuôn mặt của hấn.

- Em sắp kết hôn? Với Trương Hàn?

- Đúng.

Trình Y Tử chợt cảm thấy mình rơi xuống một vực thẳm không đáy. Hấn lại hét lên:

- Tôi không cho phép! Tôi cấm em!

Hạ Tiểu Khiết không khỏi tức cười, thản nhiên nhìn hấn

- Cấm? Anh lấy quyền gì ra để mà cấm tôi? Tôi sẽ kết hôn với người tôi yêu thương chứ!

Nghe hai chữ “yêu thương”, khuôn mặt của Trình Y Tử trắng bệch.

- Bởi vì em là của tôi! Em không lấy ai khác ngoài tôi!

- Buồn cười! Tôi là của anh lúc nào? Bộ lúc sang anh ăn cả cái gì có độc hả?

Những lời nói đó chẳng khác gì những lưỡi dao cứa vào trái tim đang rỉ máu của hấn.

- Tôi đã nói tôi không cho phép!

- Đủ rồi!- Cô tàn nhẫn ngắt lời- Nếu anh đến đây chỉ để nói những lời vô nghĩa này xin nha về cho! Tôi còn rất bận!

Nói xong, cô dợm quay đầu bước vào nhà, chứ ở đây thêm chút xíu nữa cô oà ra khóc mất.

- Khoan, em hãy trả lời tôi một câu hỏi, trả lời xong tôi sẽ cho em đi!

- Cứ hỏi!

- Em...- hấn chợt thấy cổ họng nghẹn lại- 5 năm trước...Em có yêu tôi không?

Im lặng, chỉ nghe mưa rơi tí tách trên chiếc ô của Tiểu Khiết. Đau đớn. Trái tim như rỉ máu.

- Không.

- Không?

- Đúng, lúc đó tôi chẳng có chút tình cảm nào với anh hết, chỉ là do ba tôi ép mà thôi. Vả lại...- Cô nở một nụ cười- Hồi đó anh cũng đẹp trai, nhiều tiền, được một người như anh theo đuổi tôi có thể hãnh diện với bạn bè. Tôi nói vậy anh hiểu rồi chứ? Mời anh về cho.

Cô xoay người đi thẳng, bỏ lại một bóng người thẫn thờ trong cơn mưa.

Đau khổ.

Tức giận.

- Hức...

Khuôn mặt băng đá của cô nhanh chóng tan ra, vỡ oà.

Cô đã làm đúng hay là sai?

- Cô chủ, cậu ấy về rồi.- Bà Lý nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt- Cô nín đi được không?

- Bà Lý à...- Cô ôm lấy bà nức nở- Con phải làm thế nào đây hả bà? Con khổ quá rồi

- Hãy nghe theo lời trái tim mách bảo. Nó luôn đúng.

Bà Lý vỗ về cô.

18. Chương 18: Đường Mẫn

- Chúng ta sẽ ghé qua quầy bán hàng lưu niệm, rồi đến cửa hàng váy cưới, rồi... Tiểu Khiết! đầu óc em đang trôi đi đâu vậy?

- Đâu có- Cô cười hì hì

Trương Hàn vội đưa tay lên trán cô quan tâm

- Có làm sao không?

- Anh này... Anh không biết hả? Đây là triệu chứng của con gái sắp đi lấy chồng, phải xa rời người thân nên thường lo lắng, ủ dột.

Nghe mớ lí thuyết kia cũng lọt tai nên Trương Hàn không thắc mắc gì thêm, nhưng thật ra cô lại không hề nghĩ đến chuyện đó, lấy chồng đơn giản như chuyển phòng trọ mà thôi.

Nghe lời trái tim mách bảo...

Cô đã lắng nghe rất nhiều lần nhưng không lúc nào có câu trả lời, chỉ nghĩ đến hần là cô lại nhức nhối.

- Anh có việc phải đi đây tí xíu, em vào thử váy trước anh sẽ qua liền

- Vâng, anh đi đi.

Nhìn theo bóng dáng của Trương Hàn, Hạ Tiểu Khiết chợt nhẹ nhõm một cách lạ lùng.

Tiệm váy cưới này nổi tiếng nên khách hàng rất đông đúc, đâu đâu cũng là những tiếng nói cười vui vẻ, những cô dâu mặc váy trắng, mỉm cười thật hạnh phúc trước mặt chồng sắp cưới của mình. Cô cảm thấy thật lạc lõng và trống rỗng.

- Cô Hạ, váy của cô đã được may xong, cô có muốn thử luôn không?

Chị bán hàng niềm nở đưa ra một chiếc váy. Đẹp thật đấy! Bàn tay của Tiểu Khiết sờ những chi tiết thật tinh xảo trên đó, chợt run lên.

Ngó mặt cô buồn buồn nên chị bán hàng lại lo lắng hỏi

- Sao ạ? Cô có gì không hài lòng?

- Không, đây là chiếc váy đẹp nhất tôi từng thấy- Cô gượng cười- Đợi chồng chưa cưới của tôi chút nữa rồi tôi sẽ vào thử.

Bỗng nhiên có tiếng ai reo lên:

- Wow! Mẫn à, trong em như một nàng tiên vậy!

Tiểu Khiết quay người lại nhìn, trước mặt là một cô dâu đang rạng rỡ trong bộ váy cưới. Cô ta thật là đẹp khiến gần như toàn bộ mọi người đều ngoái lại nhìn, ngẩn ngơ. Ngó cô ta hết sức quen...

- Đường Mẫn?

Cô lảo bảo. Lúc đó cô dâu kia cũng tròn mắt nhận ra cô

- Hạ Tiểu Khiết?

- Cô về nước lâu chưa? Có định ở lại không?

- Cũng khoảng 1 tháng rồi, tôi sẽ về hần đây luôn. Trông cô vẫn đẹp như vậy, Đường Mẫn nhỉ?

Đường Mẫn bật cười xao xuyến

- Cô cũng vậy mà, nghe Đường Huy nói cô cũng sắp lấy chồng, xin chúc mừng!

- Đúng, một tuần nữa

- Chú rể là ai? Đường Mẫn khoáy khoáy ly nước chanh đá với vẻ suy tư

- Người đó có lẽ cô cũng biết. Trương Hàn.

Những ngón tay của Đường Mẫn chợt trắng bệch, ly nước gần trượt khỏi tay nhưng cô ta đã che giấu sự bối rối của mình bằng cách hộp một ngụm nước.

- cô.. Cô có.. hạnh phúc? Cô ta nhìn Tiểu Khiết đăm đăm

- Thì cũng bình... bình thường...

Cô nói nhưng vẻ mặt buồn buồn đã tố cáo tất cả, cho dù đều là cô dâu nhưng cả hai thật khác nhau.

- Nói chung cuộc sống của tôi cũng tạm ổn- Tiểu Khiết lại gương cười- Trương Hàn rất tốt với tôi.

- Vậy thì được- Vẻ mặt của Đường Mẫn chợt giãn ra- Cô đã gặp Trịnh Y Tử chưa? Nghe nói anh ta lên nắm quyền của Trịnh Âu, mà cũng bề bệch lăng nhăng lắm, cũng khác với anh ta hồi xưa.

Lại nhắc đến hắn rồi. Cô lại cảm thấy đau lòng.

- Khác? Anh ta lúc nào chẳng lăng nhăng?

Cô cười một cách chua xót.

- Đó là trước khi gặp cô thôi- Đường Mẫn dòm cô một cái hết sức ý nghĩa

- Gặp hay không gặp cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Cô nói không thoải mái, sau khi quen cô, hắn vẫn có n bạn gái đấy thôi, chẳng phải Đường Mẫn biết rõ điều đó sao? Lại còn Tiểu Nhã, rồi Vũ Băng gì đó nữa.

Đường Mẫn chợt vịn vào hai bàn tay vào nhau thật khổ sở, lời nói cứ ứ lại trong cổ họng nhưng cuối cùng cũng hạ được quyết tâm

- Tiểu Khiết này, tôi thật sự nợ cô một lời xin lỗi

- Xin lỗi?

- À thì...- Cô ta lại hộp thêm một ngụm nước- Cô cũng đã sắp kết hôn rồi, có một số điều nên biết. Vì chuyện cô bay sang Mỹ khiến tôi áy náy ân hận không thoải mái 5 năm liền.

Tiểu Khiết thở dài náo ruột, cứ nhắc đến quá khứ thì cô lại...

- Nếu cô muốn xin lỗi vì cú điện thoại đó thì thôi khỏi, tôi quên lâu rồi.

Đường Mẫn lắc lắc đầu, khổ sở nói tiếp

- Không phải chuyện đó. Thôi tôi cứ nói thẳng ra cho nhanh gọn, cô vẫn nhớ cuộc hẹn giữa cô và Trịnh Y Tử 5 năm về trước?

Cổ họng Tiểu Khiết như nghẹn đắng lại. Nhớ chứ, cô nhớ rất rõ là đằng khác, như mọi chuyện đang xảy ra trước mặt vậy.

- Mọi chuyện không phải như cô nghĩ! Đường Mẫn hít một hơi dài- Buổi trưa hôm đó Trịnh Y Tử hẹn tôi ra để nói chuyện chia tay, cũng như Vũ Băng, Tiểu Nhã... bởi vì hắn có ý định thật sự nghiêm túc với cô. Đó kể ra cũng là một tiến bộ vượt bậc đối với hắn mà nói.

Tiểu Khiết cả kinh? Chia tay? Ý định nghiêm túc với cô? Cô không nghe nhầm đấy chứ.

- Ý cô là..

- Nghe tôi nói xong đã.- Đường Mẫn ngắt lời- Dĩ nhiên lúc đó tôi không cam tâm, không cam tâm chút nào hết vì tôi rất mê một Trịnh Y Tử, nằm trong số bạn gái của hắn tôi cũng rất vui lòng. Đúng lúc đó thì Trương Hàn xuất hiện.

- Trương Hàn? Cô kêu lên ngạc nhiên

- Đúng, là hắn. Hắn bảo tôi muốn níu kéo TYT thì hãy bỏ thuốc mê vào cốc của anh ta, để anh ta không đến được cuộc hẹn. Cô không biết lúc đó Trịnh Y tử háo hức thế nào đâu, điều đó làm tôi tức giận hết mức.

Tôi, dĩ nhiên, nghe theo, hẩn ngủ một mạch 6 tiếng, tôi có nhiệm vụ canh hẩn còn Trương Hàn hình như đi đến công viên để thêm dầu vào lửa. Lúc cô gọi điện, Trịnh Y Tử cơ bản đang nằm mê mết không biết gì.

Đầu óc của Tiểu Khiết chợt trống rỗng.

Tim cô chợt nhói đau.

Một giọt nước mắt hối hận muện màng chảy ra từ đôi mắt cô.

Đã 5 năm trời trôi qua...

- Em đợi lâu chưa? Anh tưởng em nói chuyện với người quen kia lâu hơn

Trương Hàn hồ hởi chạy lại gần về phía Hạ Tiểu Khiết, nhưng chưa kịp đến nơi đã bị dội ột gáo nước lạnh.

- Trương Hàn, chúng ta chia tay nhau đi

- Cái gì cơ?

Bước chân của hẩn chợt khựng lại, Hạ Tiểu Khiết vẫn quay lưng về phía hẩn, bình tĩnh nói tiếp

- Ý em nói đám cưới sẽ bị huỷ bỏ!

- Đừng giỡn những... những chuyện như vậy... anh...anh không thích đâu- Trương Hàn không thể tin nổi vào mắt mình, lắp bắp

- Em không giỡn. Em sẽ không lấy anh nữa. Không bao giờ.

Trương Hàn vội vã chạy lại, tưởng chừng như phát điên. Hẩn nắm lấy hai vai của cô

- Em nói gì? Nói lại cho anh nghe?

- Anh không rõ à? Em nói rồi anh chưa nghe hả? – Cô hét lên- Em sẽ không lấy anh! Chúng ta sẽ chia tay nhau!

- Lí do? Hãy cho anh biết lí do- Hẩn run run nói

- Anh có biết anh mới gặp ai không? Là Đường Mẫn! Anh nhớ ra cô ta là ai rồi chứ?

Đường Mẫn ư?

Hai tay Trương Hàn buông thông xuống.

Điều hẩn lo sợ... cuối cùng cũng.... Đã đến...

- Anh đã lừa dối em, 5 năm trời. Anh không thấy cần rút lương tâm hả? anh không thấy tội nghiệp em chắc? Rõ ràng như anh nói, em thật sự là một con ngốc mà!

- Tiểu Khiết, anh ...anh...

- Đủ rồi. Màn kịch “ cướp bạn gái” của anh đã kết thúc.- Cô lạnh lùng nói- những thứ mà tôi tưởng là thật hoá ra cũng chỉ nằm trong bộ phim hay ho của anh. Buổi chiều tuyết đó thực ra anh đi thêm dầu vào lửa. Anh thật quá đáng!

Cô uất ức đến nghẹn họng, tất cả những thứ xung quanh như vỡ tan ra thành trăm mảnh.

- Anh không muốn lừa dối em, nhiều lúc anh cũng muốn nói...

- Nhưng anh đã không!- Cô mĩa mai

- Anh tin mình sẽ đem lại hạnh phúc cho em, đủ để em quên đi quá khứ sau khi chúng mình lấy nhau! Hãy tin anh!

Trương Hàn chộp lấy bàn tay lạnh ngắt của Tiểu Khiết nhưng cô đã rút ra.

- Cái đám cưới của anh sẽ không có cô dâu, mà có cũng không phải là tôi.

Tuyết đã bắt đầu rơi.

Trắng xoá.

19. Chương 19: Hiến Thân

Cô thần thờ đi trên nền tuyết trắng, cũng chẳng biết mình đang đi đâu.

Những bông tuyết vô tình rơi trên mái tóc đen của cô, vô tình.

Hắn từng có ý định nghiêm túc với cô?

Hắn rất vui vẻ khi được hẹn hò với cô sao?

Từng giọt nước mắt bắt đầu rơi, rơi.

- Cho tôi gặp tổng giám đốc Trịnh!

Cô tiếp tân kia ngừng đầu lên nhận ra người quen, thấy làm lạ bởi mấy ngày không gặp trong thăm hại đến ngạc nhiên.

- Cô là Hạ...

- Hạ Tiểu Khiết

- Tổng giám đốc đang dự một cuộc hẹn quan trọng, xin cô chờ ột chút

Tiểu Khiết buông mình xuống cái ghế gần đó, thần thờ nhìn xung quanh. Cô tiếp tân kia ngó cô với vẻ tò mò lẫn thương hại, trong đầu nảy ra n giả thuyết.

Dù sao đi nữa, cô cũng phải gặp hắn một lần để nói rõ mọi chuyện.

Mọi chuyện giấu trong 5 năm.

Cô ngồi thế dễ hơn 30 phút, bỗng nhiên

- Chào tổng giám đốc, chào trưởng phòng

Cô tiếp tân kêu lên làm Tiểu Khiết đứng phắt dậy, miệng định nói nhưng lại há ra đông đá ở đó.

Trước mắt cô, Trịnh Y Tử đang cặp kè với một cô gái rất xinh đẹp mà cô nhận ra là trưởng phòng Vương.

- Trịnh...

Nhìn thấy cô, hắn hơi ngạc nhiên nhưng cái ngạc nhiên nhanh chóng biến thành cái giễu cợt. Trịnh Y Tử bước đi không ngoái lại, cô gái thoải mái tựa đầu vào vai hắn thân thiết.

Họ bước ra khỏi cửa, Hạ Tiểu Khiết mới chạy đuổi theo.

- Trịnh Y Tử! Chờ đã!

Hắn càng bước nhanh hơn.

- Trịnh Y Tử!

Cô lại hét lên. Hồi trước hắn đuổi theo cô, bây giờ cô đuổi theo hắn nhưng chẳng ai có thể bắt được ai.

- Đợi em với! Em có chuyện muốn nói! Y Tử!

Không còn kịp nữa rồi, hắn với cô gái xinh đẹp kia đã bước lên ô tô, đóng cửa một cái rầm.

- Anh đừng đi! Em cần nói chuyện!

Cô đâm thùm thụp vào cửa kính xe nhưng Trịnh Y Tử không liếc cô một cái, nhấn ga phóng vọt đi.

- Không!

Cô lại chạy đuổi theo chiếc xe nhưng mới chạy được một chút đã vướng cả cái gì ở dưới chân.

“ soạt”

Cô vấp ngã, đầu gối trượt trên đường gập cả mấy hòn đá nhỏ sắc nhọn làm bật cả máu.

Đau...

Nhưng trái tim cô còn đau hơn gấp bội...

Có lẽ cả cuộc đời này cô sẽ không bắt kịp hắn...

Chiếc xe đi chậm lại một tí rồi lại phóng vụt đi.

- Sao? Huỷ đám cưới? Cậu làm sao thế? Sao lại khóc? – Vũ Lâm hốt hoảng

- Hắn...hắn...đi... đi..

- Ai? Trương Hàn đá cậu hả?

- Hắn không thêm...thêm..để ý...

- Láo! Nín khóc đi, tớ sẽ đập cho hắn một trận! To gan!

- Không phải... phải Trương Hàn...mà là ... hắn

- Hắn nào?

- Trịnh... Trịnh Y ... Tử

- Ủa? Mới thấy hắn ngồi uống rượu ở cái bar tụi mình hay ghé mà? Ê! Ê! Hạ Tiểu Khiết!

Hạ Tiểu Khiết cúp máy cái rup, chỉ một thông tin duy nhất lọt vào đầu cô.

Trịnh Y Tử đang ở quán bar?

Cô nhất định phải gặp hắn!

- Anh bồi, hắn ở đâu rồi?

Anh bồi bàn đang thu dọn cốc chén kính sợ hay có một cô gái túm lấy cổ áo của mình.

- Hắn? Cô muốn hỏi ai?

- Một người rất đẹp trai, mới ghé đây! Nhanh!

- Mới.. mới.. đi xong...

Lại đi mất rồi, cô buông tay kia ra làm hắn ngã nhào xuống đất.

Tiểu Khiết phóng vọt ra ngoài quán bar, nhìn xung quanh.

Đây rồi! Một hình bóng rất quen thuộc đang đi lách thếch trên vỉa hè, có vẻ như đã say xỉn.

- Trịnh Y Tử!

Cái bóng người đó khựng lại một chút rồi lại bước nhanh đi để cắt cái đuôi đang đuổi theo.

- Đợi đã! Anh đừng đi!

Hắn đã bước sang bên kia đường.

Cô vẫn chạy đuổi theo, đúng lúc đó đèn xanh lại được bật, xe cô lại đi nườm nượp trên đường.

Không suy nghĩ lấy 1 s, cô vội chạy sang, mặc cho những lái xe bóp còi ỉng ỏi.

Mặc!

Lúc cô gần sang được đường bên kia, 1 chiếc xe máy lao với tốc độ thật kinh hoàng về phía cô.

Tiểu Khiết kinh hoàng... Đứng chôn chân một chỗ, nhìn tử thần đang đến với mình.

Bỗng nhiên một ai đó kéo lấy cô lên vĩa hè làm cả hai ngã sõng xoài lên đó, chiếc xe máy sượt qua người cô.

- Diên hử? Muốn chết hử? Kẻ kia lẽ nhè

- Trịnh Y Tử!- Cô vui mừng kêu lên

Trước mặt cô là khuôn mặt đẹp trai quen thuộc, tuy có chút hồng hồng vì men say.

- Nói! Hử gầm lên- Đi theo tôi làm gì?

- Em... thật sự...

- Nhanh lên! Tôi không có thời giờ với cô!

Hạ Tiểu Khiết lồm cồm bò dậy, nước mắt nước mũi bắt đầu chảy ào ạt.

- Em... xin ...xin lỗi...

- Xin lỗi? – Trịnh Y Tử phá lên cười- Cô xin lỗi tôi cái gì đây?

- Chuyện 5 năm trước, em... - Cô khóc rầm rức- đã hiểu nhầm anh...

- Có lẽ cô Hạ đã nhầm lẫn cái gì đó rồi, tôi với cô cơ bản chẳng có chuyện gì hết.

Thà hử mắng cô còn hơn nói thật lạnh lùng nhử tâm nhử thế này, làm cô thật sự rất khổ tâm.

- Chuyện em đột nhiên bay sang Mỹ, em thật có lỗi...

- Đủ rồi!- Trịnh Y Tử ngắt lời- Cô không cần nói nữa, mà cô làm gì ở đây chứ, Trương Hàn của cô đâu? Sao không thấy hử ở đây?

- Em... và anh ấy...- Cô bỗng dưng thật bối rối

- Cô lấy hử cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tôi hết, đơn giản là vậy.

- ...chia tay rồi...

Cái gì cơ?

Trịnh Y Tử không tin vào tai mình, đưa mắt nhìn cô.

Hạ Tiểu Khiết cúi gầm mặt, chẳng biết làm gì hơn.

Rồi đột nhiên hử cười lớn:

- Tôi hiểu rồi! Có lẽ hử đã cô rồi nên cô tiếp cận tôi phải không? Tôi hiểu rồi!

- Không phải, em và Trương Hàn vốn dĩ...

- 5 năm trước, người cô yêu là hử mà vẫn cứ đùa bỡn với tình cảm với tôi, 5 năm sau vẫn không khác là mấy. Nhưng bây giờ tôi không giống như lúc xưa nữa, cô hiểu chưa?

Cô với hử có lẽ đã hiểu nhầm nhau quá nhiều, gây đau khổ cho cả hai, nỗi đau thật dai dẳng.

- Em phải làm sao...- Cô chậm rãi nói... để anh tha thứ cho em...

- Tha thứ? Cô làm gì sai mà tha thứ?

Trịnh Y Tử nói thật mỉa mai và định bước đi, cô liền nắm chặt lấy tay hử

- Anh nói đi, nói em phải làm gì...

Hử nhử tâm hử tay cô ra, đột nhiên ghé thật sát vào mặt cô

- Nếu tôi vẫn muốn cô trở thành một người đàn bà của tôi, cô nghĩ sao?

Tiểu Khiết lùi lại một bước, giương mắt nhìn hử.

- Không đồng ý chứ gì? Vậy thì nói nhiều làm gì nữa!

- Em.. chấp nhận...- Cô cúi gầm mặt

(đoạn này ta cắt bớt đi nhé, hihi)

Ánh nắng buổi sáng chiếu thẳng vào mặt Hạ Tiểu Khiết làm cô giật mình tỉnh giấc, đập vào mắt cô đầu tiên chính là khuôn mặt đang ngủ say, trông thật hiền, khác xa với khi hấn tỉnh giấc.

Hấn làm gì ở đây nhỉ?

Một mớ kí ức xẹt qua đầu Tiểu Khiết....

Cô khó nhọc đứng dậy, toàn thân đau đớn, nhặt nhanh từng món đồ một mặc vào người.

Sửa sang lại đầu tóc, cô ngẩng nhìn người đang ngủ say kia, không kiềm chế được hôn lên má hấn một cái.

Từ nay cô với hấn hoàn toàn là người xa lạ, không còn liên quan dính dáng gì đến nhau nữa.

Cô sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt hấn nữa.

- Vĩnh biệt!

Cô khẽ thì thầm rồi nhẹ nhàng đóng cửa thật khẽ để không làm hấn tỉnh giấc.

Cô đi.

Một lát sau, người còn lại trên giường kia cũng tỉnh dậy. Điều đầu tiên hấn cảm thấy là đầu óc nặng trĩu, đau như búa bổ. Hấn lắc lắc đầu để nhớ chuyện gì đã xảy ra. Hình như hôm qua hấn uống rất nhiều rượu đến nỗi bỏ quên cả ô tô ở bar kia.

Rồi... hình như có ai khóc trước mặt hấn, cầu xin hấn tha thứ.

Khuôn mặt đầm lệ của Hạ Tiểu Khiết chợt sáng lên trong đầu hấn.

Cô đi đâu rồi? Hấn nhìn xung quanh, sờ vào chỗ nằm bên cạnh mình vẫn thấy ẩm, chứng tỏ cô vừa mới rời đi.

- Tiểu Khiết!

Hấn vội vàng xỏ vội quần áo rồi chạy ra ngoài.

20. Chương 20: Hạ Tiểu Khiết Đã Biến Mất

Chẳng ai thấy cô hai tháng nay, kể cả Hạ lão gia, Vũ Lâm, và hấn.

Trịnh Y Tử nổi giận đùng đùng ném tập hồ sơ vào người viên thư kí

- Vẫn chưa tìm được?

- Tổng giám đốc...- Viên thư kí sơ hãi- Chúng tôi đã tìm khắp nơi nhưng chẳng thấy cô ấy.

- Đồ ăn hại!- Hấn lại gầm lên- Một con người chứ có phải là một cái kim đâu mà không tìm được!

- Có thể cô ấy đã bay sang nước ngoài...- viên thư kí lí nhí

Trịnh Y Tử lừ mắt nhìn anh ta một cái

- Trong danh sách xuất ngoại không có tên cô ta! Mấy ngày nữa mà không tìm được thì liệu hồn đấy!

- Vâng, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Tôi xin phép!

Viên thư kí vội vàng lui ra, chỉ sợ làm cái vật trút giận của ai đó.

Trịnh Y Tử mệt mỏi buông mình xuống ghế, rồi đột nhiên hát văng mấy thứ trên bàn

- Khốn kiếp! Cô dám trốn hả? Dù chui ở xó xỉnh nào tôi cũng sẽ tóm cô về!

Cách đó xa, Hạ Tiểu Khiết bỗng nhiên hắc xì một cái.

- Tiểu thư, cô bị cảm rồi

- Chắc là không sao đâu, bà Lý ạ!- Cô xoa xoa mũi- Bà làm theo lời tôi dặn chứ? Có ai bám theo không?

Bà Lý nhẹ nhàng chốt cửa, đặt lên trên bàn một đồng hoa quả nào xoài, nào chanh...

- Có mấy người lảng vảng ở trước nhà ta, nhưng tôi đi cổng sau nên chúng không phát hiện ra.

- Tốt.

Cô thở phào một cái, hai tháng nay, cô đều ở trong căn nhà ở tận ngoại ô Bắc Kinh, chỉ có bà Lý biết nơi này.

Không hiểu hẳn tìm cô làm gì nữa không biết.

- Tiểu thư, để già gọt xoài cho cô ăn.

- Ừ, chẳng hiểu vì sao dạo này tôi thêm chua kinh khủng. Ồi...Cô bùm miệng như sắp nôn ra cái gì đó

Bà Lý nhìn cô một cái nghi ngờ

- Tiểu thư này, có điều này già không biết có nên nói hay không

- Bà cứ nói đi.

Tiểu Khiết lơ đãng đáp, mắt nhìn vườn cây xanh trước mặt.

- Cô có hay bị như vậy không?

- Thỉnh thoảng, chắc phải đi khám thôi

- Triệu chứng của cô rất giống... giống...- Bà Lý ngập ngừng

- Giống gì?

- Giống với phụ nữ đang mang thai

Cái gì? Tiểu Khiết giật mình kinh hãi, miếng xoài trên tay rớt xuống đất.

Không phải chứ?

Sao có thể...

Bây giờ cô mới nhận ra mình giống như mấy người mang thai. Cô không đáp lời bà Lý mà mỉm cười, lấy tay xoa xoa lên bụng.

Bà Lý có vẻ hiểu điều đó có ý nghĩa gì, vội lảng sang chuyện khác

- Mấy hôm nay cậu Trương Hàn cứ đến trước nhà ta, tôi đã nói tiểu thư không có ở nhà mà cậu ta không tin

- Kệ anh ta đi.

Cô đáp xuôi xuôi, Trương Hàn, bây giờ mà nói cũng chỉ là người xa lạ. Cô không thể tha thứ cho anh ta được, không bao giờ.

Điện thoại trong tay cô lại bắt đầu reo, trong một ngày Trương Hàn gọi dễ đến hàng trăm cuộc. Cô thở dài một cái, có lẽ cũng nên đối diện với anh ta một lần.

- Tiểu Khiết à- Trương Hàn reo lên mừng rỡ- Cuối cùng em cũng chịu nghe máy

- Có chuyện gì không? Cô nhàn nhạt nói

- Em đang ở đâu đấy? Anh có thể gặp em được không?

- Có thể.

- Mình hẹn nhau ở quán trà nhé?

- Ừm.

- Em có thể tha thứ cho anh được không?

Cô ngần ngừ một chút rồi kiên quyết đáp

- Có lẽ là không anh ạ

- Cho anh một cơ hội nữa?

- Chẳng có cơ hội nào nữa, chuyện của chúng ta đã chấm dứt.

Không chấm dứt cũng không được, giả sử cô vẫn có tình cảm với Trương Hàn thì sinh linh trong bụng cô thì sao? Và lại, có lẽ cô không yêu anh ta, dính líu chỉ thêm đau khổ mà thôi.

- Mà mấy tháng nay em đi đâu vậy? – Trương Hàn nói với vẻ cam chịu- Anh tìm em mãi, mà hình như... Trịnh Y Tử cũng đang tìm em khắp nơi, thuê cả thám tử tư nữa.

Tiểu Khiết giật mình đáng thót một cái, may mắn hôm nay cô diện nguyên một cái kính đen với khẩu trang, nếu không đã bị tóm rồi cũng nên.

- Em với hắn có chuyện gì, phải không?

- Không, anh đừng hỏi nữa- Cô cúi mặt xuống, bối rối

- Có lẽ quá khứ hắn đã từng yêu em, nhưng mà bây giờ thì...dù sao em cũng không nên

- Em hiểu.

Cô đáp, giọng nhỏ như muỗi kêu. Cả hai không biết một ống kính máy quay đang ở gần đó, sẵn sàng quay quay chụp chụp.

- Thôi, em xin phép, em không muốn ở lâu trong thành phố

Cô đứng dậy, nhưng mới bước đi một bước chợt cảm thấy trời đất tối sầm lại choáng váng.

- Tiểu Khiết!

- anh là gì của cô Hạ Tiểu Khiết?

Ông bác sĩ mặc áo blu trắng hí hoáy ghi ghi chép chép cái gì đó. Trương Hàn ngần ngừ một chút

- Cô ấy bị sao vậy ạ?

- Tôi hỏi anh là gì của cô ấy?

- Bạn... Ban trai...

Ông bác sĩ ngược lên nhìn hắn, đằng hắng một cái hết sức có ý nghĩa

- Cô ấy đã có thai rồi!

Cô ấy đã có thai...

Trương Hàn nhất thời cứng đờ người ra...

Ông bác sĩ kia hiểu nhầm cái cứng đờ đó

- Tôi khuyên anh nên cưới cô ấy chứ không nên nghĩ đến chuyện phá hay đại loại vậy.

- Tôi...

- Chàng trai trẻ ạ.- ông bác sĩ vỗ vai hắn- Nam nhi đã làm thì phải chịu trách nhiệm, tôi thấy cô ấy cũng rất xinh đẹp thôi, có lẽ nên về gặp bố mẹ anh mà làm đám cưới đi

- Vâng.

Trương Hàn đáp như một cái máy, căn bản chẳng biết mình đang nói gì.

Cô có thai? Với ai? Chẳng lẽ là..hắn? Chả trách Trịnh Y Tử tìm cô ráo riết khắp nơi, có lẽ là vì...

Khi hắn đi về phòng bệnh, Tiểu Khiết đang nửa ngồi nửa nằm trên giường, mắt lơ đãng nhìn đầu đó. Cảnh tượng đó làm hắn thật sự đau lòng.

- Bác sĩ nói sao hả anh?

Cô giương đôi mắt to tròn lên nhìn hắn. Trương Hàn kéo cái ghế ngồi bên cạnh cô, bối rối

- Họ nói...nói...

- Em đã có thai? Cô mỉm cười

- Đúng. Em có thể nói cho anh biết được không?- Trương Hàn hít một hơi dài- Ba đứa nhỏ là ai?

Tiểu Khiết không trả lời hắn mà băng quơ nói

- nếu là con trai, em mong nó không có máu lẳng nhăng như ba đó, con gái thì đừng ngây thơ như em là được...

Câu nói đó như thay cho câu trả lời.

- tổng giám đốc! Đã có tin của cô gái ngài cần tìm!

Viên thư kí thật vui mừng chạy vào phòng tổng giám đốc, trên tay là một cái phong bì dán kín

- ở đâu?

Trịnh Y Tử đang ngồi chột đứng phất dậy.

- Quán cà phê Simom, đường Tôn Trung Sơn. Đây là những bức ảnh cánh thám tử chụp được.

Hắn vội vàng xé phong bì ra xem.

Đập vào mắt là Hạ Tiểu Khiết và... Trương Hàn đang nói chuyện rất vui vẻ với nhau, trông thật tình cảm.

Tay đang cầm những bức ảnh của hắn chột run run, viên thư kí đang ngơ ngác thì đã bị quát

- Đi ra ngoài! Kêu hội đồng quản trị lên phòng họp!

Hạ Tiểu Khiết...

Cô giỏi lắm

Xem tôi sẽ xử lí cô ra sao.

21. Chương 21: Đau

- Bà nói sao? Trịnh Âu lại tự tiện huỷ hợp đồng, không cung cấp nguyên liệu cho Hạ Thị nữa?

- Già nghe lồm lổm gia nói chuyện điện thoại với mấy người trong hội đồng quản trị như vậy- Bà Lý gật gật đầu.

Thật là quá đáng! Hạ Tiểu Khiết cảm hận nghĩ.

Cứ ngỡ Trịnh Y Tử đã buông tha cho cô, không đối phó với Hạ Thị nữa, chuyện nguyên liệu đã được xử lí êm đẹp. Ai ngờ...

- Tiểu thư, cô đang không khoẻ, cô đi đâu đấy? Bà Lý vội kêu lên

- Đi tính sổ.

Cô nghiêng răng kèn kẹt.

Trong lúc đó, Trịnh Y Tử ngồi thật nhàn nhã trong phòng của mình, trên miệng là một nụ cười tàn khốc, chờ đợi... Quả nhiên, viên thư kí lại chạy vào báo tin

- Tổng giám đốc, có cô Hạ...

- Tôi sẽ đi xuống dưới gặp cô ta.

Hắn ngắt lời, chậm rãi bước đi.

- cô Hạ, xin cô chờ một chút...

- Bảo tên khốn đó ra ngay cho tôi!- Hạ Tiểu Khiết rít lên

- Cô Hạ, cô đừng nói...

Một giọng nói thật mỉa mai vang lên sau lưng cô

- Tên khốn ra đây rồi, cô có gì xin cứ nói!

Cô tiếp tân sợ hãi kêu lên

- Tổng giám đốc!

Tiểu Khiết không cần quan tâm hắn có phải là giám đốc hay cái gì không, không ngần ngại trừng mắt nhìn Trịnh Y Tử

- Anh đang giả cái trò gì vậy hả?

Trịnh Y Tử thản nhiên cười

- Cô Hạ, cô phải biết tối thiểu phép lịch sự chứ gì.

- Tại sao lại huỷ hợp đồng với Hạ Thị? Nói! Cô lại quát lên

- Có đối tác trả giá cao hơn- hắn lại cười nhạo

- Không đúng! Không có đối tác nào đây cả! Anh còn muốn cái gì nữa đây?

Hạ Tiểu Khiết sắp bật khóc đến nơi, còn hắn vẫn trắng tráo đáp

- Muốn? Cô vốn dĩ chẳng có cái gì nữa để tôi muốn nữa cả!

Sững sờ.

Đau xót.

Cô buông thông hai tay xuống.

- Bây giờ cô làm ơn tránh ra! Tôi không rảnh!

Trịnh Y Tử tàn nhẫn gạt cô sang một bên, khoe miệng nở một nụ cười khẩy.

Hắn phải làm cô phải trả giá, trả giá vì dám trốn chạy, vì dám nói chuyện với Trương Hàn.

- Không được đi! Phải nói chuyện cho rõ ràng đã

Tiểu Khiết túm lấy áo của hắn, thét lên.

- Không còn chuyện gì phải nói cả!

Hắn gạt tay cô một cái, vừa đúng lúc cả hai đang tiến đến những bậc thềm...

Đôi giày cao gót của cô vấp cả một bậc thềm...

Lúc Trịnh Y Tử nhận ra thì đã quá muộn...

Cô chơi vơi, rơi xuống như một con rối bị cắt dây

- á!!!!

Đau..

Đau quá đi mất...

Đau như xé da xé thịt...

Cô ngất xỉu không biết gì hết...

Trịnh Y Tử kinh hoàng nhảy xuống, vội vã nâng người cô lên...

Máu...

Máu đỏ tươi thấm đẫm bàn tay của hắn...

Máu ở đâu ra thế này?

- Tiểu Khiết! Hạ Tiểu Khiết! Tỉnh dậy! Tỉnh dậy!

Nhưng cô đơn giản không thể nghe hắn nói gì nữa.

Một màn trắng xoá bao lấy cô, đau đớn.

- bác sĩ, cô ấy làm sao vậy?

Hắn gần như phát điên túm lấy vai ông bác sĩ mà lắc

- Cô ấy... cô ấy..... không sao.. nhưng...- Ông bác sĩ tránh nhìn vào mắt hắn

- Nhưng sao? Nói!

- Cái thai trong bụng cô ấy...- Ông ta ấp úng

- Cái gì cơ? Thai?

- Cái thai hai tháng đã không còn nữa...

Ông bác sĩ khổ sở nói

- Thằng khốn !

Trương Hàn rống lên một tiếng rồi dồn sức đâm một cái trướng mặt Trịnh Y Tử làm hắn ngã xuống.

- mày là đồ *****!

Trịnh Y Tử bật dậy, lấy tay áo lau máu đang rỉ ra và phun một cái răng ra. Hắn cười gằn

- Tao? *****?

- Tao biết mày không phải là kẻ tốt đẹp gì, tao cũng biết mày là động vật máu lạnh nhưng tao không ngờ mày lại nhẫn tâm đến mức giết hại con của mình.

- Chắc gì nó đã là con của tao!- Trịnh Y Tử cười khẩy

- Mày...

Lại một cú đâm vô cùng thô bạo khác.

- Đúng! Nếu tao nói đó là con của tao thì sao? Cô ấy là vợ sắp cưới của tao, mày biết rõ điều đó mà!

“ bóp”

Lần này Trịnh Y Tử cũng dồn hết sức đâm lại, cả người hắn như run lên vì phẫn nộ.

Đứa con đó không phải là của hắn?

- Đánh! Mày cứ đánh đi!- Trương Hàn nhìn hắn thách thức- Người Hạ Tiểu Khiết yêu là tao chứ không phải là mày, đồ bẩn thỉu như mày không xứng đáng có được tình yêu của cô ấy!

Bà Lý vội vàng can ngăn

- Tôi xin hai cậu đừng đánh nhau nữa! Ở đây là bệnh viện

Trịnh Y Tử hừ một cái thật khinh bỉ rồi phất áo bỏ đi.

- Tiểu thư, cô ăn một chút cam đi!

- Cứ để đó, tôi sẽ ăn sau

- Tiểu thư à, ăn một chút đi, như thế này sẽ ốm mất! Bà Lý đổi giọng năn nỉ

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa lộc cộc làm Hạ Tiểu Khiết giật mình.

- Mời vào

Kẻ bước vào trong làm cô phải quay mặt đi chỗ khác.

Chính là hắn, kẻ đã giết chết con cô khi nó còn chưa thành hình.

Bà Lý biết ý liền tránh ra ngoài, Trịnh Y Tử điềm nhiên ngồi ngay cạnh giường.

- Dạo này tôi bận quá, không đến thăm cô được, xin thứ lỗi!

Hắn lạnh lùng nói, một tuần nay hắn luôn ở lì trong phòng làm việc, rất muốn đến thăm cô nhưng cứ nghĩ đứa con trong bụng cô không phải của hắn, hắn không thể kiềm nổi tức giận.

- Mọi vấn đề giữa Trịnh Âu và Hạ Thị đã được giải quyết ổn thỏa, coi như là tôi đền bù sau sự cố đang tiếc này

Những ngón tay đang đan xen vào nhau của cô chợt trắng bệch. Đứa con đối với hắn mà nói chỉ đáng giá bằng một cái hợp đồng.

- Cha của đứa bé là ai

Cái gì cơ? Cô cuối cùng cũng phải quay sang nhìn hắn, ngạc nhiên.

- Tôi hỏi cha đứa nhỏ là ai?- Hắn nhắc lại, có chút thiếu bình tĩnh- Là tôi, Trương Hàn hay là một thằng đàn ông nào khác?

- Điều đó ảnh hưởng gì đến anh sao?- Cô chậm rãi mở miệng chế giễu

- Nói! Trịnh Y Tử gầm lên- Nhanh!

Làn da trắng bợt của cô chợt đỏ lên vì giận dữ. Hắn dám nghĩ vì cô như vậy?

- Tôi đã nói chuyện đó không liên quan ảnh hưởng gì đến anh!

- Cha của nó là ai? Cô không nói thì đừng có trách tôi!

- Được, nói thì nói- Cô cười khẩy- thực ra tôi cũng không biết.

- Cô...

- Nhưng mà nếu nó là con anh, nếu thôi, thì chuyện này giết chết nó không phải là điều gì ghê gớm cả. Con của anh trước sau gì tôi cũng phá, bởi vì tôi không muốn cha của con tôi là một kẻ như anh!

“ Bốp”

1 cái tát nẩy lửa nhằm thẳng gò má cô mà đánh, mạnh đến nỗi làm đầu cô nghiêng sang một bên, máu đỏ tươi đã bắt đầu rỉ ra từ khoé miệng.

- Dù anh giết tôi đi nữa tôi vẫn không nói khác được!- Tiểu Khiết phá lên cười chua xót

- Cô là một con đàn bà không biết liêm sỉ!

- Đúng! Vậy đấy! Thì sao?

Trịnh Y Tử toan giơ tay lên lần nữa nhưng bà Lý nghe tiếng cãi nhau đã vội vàng chạy vào.

- Cô hãy nhớ đó!

- Tất nhiên!- Cô nhìn hắn thách thức

Trịnh Y Tử tức giận bỏ đi, không quên đóng cửa một cái “ rầm” suýt sút bàn lễ.

- Cô chủ....má của cô...- Bà Lý đau lòng lấp bắp

- Tôi không sao, bà ra ngoài trước đi, tôi cần yên tĩnh

- Vâng.

Bà Lý bất đắc dĩ rời đi, ngoái lại nhìn cô lo âu.

Thật đáng giận mà!

Hắn quả thật rất đáng chết!

Cô cần môi đến nỗi suýt bật cả máu, không kiềm chế nổi úp mặt vào gối mà khóc.

Ngoài kia, một bóng người đã chứng kiến từ đầu đến cuối, không khỏi xót xa.

Có lẽ cần phải kết thúc chuyện này.

22. Chương 22: Bạch Mã Hoàng Tử Và Công Chúa

- Những gì cần nói tôi cũng đã nói xong với cậu. Cậu thích làm gì thì tùy, nhưng vẫn làm cô ấy tổn thương thì đừng có trách tôi.

Trịnh Y Tử úp mặt mình vào hai lòng bàn tay, cả thân hình run lên.

Hình như hắn đã nợ cô quá nhiều.

- Vì sao? Vì sao lại nói cho tôi biết, chẳng có ích lợi gì cho cậu

- Bởi vì tôi biết được rằng...- Trương Hàn chậm rãi nói- cái gì vốn dĩ không phải của mình thì không thể cướp của người khác được, kể cả bạn gái.

Hạ Tiểu Khiết chợt mở mắt ra.

- Bà Lý, bà có thể ra ngoài mua cho tôi chút gì ăn được không? Tôi thấy nhạt miệng...

- Cô đợi một chút

Bóng bà Lý vừa khuất sau cánh cửa, Hạ Tiểu Khiết đã ngồi dậy. Xỏ vào chân chiếc dép đi trong nhà, cô nhẹ nhàng lấy từ trong túi ra một bức thư và để ngay trên gối.

Cô chậm rãi bước đi từng bước một...

Bà Lý chạy vào phòng với bịch hoa quả chẳng thấy bóng người nào.

- Tiểu thư! Bà vội kêu lên- Tiểu thư!

Chẳng có tiếng trả lời.

Bỗng dưng mà có một linh cảm không hay, bà liền vùng chạy ra ngoài đúng lúc Trịnh Y Tử cũng đang chạy về hướng này.

- Trịnh Thiếu gia! Trịnh Thiếu gia!

- Có chuyện gì?- Trịnh Y Tử ngạc nhiên

- Tiểu thư biến mất rồi!

- Sao? Bà chắc chứ?

Hắn vội vàng lao ngay vào phòng bệnh, dĩ nhiên, trống vắng.

- Hạ Tiểu Khiết!

- Thiếu gia, có cái gì trên gối kia! Hình như là một bức thư! Bà Lý kêu lên

Trịnh Y Tử vội vã mở ra...

“ gửi hoàng tử bạch mã của em...

Khi anh nhận được thư, chắc em đã đi thật xa, thật xa rồi. Anh cũng chẳng thể tìm thấy được em đâu.

Nêu như em nhớ không nhầm đây là lần thứ 2 em nói lời vĩnh biệt với anh, em chẳng bao giờ quay lại như lần thứ nhất nữa đâu.

Em thật sự yêu anh rất nhiều.

Gửi lời vĩnh biệt đối với chú bạch mã của anh.

...Quá muộn cho anh và cho bạch mã...nắm lấy em...”

Cô tần ngần đứng nhìn mặt nước một lát, lưỡng lự có nên đứng lên hay không.

Điện thoại của cô chợt loé sáng.

Nước mắt rơi lã chã lên bàn tay cô, rơi cả lên nó nữa...

- Không! Không muộn chút nào hết! Anh sẽ không cưới Bạch mã nữa, anh sẽ đi tên lửa để đón em. Em đang ở đâu?

Trịnh Y Tử hét lên.

- ...

- Trả lời anh đi chứ.

- Em nhìn thấy thần chết...

- Cái gì?

- Em nhìn thấy ông ta đang cầm một lưỡi hái dài, bên cạnh Thần chết là con của chúng ta, mỉm cười rạng rỡ. Họ đã đến gần lắm rồi anh ạ. Họ đang cười với em.

- Không được! Anh không cho phép em làm bất cứ điều gì dại dột!

- Quá trễ rồi anh ạ...

- Anh nhất định sẽ bắt được em, em chờ đấy. Anh hát cho em nghe..

Hoàng tử bạch mã bắt được em...

Vì chàng cũng rất yêu em...

Em là nàng công chúa trong lòng chàng ấy...

Hạ Tiểu Khiết phì cười

- Anh hát dở ẹc! phá hỏng bài hát của người ta!

- Em mà phân biệt được hát hay với hát dở chắc, chỉ cần em ở lại. anh sẽ hát cho em nghe mỗi ngày, hát cho con của chúng ta, nếu đủ sức anh sẽ hát cho cháu chúng ta nữa.

- Em hỏi anh được không?

- ...

- 5 năm trước anh có ý định nghiêm túc với em không?

Trịnh Y Tử hít thở một hơi dài

- Ban đầu thì không, nhưng khi em bị tên côn đồ chém một nhát, anh biết mình không thể sống thiếu em. Trương Hàn đã nói hết sự thật với anh rồi.

Ngập ngừng.

- cho dù anh có là hoàng tử bạch mã hay không, cho dù anh đối xử với em thế nào, em vẫn rất yêu anh...

Sau đó là một sự im lặng đến ghê người.

- Trịnh Y Tử! Uống đủ rồi đấy!

Vương Mạc Hy thật lòng nhắc nhở khi vỏ chai bia rỗng nhiều không đếm nổi.

- Lâu ngày bạn bè gặp nhau, uống chút đỉnh có sao đâu!- Trịnh Y Tử lè nhè

- Ngày nào cậu cũng gặp bạn bè thế này chắc, cậu lúc nào cũng say, lúc nào cũng xỉn! Uống cô ấy có sống lại được đâu!

Vừa nói xong, Vương Mạc Hy nay lập tức biết mình đã nói cái không nên nói.

- Cô ấy chưa chết! Rõ chưa? Hấn rống lên

Vương Mạc Hy lẩm bẩm: “ nửa năm rồi còn gì...”

Vừa lúc đó, một cô gái hết sức xinh đẹp tiếng về phía hai người, uyển chuyển nói

- Hai anh có thể cho em ngồi được không?

- Tất nhiên là...

Vương Mạc Hy chưa nói hết câu đã bị chặn đứt không thương tiếc

- CÚT!

- Anh đẹp trai này, làm gì mà dữ vậy..

Cô gái kia ồng ọ tựa vào người Trịnh Y Tử, ngay lập tức hấn đã đứng dậy làm cô ả ngã sòng xoài trên mặt đất.

Hấn khật khưỡng bước đi... Bỗng nhiên...

- A!!!!

Một cô gái bị trượt chân la lên ở gần đó, hấn không suy nghĩ gì vội vàng chạy lại đỡ cô ta...

Giây phút đó...

Hai người nhìn thẳng vào nhau

Đôi mắt đang nhắm tịt do sợ hãi của cô gái bỗng mở ra...

Thời gian như ngưng đọng lại...

- Em...

Hấn ngạc nhiên không thốt lên lời, ngay lúc đó cũng trượt chân ngã oạch...

Cô gái kia nằm trên người hấn, chợt bật cười khúc khích

- Lâu rồi mới gặp lại anh!

- Anh!

- Gì?....

- Em không ngủ được!

- Ôm lưng anh mà ngủ...

- Ôm rồi.

- Ôm bụng anh mà ngủ...

- Ôm luôn rồi. Anh hát cho em nghe đi

- Cái gì? Anh buồn ngủ lắm....

- Hừ!

- Thôi, được rồi.

Hoảng tử bạch mã bắt được em...

...

- tiếp

- Hoảng tử bạch mã bắt được em...

....

Một người bắt đầu chìm vào giấc ngủ, người kia lại một đêm thao thức

- Mẹ! Đình Đình đánh con!

Đứa con trai cỡ 4, 5 tuổi chạy vào lòng mẹ, oà lên khóc nức nở.

- Đình Đình! Sao con lại đánh anh?- Hạ Tiểu Khiết nhẹ nhàng hỏi

Bé gái cũng chừng đó tuổi chạy theo anh nó, chu miệng dễ thương:

- Anh ấy rất đáng đánh đòn!

- Tại sao lại đáng đánh?

Bé gái chỉ tay vào anh trai đang rúc đầu vào lòng mẹ sợ hãi, giọng kể lể

- Tiểu Huy, lúc này mới chơi cùng Dao Dao, nào là “ trong tất cả con gái, tớ chỉ thích chơi có mình cậu, cậu dễ thương nhất”, mới đây lại chơi đồ hàng cùng Phương Phương, “ Phương Phương à, tớ thấy cậu xinh nhất trong lớp đấy!”. Như thế là không được, mẹ nhỉ?

Tiểu Khiết bật cười, liếc nhìn người nào đó đang ngồi đọc báo trên ghế salông làm người đó đỏ hết cả mặt mày.

- Tiểu Huy, như vậy là không tốt, người ta gọi thế là lăng nhăng đấy- Cô hôn lên hai đứa con

- Nhưng mà...- Tiểu Huy ngọng nghịu nói- ...nếu con không bảo thế thì các bạn gái sẽ không chơi với con nữa...

Cái người đầu kia cuối cùng cũng phải đặt tờ báo xuống, đằng hắng

- Thì con khen bạn nào con thấy dễ thương nhất thôi, cái bạn con muốn chơi nhất ấy

- Bạn nào con cũng muốn chơi hết á- Thằng bé gơ đôi mắt tròn như bi ve lên ngược nhìn ba nó- nghỉ chơi với bạn nào con cũng tiếc

- Vậy thì...- Trịnh Y Tử thở dài- Sẽ có một ngày con sẽ gặp phiền phức à xem, con trai ạ.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuop-ban-gai>